

ФАНТАСТИКА

024

ОРФИЯ

ТАНИТ ЛИ

МАГИЯТА

НА

ВОЛКХАВАР

ЛЮБОВТА Е КАТО ПРЪСТЕН,
А ПРЪСТЕНЪТ КРАЙ НЯМА.

ТАНИТ ЛИ МАГИЯТА НА ВОЛКХАВАР

Превод: М. Дамянова

chitanka.info

Историята на Спящата красавица представена от една убедена феминистка. Тук омагьосан е принцът, а не принцесата. Освен това принцът няма друго наследство, освен своя външен вид и съмнителните си добродетели. Разпалва се приказният огън на любовта. Романтичната история обаче преминава в житейска драма. Това е една история на всички онеправдани от съдбата, на бунта на слабите и на вечната борба за щастие.

Източник: <http://www.orfia-bg.net/product.php?ID=277>

Когато златната колесница на слънцето, теглена от шест жълти коня, които издишаха през ноздрите си розов дим, почти достигаше хоризонта, навън се спускаше здрач и като тъмна вдовица хвърляше булото си над земята. Много преди този час Шайна, робинята, се връщаше в долината с козите на господаря си.

През пролетта тя не водеше козите на паша в планината всеки ден. Това бе работа на младия Аш, сина на господаря. Но той често се напиваше и затова всеки пети или шести ден, докато младият Аш лежеше и хъркаше под завивката от меча кожа, предизвиквайки съжалението на всички демони в къщата, жената на стария Аш викаше робинята и я изпращаше с козите.

Шайна приемаше безропотно задачата. Господарите ѝ не обичаха тя да седи по възвишенията без никаква работа, докато е с козите. Караха я да взима със себе си дрехите за пране и кърпене, което означаваше, че трябваше да носи на гърба си тежка кошница, докато се изкачва и спуска на връщане от планината. Непрекъснато се налагаше да следи с поглед козите и ръцете ѝ да са свободни, защото животните бяха доста диви и често го доказваха. И въпреки това в планината беше хубаво. През пролетта поляните бяха обсипани с цветя и през тях си проправяха път бързи сребристи поточета от топящия се лед. Върховете на планината бяха толкова близо. Всеки имаше своя, различна от другите форма и цвят, който се менеше непрекъснато според нюансите на небето: понякога изглеждаха метално сиви като острието на кама, понякога бяха забулени от мъгла и приличаха на неподвижни облаци. За жителите на селото всеки имаше свое име и повеля, свързана с него — Заслон на феята, Студената канара, Черният връх. Някои бяха свети места, а други всяваха страх. И все пак на Шайна ѝ бе много по-приятно да седи и да работи в техните сенки, отколкото да е затворена в занемарената къща с жената на стария Аш, заобиколена от домакинска посуда, а понякога заедно с лаещото куче в двора и децата, които я замеряха с камъчета. След един такъв ден по склоновете на планината тя се връщаше в селото освежена и развеселена.

Странна тъга обзе робинята, докато слизаше по виещата се камениста пътечка с кошницата на гърба си и тичащите наоколо кози и слушаше песента на гората.

Тази меланхолия не ѝ бе непозната. През последните месеци тя се бе появявала и изчезвала, като всеки път бе по-осезаема, сладка или горчива в сърцето ѝ. Чувство, което Шайна не можеше точно да определи.

Това не беше тежкото, тъжно усещане, че е робиня — бе свикнала с него. Силна, горда и млада, тя беше твърдо решена да не остава робиня завинаги. „Но дори и да бъда, ще държа главата си погордо изправена дори от тази на дъщерята на Херцога на Аркев.“

Тъмнокочи груби мъже я бяха отвлекли от дома ѝ, когато беше шестгодишна. Помнеше много малко от това ужасно пътуване, навсякъде терор, а пред тях по пътя — само дим и огън. Просторното море изхвърли корабите им на един каменист бряг, там я оковаха във вериги, от босите ѝ нозе струеше кръв, очите ѝ сълзяха и тогава я отведоха в Коркеем — мястото, където отрасна. Тук тя забрави своята родина, остана ѝ само блед спомен от предишното място. Единствено гласовете на предците и расата ѝ напомняха на Шайна за родината. Понякога я сънуваше. Нейната земя бе топла, тази — студена, но я прие като втора родина и възприе тукашния начин на живот, защото вече не помнеше друг. Само гордостта си запази като наследство, превърнало се в неизменна част от нейното същество, което не можеше да я напусне. Бе видяла много повече от този приеман свят, отколкото съселяните ѝ, които бяха свободни. На седем години я продадоха, после пак, когато стана на десет. При Аш попадна на шестнадесет. Докато пътуваше от един пазар за роби към друг, бе видяла три села и един град и дори бе минала покрай града Аркев, където Херцогът ядеше печени лебеди в белия си дворец, чиито кули бяха покрити с жълт метал. Старият Аш и жена му бяха стигали до Кост за пазара на роби. За младия Аш кръчмата в съседното село, точно от другата страна на баира, беше най-далечното място, където бе ходил.

Шайна бе горда — беше пътувала повече от другите, малко тъгуваше за дома, но беше издръжлива и затова не разбра онази странна тъга, която я застигна, докато се връщаше при залязване на слънце от планината.

Ако имаше огледало, то би ѝ подсказало причината, но бронзовото огледало в къщата беше изкривено и мътно и освен това една робиня никога няма време да се оглежда. Потоците можеха да ѝ я кажат, ако се огледаше в тях и ако водата бе спокойна, но потоците в

Коркеем през пролетта бяха забързани, а през зимата — покрити с лед като с мрамор. Косата ѝ бе блестяща и черна, същинско нощно небе, осеяно със звезди, дълга и гъста като опашката на кон. Очите ѝ бяха с цвят на дъбови листа през есента, час преди вятърът да ги понесе нанякъде. Беше стройна и не приличаше на робиня, нито имаше такава походка. Наистина може би Херцогът на Аркев щеше да бъде щастлив, ако тромавата му дъщеря имаше походката на Шайна, та дори и с кошницата на гърба и козите наоколо.

Доста надолу по склона имаше едно място, където пътеката заобикаляше голяма скала. На едната ѝ страна някой преди векове беше издълбал образа на демон или планинско божество, към което минаващите селяни отправяха поздрави. Шайна също бе свикнала да се кланя на идола, да му пожелава добър вечер или добър ден, защото в тази страна на дяволи, духове и таласъми никога не можеше да бъдеш много спокоен. Козите също се държаха странно, когато минаваха покрай скалата, и блееха притеснено. Тази вечер, докато я заобикаляха, те изведнъж се скупчиха, необичайно укротени, оглеждайки се уплашено. Шайна погледна нагоре, за да отправи обикновения си поздрав към вдълбания образ, и ѝ се стори, че сега той е поизразителен от друг път, сякаш бе с няколко години по-млад. Робинята пренебрегна тази мисъл, изрече поздрава си и понечи да подкара козите напред. Те не помръднаха и тогава Шайна си проправи път помежду им към другата страна на скалата.

Небето постепенно потъмняваше и стана студено, по сенчестите склонове на хълма не се виждаше никой, а светлините на селото замъждукаха в далечината. Само едно нещо се бе променило: в средата на пътеката се мъдреше валчест камък, който явно се бе прекатурил отгоре.

— Хей — обърна се Шайна към козите, — от него ли се боите, глупавичките ми? Та това е просто един камък.

Козите поклатиха брадиците си, но не помръднаха.

— Не знаете ли, че когато нощта падне над планината, джуджетата ще изскочат от дупките си и ще ви отвлекат?

Но козите я гледаха, застинали на място, и тя си помисли, че ще трябва да премести ужасния камък. Приблужи се бързо до него, за да им покаже, че няма от какво да се боят. Точно тогава камъкът помръдна и се привдигна, обърна глава и я погледна с черните си очи.

Шайна застина на място, но не промълви нищо, стори ѝ се по-мъдро да премълчи.

— Не всичко, що върви, е човек и не всичко, що стои неподвижно, е камък — изрече камъкът. — Това казал вълкът, когато змията го ухапала.

— Да, виждам — отвърна момичето.

И наистина, камъкът се оказа една странна безлична жена, загърната в мъхнат шал, с набръчкано сиво лице и очи, които изглеждаха като черни дупки.

— Ти си робиня от селото — каза старицата. — Газила си пътища на други земи и си пила вода от други кладенци. Ти си готова за нещо. Знаеш ли за какво?

— Готова съм да се върна в дома на господаря си, майко. Ако се забавя още, ще ме бият.

— Въжето удря по гърбината, а не по сърцето — продължи старата жена. — Твоето сърце, мое хубаво и силно момиче, е готово да бъде наранено. Стоиш така, сякаш на гърба си носиш кадифе, а не кошница с пране, и имаш сребърни гривни на глезените си. Казвам ти, преди утрешният ден да е преминал, ти ще дойдеш при мен като просякиня и ще ми предложиш кръвта от вените си и мозъка на костите си в замяна на помощта ми.

Шайна пребледня. Беше толкова уплашена от старата жена — не от думите ѝ, а от начина, по който ги изричаше и от необяснимото изражение на лицето ѝ. И въпреки че стоеше скована от страх, отвърна твърдо:

— Ако ще искам помощ, то кого да търся?

— Питай в селото, робиньо. Питай когото искаш. Кажим им, че си видяла говорещ камък в планината. Сив камък с черни очи. А сега можеш да си вървиш с твоите кози. Пътят е ето там.

Шайна извърна поглед натам, където сочеше старицата. Тъмнината се спускаше над долината като вино в кана и в малките прозорчета на къщите грееха светлинки. Изглеждаше така, сякаш къщичките се движат, а светлинките прелитат като пчели от едно прозорче в друго. Очите на Шайна блестяха, сърцето ѝ пееше, а планината танцуваше под нозете ѝ.

— Питай в селото кой живее на запад, на Студената канара. И после намери превръзка за сърцето си, защото още преди нощта да е

превалила, един поглед ще го пониже като меч.

Всички кози заблеяха и се заблъскаха в Шайна. Тя се подпря на здравите им гърбове, за да запази равновесие. После се огледа — вече не виждаше старата жена на пътеката. Камъка също го нямаше.

— Вижте колко е глупаво да спирате на пътя — обърна се към козите. Те се смееха тъжно. И те, и тя знаеха, че е разговаряла с някой познат от планината.

Плесна с ръце и козите побягнаха една подир друга към селото, а Шайна тичаше след тях толкова бързо, колкото можеше.

— Робиньо, закъсна — посрещна я жената на стария Аш, като се изправи бързо от коша за смет, над който се бе навела.

— Прости ми — отвърна Шайна.

Беше затворила козите в кошарата, но младият Аш вече също я бе смърлил, задето ги бе довела в толкова късен час. Каза й, че не може да върши нищо, и се бе опитал да я удари, за да й даде урок. В двора кучето вдигна поглед от кокала си и се разлая силно, сякаш искаше да каже: „Шайна идва, вадете тоягите.“ Кучето, което по свой начин също беше роб в къщата, се радваше, когато човек получаваше същото брутално отношение, както и то. Но старият Аш още не се беше върнал от полето и затова жена му само издърпа ухото на слугинята и я пусна.

Наистина стана твърде късно. Магическото време, когато се запалват първите светлилки на нощта, отдавна беше минало. Хлябът и лъжиците бяха вече на масата, малките чинийки за домашните демони стояха също по местата си. Всеки демон получаваше част от яденето и горко на онзи домакин от Коркеем, който ги забравеше. И богатите трябваше да хранят своите демони. Старият Аш казваше, че дори в двореца в Аркев слагали за тях малки чинийки. Правеха го във всяка къща. За демона, който се грижеше за дърветата, складирани до стените, за демона, който живееше на покрива и пазеше от дъжд, за демона, който лежеше под прага и предупреждаваше семейството за опасности, като виеше и викаше. Една зимна нощ младият Аш се подхлъзнал в снега, връщайки се от кръчмата, и си наранил коляното. После се довлякъл до прага на къщата и започнал да вие и вика. Старият Аш и жена му помислили, че демонът ги предупреждава с тези звуци за опасност, били твърде уплашени, за да слязат долу. Синът им бил почти замръзнал от студ, когато съседи го видели и му се

притекли на помощ. Демоните съществуваха. Криеха се и ядяха храната си, докато семейството спеше. Понякога в студа, час преди изгрев слънце, Шайна, свита на едно чердже до пепелта от огнището, отваряше очи и виждаше сянка, тънка и подвижна като змия, която се промъкваше покрай стените и оставяше празна чинийка след себе си.

Старият Аш скоро се върна.

Той изгледа Шайна с определено задоволство, защото не много съседни можеха да си позволят слугиня в дома. Благодарение на този собственически интерес тя получаваше достатъчно храна и подслон и дори можеше да ползва банята, след като всички членове на семейството бяха свършили с нея. Старият Аш държеше сина си далеч от робинята — една трудна задача, като се има предвид, че единствената гордост на младия Аш беше с колко момичета е бил от последния лунен фестивал до днес. Той се боеше от баща си, подобен на голяма черна мечка, и още повече от майка си с нейния писклив глас.

Жената на стария Аш вече беше поднесла яхнията и сега наля на мъжа си бира.

— Робинята... — започна тя, но той я прекъсна.

— След овцете ходеше вълк.

— Вълк! — изпищя жена му.

— Късно е за вълци — добави синът им, който бързаше да вечеря, преди отново да отиде оттатък хълма.

— Има вълци и това е — упорстваше старият Аш. Преглътна залька си и допълни: — А Микли ми каза, че някой отново бил видял Сивата жена от Студената канара.

— Две години минаха, откакто беше тук — отбеляза жена му. — Жените ходеха при нея за магии и заклинания, но тя почти не се съгласяваше да ги прави. Миналата зима казваха, че са я видели да лети със стола си — онзи керемиден на цвят стол, нали помните, — но може да се е върнала. Тя е стара и твърда като скала.

— По-добре да я няма — заяви младият Аш безцеремонно, привършвайки храната си. — Момичетата ще я убият с камъни, ако дойде. Една разпусната жена отвъд хълма има дете с две глави, защото се опитвала да го махне с магиите на Барбаят.

— Шшт — спря го майка му. — Не споменавай имена. Това ще предизвика злите сили.

— По-добре да ги споменавам, отколкото да си докарам и аз някоя беля — отговори синът ѝ мъжествено и се изправи.

Шайна изпусна подноса, който носеше от фурната. Разтрепера се, като чу да се споменава името на жената от Студената канара.

Жената на Аш я погледна като раздразнена кокошка и посегна към тоягата. Но в този момент от улицата се разнесе шум, толкова рядък и странен, че всички замръзнаха на местата си. Дори младият Аш, който беше вече на двора, застина. Това бе шум от копита на коне и звънци, от дискове на юзди и шпори: звук, който издаваха само богатшите.

— Бирникът! — изкрещя панически старата Аш.

— Свещеникът от Кост — промърмори съпругът ѝ.

„Смърт“ — помисли си Шайна, без да знае защо, но сърцето ѝ, точно както бе казала Сивата жена от планината, се преобърна в гърдите ѝ.

Стария Аш и жена му излязоха в тъмното, дори кучето опъна въжето си. По цялата широка калдъръмена улица се стичаха хора да гледат, носейки в ръце фенери или късове хляб от вечерята си. Шайна не излезе на улицата, но застана на прага на къщата и наблюдаваше.

Черни коне. Не можеше да ги преброи на мъждукащата светлина на лампите. Може би седем, девет, тринадесет. А конниците? Колко бяха те? На раменете си имаха наметала като големи черни криле. На светлината от лампите се виждаше аленото платно на седлата, юздите със звънчета по тях бяха като звездни нанизии. Искреше бял и жълт метал. Блестяха и скъпоценни камъчета като капки кръв и като зелените очи на котка.

Тогава някой се приближи, без да бърза — първият конник. Той застана на силно осветено от прозорците място. Не беше свещеникът. Нито бирникът. Някои мислеха, че е самият Херцог на Коркеем, но и те грешаха. Херцогът едва ли би яздил през планинските местности с толкова малко охрана — седем, девет, тринадесет конници зад него.

— Аз съм добре дошъл сред вас — започна странникът, като гледаше селяните от височината на коня си. Носеше тъмнолилаво, почти черно наметало с избродирани двадесет златни слънца, а лъчите им — обсипани с рубини. На врата си имаше яка на златни житни класове, а на главата си — висока шапка от сафран, украсена със сребро. Лицето му почти не можеше да се различи — то беше толкова

бяло, като че ли емайлирано. Клепачите му бяха изрисувани в златисто, а устата — тъмно начервена. В нея се виждаха жълти като на вълк зъби, а под позлатените клепачи изпъкваха очи, подобни на горящи въглени. С едната си дълга и слаба ръка държеше дрънчащите юзди, а в другата — магически жезъл от обелено дърво с тъмен камък на върха. Ноктите на ръцете му бяха дълги колкото заешка опашка и боядисани като черни кехлибари. Той целият блестеше на светлината от прозорците, бледото му лице се извъртя от изток на запад.

— Знаете ли кой съм аз, добри хора от полето? Сега ще узнаете.

Никой не му отговори. Ако страхът можеше да хвърля сенки, точно това се случи тогава. Хората замръзнаха по местата си, дъхът им секна. Странникът на черния кон се усмихна.

— Чували ли сте някога за Керник, умния водещ? Керник, принца на фокусниците, майстора на акробатите и артистите, свещеника на забавлението? Керник, бога на смеха, магьосника и крадеца на чувства?

Плесна с ръце и ноктите му изтракаха. Той и трупата му скочиха на земята, като разпръснаха букет искри. От искрите излетя птица и се стрелна право към осеяното със звезди небе.

Надолу по улицата се понесе шум като лек ветрец. Две или три кучета се сдавиха, но бързо се разбягаха.

— Ето ги и моите артисти — каза Керник, умният водещ, Керник магьосникът, като направи жест с грабливата си ръка. — Изпълнителите от моята трупа. Елате, деца. Оставете конете и елате. Тези добри хора ще ни нахранят в замяна на нашите чудеса.

Последва размърдване, сякаш ято гарвани размахаша криле и сетне ги прибраха. И тогава сред тях лумна светлина — без цвят и топлина, но по-ослепителна от другите в селото, така че лампите в къщите помръкнаха, а прозорците потъмняха. Скъпоценностите и металът сияеха още по-ярко на новата светлина. Керник, принцът на фокусниците, стоеше в центъра.

Той произнасяше имена или думи, които никой не знаеше. Конете отстъпиха назад, после се изправиха на задните си крака и застинаха като статуи. Конниците се разделиха и някои пристъпиха напред. Изведнъж улицата се изпълни с акробати и музиканти, които биеха барабани, а в средата танцуваше спокойно една отвързана мечка с бяла козина и сини очи.

Селяните бяха възбудени. Ритмите и танците ги стоплиха и развълнуваха, страхът се изпари. Те се блъскаха по широката улица, смееха се, аплодираха и викаха от изненада, като от време на време се подпитваха дали са виждали друг път такова представление.

Едно младо момиче с наниз от сапфири над светлорусата си коса танцуваше с мечката. Тя беше много внимателна с нея, придържаше девойката с лапа през кръста. С другата си лапа държеше ръката ѝ и се накланяше с нея в ритъма на танца. Девойката беше толкова хубава, че младежите от селото се побутваха в ребрата или подсвиркваха, без да я изпускат от очи, а лицата им се изчервяваха.

— Запазете красотата и невинността. Тя е принцеса и кръвта ѝ е по-чиста и от перлите. Дори мечката няма да ѝ стори нищо лошо — рецитираше Керник с темпото на барабаните. — Ще ви покажа какво сполетя русото момиче.

Трудно е да се опише какво се случи после. Тази част от селото, където стояха Керник и неговите артисти, престана да бъде каменист, наторен от козите земен път, а се превърна в мраморен пейзаж с малки дръвчета наоколо, от чиито клони висяха златни ябълки и под чиито шарени сенки се разхождаха птици с яркозелени или сини опашки. Русото момиче минаваше край тях и събираше златни плодове в престилката си, украсена със скъпоценни камъни. Мечката вървеше след нея и свиреше мелодично на свирка.

— Приятна гледка — напяваше Керник, — но не за дълго. Има един дракон.

Разнесе се тътен, който изпълни небето, то сякаш избухна. Жените се разпищяха.

— Боите ли се да видите дракона? — изръмжа Керник. — Кажете, аз мога да го върна.

— Не — крещеше тълпата, обезумяла от вълнение, — покажи ни го!

Керник изрече вълшебна дума и драконът се появи. Небето почервения, а после избеля. От белотата като светкавица се появи чудовище с окови от диаманти. Огнени пламъци излизаха от ноздрите му, а езикът му беше като змия с дължината на мотика. Тълпата се отдръпна назад. Птиците изчезнаха, а мечката избяга. Драконът мятеше опашката си като огромна котка и удряше по покрива на близката къща, при всеки удар изскачаха пламъци. Въпреки това

покривът не се срутваше и от пламъците на диханието му не пострада никой. Драконът съзря принцесата и я притегли към себе си. После я издигна като ракета до най-високото място на този мраморен свят и я остави там, като гледаше кръвнишки, пляскайки с крила.

— Сега кой ще спаси красавицата от звяра? — попита Керник. — Е, има ли желаещи?

Сякаш в отговор на това от мраморната низина се появи някакъв палячо-джудже. Коза с две глави го блъсна и той падна. Когато се опита да се изправи, тя подскочи и го повали отново. Едната от главите ѝ започна да подсвирква, а другата да пее в пълна хармония с първата. В същото време козата стоеше на три крака и от нея течеше вода. Пеещата глава първа забеляза дракона и внезапно замлъкна. Подсвиркващата глава се огледа озадачена и щом го видя, също замлъкна. Козата побягна в луд тръс настрани и се изгуби от погледа.

— Хей, дракон! — глупаво извика джуджето. — Къде си? Ела и се бий! Аз ще те нарежа на парчета и ще направя юрган от кожата ти.

Тогава и то видя дракона. Той пляскаше с криле. Джуджето побягна да се скрие и докато тичаше, три пъти се препъна в мечата си.

Тълпата се смееше, освиркваше го и му се подиграваше. Драконът продължаваше да мята опашка.

— Е, има ли смелчаци? — попита Керник. — Ето там, горе, една принцеса чака да бъде спасена. Ето го и дракона, който чака да бъде надвит. Сигурно сред вас ще се намери някой, достоен да стане шампион.

Тълпата се развика:

— Шампион, шампион!

След миг една фигура стъпи на сцената и отхвърли назад черното си наметало. Тълпата нададе вик на задоволство, защото нямаше съмнение — шампионът се бе появил.

Мечът му бе златен, на златния му шлем сияеше сребърен кръст, а в едната си ръка държеше златен щит със зелени оттенъци. Веждите му бяха много тъмни, имаше благородни черти и орлов нос. Момичетата от селото затаиха дъх.

Драконът разтвори крилете си и шампионът го погледна без следа от страх.

— Ела долу — любезно му предложи със завладяващо мелодичния си глас. — Имам нещо за теб. Моят меч.

Драконът нададе гневен рев — сякаш всички дрезгави гласове на Коркеем викаха едновременно или се спускаше лавина.

Последва истинска битка.

Младите мъже също участваха, като размахваха юмруци, даваха напътствия, навеждаха се и се изправяха в кръг наоколо. Момичетата наблюдаваха със свити сърца, очи с ръце, и поглеждаха през пръстите си.

Първо драконът удари рицаря, после рицарят удари дракона. След това драконът изригна огън и наметалото на рицаря пламна, така че той трябваше да се изтъркаля на земята и да го свали. През това време драконът го рани с големите си лапи. Тогава под удара на барабаните шампионът-рицар се облегна на едно от блестящите дървета, сякаш премалял от дъха на дракона. Чудовището скочи и когато се приближи, рицарят замахна с меча си и го заби в гърдите му. Черна кръв рукна от раната, драконът падна в конвулсии и остана неподвижен. От ноздрите му се изви последна тънка струйка дим.

Публиката ръкопляскаше.

Една украсена с пайети колесница се спусна от мраморния връх с красивата принцеса в нея. Младото момиче излезе и златният шампион целуна ръката ѝ. Дъжд от цветя и сладкиши ги обсипа.

Тогава се чу как водещият щракна с пръсти, ноктите му изтракаха и ето че отново улицата се осветяваше единствено от светлините на къщите. Виждаха се бялото платно, под което акробатите изпълняваха номерата си, и дракона от дърво със стъклени украшения.

Керник пристъпи напред с ръце, мушнати в ръкавите. Той изви начервената си уста в усмивка и се поклони. Всичките му актьори се подредиха в редица, макар че все още бе трудно да бъдат преброени — няколко барабанисти, хора, които играеха дракона, главите и краката на козата. Само трима се различаваха ясно: дебелото джудже, наметнало бяла мечешка кожа, красивият рицар и прекрасното момиче — ръка за ръка. И тогава всички се поклониха ниско, по-скромните по-свито, джуджето — екстравагантно, принцесата — сладко, рицарят — с чаровна и жива усмивка.

— Заслужихме ли си вечерята, мили хора? — попита Керник — После ще ви гадаем бъдещето. Имаме още трикове за показване.

Селяните кимаха в знак на съгласие.

Микли и синовете му се затичаха да отворят вратите на хамбара си, жените постлаха покривки и донесоха котлите, подпалки за огъня, дори колежа пилета за вечеря, сякаш утрешното им празно блюдо не означаваше нищо за тях.

Жената на стария Аш забърза към дома си и Шайна се дръпна настрана.

— Слугиньо, слугиньо! — викаше жената. Кучето залая бясно.

„Ние всички сме омагьосани“ — помисли си Шайна и ледени тръпки преминаха по гърба ѝ.

Хамбарът на Микли не бе отварян за хора от сватбата на поголемия му син преди три години. Сега някои от нещата в него бяха изхвърлени навън, вътре останаха само подходящите за сядане. Носеха бира в кожени мяхове, храна на подноси, огромно огнище бе стъкмено на каменния под и в него запалиха огън. Никой не задаваше въпроси, никой не се отдръпваше.

Керник, умният водещ, седна на бала сено, дрехите му блестяха, усмихваше се като добър баща, когато хората му предлагаха разни ястия. Отляво до него седна принцесата със сапфирения наниз, а отдясно — чернокосият артист, който играеше рицаря. Наоколо се настаняха другите членове на трупата.

Понякога атлетите се провираха през огнени обръчи, прескачаха огъня или танцуваха в него. Понякога джуджето ставаше и се присъединяваше към тях, изваждаше сребърни яйца иззад ушите и змии от устите на ужасените хора.

Артистката-принцеса гадаеше съдбите. Тя протягаше бледите си ръце, поемаше уплашените ръце на момичетата и жените и горещите ръце на млади мъже, които искаха само да я докоснат. Казваше неща от миналото им, които се оказваха действителни, и вещаеше неща за бъдещето, които те искаха да се сбъднат. Никой не посмя да я целуне или притисне младата ѝ плът до себе си, нито да гледа твърде продължително в царствените ѝ очи, които изглеждаха като тъмни езера. Някои от момичетата бяха по-дръзки с младия артист. Те обвиваха ръцете си около раменете му, докосваха с устни лицето и вълнистата му коса и се галеха о него като котки. Той се смееше, правеше им комплименти и целуваше по-хубавичките, но тези любезности бяха мимолетни като сенките по стените. На момичетата им стана неудобно и излязоха навън.

Отначало избутаха Шайна в средата на хамбара да наглежда огъня и съдовете върху него и да носи пиене на мъжете, когато я повикат. По-късно започна малко по малко да се прокрадва към вратата в очакване на подходящ момент да се измъкне по-лесно навън. Имаше желание да се върне в дома на стария Аш, част от нея искаше да се скрие под черджето там. Още от началото бе усетила извратеността, която витаеше във въздуха, както лисицата надушва кучетата. И все пак, дори когато можеше, тя не напусна хамбара. Доспа ѝ се и се сви на пода до вратата сред дима.

Дали цялото това злато беше истинско? И златният щит, и златният меч? И златистите власинки по черните коси на младия артист? Два пъти беше минала покрай него, докато носеше бира на стария Аш или на глупавия Микли. Младият артист вдигна погледа си, когато тя минаваше, и в очите му се отразиха синкавозелените светлини на лампите, но той изглежда не я видя. Сякаш острие я прониза тогава, острие от желязо, а не от злато. Глупавата Шайна, робинята, как можеше дори да мисли за него — свободния човек, по-красив от всеки друг... А драконът изглеждаше толкова истински и ужасен! Но как? Керник — магьосникът, крадецът на чувства, от едната му страна главният артист като тъмния млад бог, на когото невестите се кланяха през пролетта...

През нощта кучетата се разляха отново. Може би все пак имаше вълци, както бе казал старият Аш. Късни вълци или истински дяволи...

Шайна заспа. В съня си видя лицето на артиста и чу гласа му, но той не говореше на нея и очите му не я гледаха.

Бледа светлинка се плъзна по клепачите ѝ, студена като изворна вода. Мирисът на пепел и стара храна ѝ беше добре познат, но не и на слама и добитък, както и силната миризма на бирата.

Шайна се събуди и видя, че лежи до вратата на хамбара. Наоколо другите все още хъркаха и се давеха в тежкия си сън.

Нещо се бе случило със света този ден.

Помръдна само колкото да погледне навън.

Беше онова меланхолично време точно преди зазоряване. Тъжни птици пееха по малките дръвчета на планинските баири и по върбите край потока. Къщите на селото бяха зловещо тихи. Седем или девет, или тринадесет коня стояха в очакване като на погребение, а на

гърбовете им седяха седем или девет, или тринадесет ездачи с черни наметала.

Шайна отвори широко очи. Струваше ѝ се, че е свидетел на нещо, което не ѝ е позволено да гледа, и напразно търсеше акробати, жонгльори, светлокосото момиче и красивия рицар. Всеки артист сега бе еднакъв с всички останали и нямаше и помен от блясъка и цветовете. Бижутата значи са били само стъкло, а водещият — просто един хитрец, пътуващ към панаира в Кост.

Тогава първият слънчев лъч огря планината, небето изсветля и когато непроброимата група тръгна надолу по улицата, Шайна разбра, че нещо липсва, нещо беше забравено. Те приличаха на сенки — мъж, момиче и звяр, но никой не хвърляше сянка на пътя след себе си.

Подскочи. Искаше да направи свещени знаци, за да се предпази от злото, но всичко, за което помисли, бе: „Той също е демон. Младият артист също е демон.“

И тогава си спомни как бе гледал към нея, без да я вижда, с очи с цвета на морето и дима. Мечът бе преминал през нея, право през сърцето ѝ, както бе обещала Барбаят, Сивата жена.

Шайна отиде до кладенчето. Погледна в него, но не можа да види ясно лицето си — то бе мътно огледало, както всички останали.

Чудеше се какво да прави, не разбираше собствените си чувства в този момент. Вече знаеше каква е аморфната болка, която се бе надигнала в нея преди. Осъзна по какво бе неопределеният копнеж, който я измъчваше, но от това не ѝ стана по-леко.

Любовта бе като див звяр — разкъсваше сърцето и цялото ѝ същество. Макар пренебрегната от обществото, тя бе твърде горда и самоуверена, за да си даде сметка за това по-рано. Много мъже бяха идвали и си отивали от селото, може би някои от тях я бяха заглеждали, въпреки че беше робиня на стария Аш. Но тогава в нея заговаряха спомените и гласовете на предците от забравената родина. Силата на тези мъже ѝ се струваше животинска, всеки кавалерски жест я отблъскваше, никакво чувство на симпатия не бе трепвало в нея досега. Беше непроницаема и както при всички непроницаеми жени, сега бе достатъчен един поглед, една осъзната мечта, за да разбият тази непревземаема стена.

Докато метеше усърдно двора, молеше сама себе си за извинение и повтаряше, че вината не е нейна, защото всъщност магьосницата от

Студената канара я беше урочасала.

Но се оказа, че твърде много неща са объркани в онази странна сутрин.

Шайна не забеляза веднага нещо нередно в селото. Заета с обичайните си задължения, тя се бе отдала на изнурителен труд, както някой си щипе бузата, опитвайки се да забрави зъбобола чрез другата болка. Трябваше да мете и да вади вода, да запали първия за деня огън в огнището, да изрече молитвени думи над него, на което често присъстваше и жената на стария Аш, да нахрани пилетата, да издои козите, ако младият Аш се окажеше неразположен. Веднъж или два пъти бе имало празненства в хамбара на Микли, но на следващата сутрин работата потръгваше както обичайно — мъжете отиваха на полето с натежали от виното глави, жените се прибираха по къщите. А днес всеки закъсняваше с пробуждането и слънцето се беше издигнало високо на небосвода, когато се появиха първите признаци на живот в селото, освен заниманията на Шайна и ръмженето на кучетата. Дори да се чуеше звук, той беше приглушен, сякаш жителите се оплакваха за негодите си с пресипнали гласове.

Надолу по улицата се появиха мъже и жени, които викаха. Това разлая кучетата. Млечните крави с провиснали вимета мучаха като недоволни оркестранти, птиците се издигаха в небето, сякаш бързаха да избягат от цялата тази врява.

Микли размахваше юмруци, а синовете му се заканваха на всеки срещнат. Братът на човека от Кост казваше, че някой ще свърши в затвора. Жена крещеше, че я отвеждат пряко волята й, стар мъж обясняваше с разтреперан глас, че „те“ са откраднали пилетата му, а няколко гласа му отговаряха, че пилетата може и сами да са избягали, но някой е взел мяховете им с бира.

И все пак вродените, инстинктивни закони на земята и домашната стряха бяха твърде силни. Въпреки че все още заплашваше и обвиняваше, тълпата бавно се разпръсваше по домовете си, тичаше към оборите на кравите или грабваше селскостопанските инструменти. Старият Аш връхлетя в двора, взе от къщата комат хляб и побърза да запрегне плуга. Жена му го последва и хвърли яростен поглед на Шайна.

— Рано си станала, робиньо. Чу ли някой да краде пилци през нощта? Или бира?

— Прости ми, но не съм — отвърна внимателно момичето.

— Да не лъжеш, клетнице! — изсъска жената на Аш и както винаги, ѝ изтегли ухото. — Махай се. Изведи козите на паша в планината. Младият Аш пак е запял старата си песен. С какво обидих боговете, та ми дадоха син пияница и слугиня глупачка? Тръгвай, казах! Не ти се полага закуска, и без друго си дебела. Човек трябва да преброи ребрата на робините, а аз съм сигурна, че не бих могла да преброя твоите.

Шайна направи каквото ѝ бе заповядано. От седем години знаеше, че е най-добре да се подчинява. Но беше озадачена. И докато преминаваше през селото, объркването ѝ нарасна.

Изглежда никой от жителите не помнеше какво се бе случило миналата нощ — водещия в лилаво, Керник, принца на магьосниците, артистите в блестящи одежди, дивата красота на последвалото увеселение. Не, не помнеха нищо. Крадци влезли и откраднали билетата им, пиенето и хляба и после заключили селяните в хамбара с кокалите и празните чинии по масите — това беше историята, която споделяха един с друг ядосано и неразбиращо. Само Шайна помнеше случилото се, но го пазеше в тайна. Беше решила, че тяхното объркване е плод на доброволното им пиянство миналата нощ.

Издои козите и веднага, щом можа, изведе стадото от кошарата и го поведе по пътеката нагоре в планината. Врявата, която загърби в селото, вече не я интересуваше. В съзнанието ѝ се въртяха трескави мисли и въпроси. Изведнъж се обърна и погледна долината. Видя ѝ се толкова малка! Въздухът беше свеж и миришеше приятно.

Старата жена на Аш беше забравила да ѝ даде коша с прането и дрехите за кърпене. Почувства внезапен ужас. Ако седнеше без работа в планината, магията на Сивата жена — а това беше наистина магия — щеше да я застигне. Щеше да вижда очите му в небето и в зелените камъни и да го чува как се смее и говори, но не на нея или с нея.

— Козички — промълви Шайна. — Колко лесно е да бъдеш козичка!

Какво ли прави козата, когато е влюбена? Простата и груба коза не чувства меч да пронизва сърцето ѝ.

Мислеше за магьосника, но и това не беше лесно. Сякаш мъгла забулваше съзнанието ѝ и отделяше миналото от настоящето. Магията, която беше направил, започваше да ѝ влияе, точно както на другите. И

все пак защо само тя помнеше всичко? Сега разбра колко силен трябва да е бил Керник, принцът на магьосниците. Силен и всевластен, за да изтрие от паметта на хората цяла нощ чудеса, както метлата помита следите от птици по снега. Трябваше да го уважава и да се бои от него. А най-умно би било да забрави изцяло идването и заминаването му, което не биваше да вижда. Но не можеше. И си го признаваше.

Младият артист яздеше до магьосника.

Може би той също беше омагьосан да служи на Керник, да му принадлежи като роб, както Шайна на Аш. Разкъсваше се от мисли.

„Глупаво момиче, та той не хвърляше сянка на пътя!“

„Е, не. Но негова ли е вината? Ако е роб на магьосника, значи вината не е негова. Ако старият Аш ми нареди да донеса дърва, аз имам ли друг избор?“

„Дървата и сенките не са едно и също.“

Чувстваше дълбока болезнена нежност към него за това, че няма сянка. Искаше да намери сянката, да му я върне като подарък, искаше...

Ето че излезе на пасището. Не бе забелязала кога е минало времето. Меденокафявите кози се бяха разпръснали и блееха пронизително. Наоколо бяха планините — Черният връх, Заслонът на феята, като красиви бисери, огрени от слънчевата светлина. И Студената канара. Толкова близо, може би на четири часа път...

— Не, Сива жено — каза Шайна на глас. — Няма да дойда при теб.

Но погледна надолу, където едно малко поточе си пробиваше път през наторената от козите земя, и видя лицето му във водата. Толкова ясно, както никога досега не бе виждала своето. Вдигна глава към небето, което беше безоблачно и изглеждаше самотно. И когато викаше на козите: „Вървете по-бавно!“ или „Хубаво изяждайте тревата!“, думите ѝ отекваха в баирите и се връщаха при нея, сякаш казваха: „Любов, любов, любов изгаря сърцето ми.“

Сети се, че бе забравила да поздрави скалния идол на пътя, а това безспорно означаваше, че ще я сполети беда.

— Загубена съм — каза замислено. — Ще трябва да отида на Студената канара въпреки всичко.

Нямаше работа и можеше да остави козите. Те пасяха и не ѝ обръщаха внимание. Бяха в безопасност. Ами вълците? Не, тук няма

вълци. Ами крадци? Ами ако изгуби някоя коза от стадото или се прибере отново със закъснение? О, това щеше да е вечерта. Стори й се, че дотогава има цяла година време.

Тръгна бързо по хълма на запад към тънкия, слабо осветен връх на Планината на магьосницата, който приличаше на змийски зъб.

Барбаят, Сивата жена, не живееше там постоянно и се говореше, че хора, които са ходили да я търсят, не са я намерили, а други, които по-скоро биха стоели настрана от нея, се натъквали на къщата ѝ без да искат.

Студената канара заслужаваше името си. По склоновете ѝ растяха черни борове, ден и нощ се стелеха мъгли и слънцето изобщо не я огряваше. В дупките живееха духове, на клоните кацаха гарвани, пътеките бяха стръмни.

Когато достигна естествения каменен мост между високите кози пасища и съседните височини, вече бе много по-късно, отколкото предполагаше. А щом пое към Студената канара, трябваше да върви още по-внимателно, защото по пътеките рядко минаваше човек и те бяха несигурни. Стори й се, че се катери цял месец, придържайки се за грубите стебла на черните дървета под погледите на накацалите гарвани. После стана толкова тъмно и студено, сякаш настъпваше нощта. Започна да се ядосва. Спря и извика:

— Ако Сивата жена е някъде тук, надявам се да не е далеч, защото мисля да се връщам.

Веднага шест гарвана излетяха от различни дървета и Шайна се извърна да ги проследи с поглед. Когато се обърна, забеляза просека сред боровете, преди не я бе видяла. В края ѝ имаше сива каменна къща, която подобна на мъхест валчест камък, с криво коминче, от което се извиваше струйка дим.

Имаше чувството, че в гърдите ѝ скача жаба, но повдигна главата си по-високо, отколкото дъщерята на Херцога на Аркев, и се запъти през свободното пространство право към вратата на Барбаят.

Вратата беше кръгла като колело. Когато почука яростно на нея, тя се претърколи настрани, вместо да се отвори навътре, и Шайна видя стая на магьосница, ако изобщо някой някога беше виждал такова нещо.

Черни дървени колони поддържаха покрива, приличащ на пчелен кошер, и всяка колона беше издялкана като висок, слаб, черен човек с

кокалести ръце и крив или остър нос, различен от другите. Някои от тези хора имаха бради, други — дълги мустаци, някои носеха високи шапки, други ниски, някои имаха мантии, но това не прикриваше опашките им. В каменната стая нямаше прозорци. Светлината идваше от седем човешки черепа. Те висяха от покрива на железни вериги и в тях имаше запалени свещи. В откритото огнище мъждукаше огън. Червената му светлина беше мрачна, но обхващаше цялата стая и на нея се виждаха закачени по стените непознати предмети от кости и метал и символи от жълта и бяла глина.

От източната страна на огнището седеше кафеникавочервена лисица, която вместо очи имаше гранати. Отдясно се люлееше стол от светлокеремидено дърво, а в него седеше свободно и прозаично една фигура, наподобяваща валчест камък.

Устата на Шайна беше пресъхнала, но тя си пое дъх и изрече:

— Сивата жена ми каза, че нечий поглед ще ме прободее като меч, и така и стана. Сивата жена каза, че ще дойда и ще моля за помощта ѝ. Е, за това съм дошла, макар че дали ще моля, е друг въпрос. Надявам се Сивата жена да е доволна.

— „Не се ли наслаждаваш на новата ми каишка?“ — попитало вързаното куче — отвърна камъкът.

— Извинявай, но не е така — бързо изрече Шайна.

— Не е ли?

— Не, наистина не.

— Ами тогава си вземи каишката и се махай, робиньо, виждам много добре как си вързана към стълба.

Шайна се почуди, после добави:

— Добре, значи трябва да те моля за помощта ти.

— Откъде знаеш, че мога да ти помогна? — попита камъкът като се помръдна, така че едно проницателно око проблясна на светлината на огъня.

— Както ти каза, в селото знаят за теб. Някои разправят, че магиите ти помагат, други отричат.

— На теб няма да ти помогне обикновена магия. Трябва ти по-силно лекарство от това.

— Да — потвърди Шайна и внезапно, сякаш нещо заседна в гърлото ѝ, думите ѝ се отрониха като сълзи, самотни, парещи и

кристално бистри: — Дойде и си отиде и между нас ще има планини, а той не хвърля сянка...

— Знам това — отговори Барбаят нетърпеливо. — Да не мислиш, че цялата тази бъркотия тук е за нищо? Аз имам един кристал. Гледах в него. Видях Волкхавар, който нарича себе си Керник, лилавото му наметало, ноктите, красивия му дракон. О, ти нищо не знаеш! Всички, които яздат с Керник, са негови. Твоят млад мъж е също негов въпреки черната си къдрава коса и очите си с цвят на гори и дим... А-а! По-добре иди при вълка и го помоли да те изяде или при мечката и ѝ кажи да те прегърне, отколкото да се влюбиш в него.

— Майко — продължи момичето, — ти ми каза, че ще дойда при теб, значи виждаш полза и за себе си, иначе не би се обезпокоила. Защо се опитваш сега да смразяваш сърцето ми?

— Защото — промълви Барбаят, като се обърна към Шайна — когато ти кажа колко опасно е това, което искаш и колко малка е вероятността да постигнеш нещо друго освен смъртта си, ще те накарам да го желаеш още повече.

— Не говори така! — отвърна ѝ Шайна, като се настани уморено върху твърдия под. — Той си тръгна, а как мога да го последвам? Та аз съм робиня! Не съм свободна да напусна селото. Ако го направя, ще кажат, че съм избягала, и ще пуснат след мен кучетата. Веднъж един мъж открадна прасе и го преследваха с кучета. Той не се върна, намериха само обувките му с кръв по тях. Кучетата биха хванали всекиго, когото им посочат господарите. Ще хванат и мен.

— По-лошо е от кучетата, робиньо, това показват звездите. Само ще кажа, че хората могат да поробват телата, но не това, което е в тях.

Настъпи мълчание. Лисицата се чешеше, огънят тлееше в огнището. Шайна сведе глава над коленете си. Чувстваше се изтощена, много тъжна, беше готова да плаче като дете, докато заспи. Но в същия момент цялата настръхна, защото знаеше, че Барбаят ще направи магия, която ще промени всичко.

— Какво живее в телата, Барбаят? — промърмори накрая, като за пръв път произнесе името на магьосницата, макар да знаеше, че е твърде неразумно да го прави.

— Душата. Чуй, ще ти го обясня простичко, а после ще ти кажа какво искам от теб и ще се споразумеем.

Шайна поклати глава. Подът ѝ се струваше доста мек сега, а лисицата се бе приближила и я гледаше в лицето с блестящите си очи толкова втренчено, че я ослепи и очите ѝ се затвориха.

— Всичко има душа — започна Барбаят. Гласът ѝ се сля със звучното пращане на огъня. — Земята има душа, всяко дърво и планина, всяко езеро или цвете, всяка птица, риба или животно имат душа. Това е веществото, от което се изграждат всички наши удоволствия и мъки, любовта и омразата, дори чудесата извират от душата.

На земята душата живее в тялото. Тялото е глината, в която е поставена, и булото, което трябва да носи. Отвъд земята душата се променя. Няма да ти казвам как, а и ти не би разбрала. Докато тялото е живо, душата може пак да го напусне и да живее самостоятелно. Твоята душа има тези свойства: тя е прозрачна на вид, но е с формата на тялото ти и много прилича на тези същества, които хората наричат духове. Те не искат нито ядене, нито пиене, нямат дъх и нищо смъртно не може да им навреди — пръчка, камък, желязо; нито зъб на ловджийско куче, нито нокът на орел, нито огън, ни вода, нито падане от високо, защото душата лети без криле, по-леко от птица в пространството и във времето и няма нужда от почивка. Както виждаш, тя може да съществува и без тежките окови на тялото. Но освободи душата си и ще почувстваш светещата връв, която все още я свързва с тялото ти, както пъпната връв свързва майката и нероденото. Тя е тънка като коприна, сребриста, но по-здрава и от най-здравата връзка. Отиваш, където искаш — тя се разпъва колкото трябва; не те тегли назад, не се къса. Само смъртта разкъсва връвта, но смъртта е винаги близо с мрежата си.

Душата може да е независима от плътта, но плътта без душата е безпомощна като охлюв без черупка. Погледни и ще видиш тялото си да лежи в дълбок сън, но се взри по-добре — ще разбереш, че не диша. Сега ще ти кажа нещо, което трябва да запомниш дори ако забравиш останалото. Душата може да напуска тялото само за малък период от време. Колкото повече закъснееш да се върнеш къщи, толкова по-лошо. Първата нощ — нека сметнем — от полунощ до изгрев, тялото ще го понесе. Ако се върнеш до зазоряване, няма страшно. Но ако закъснееш, ще последва промяна. Кръвта ще застои във вените, мозъкът ще стане ленив и органите ще закърнеят. Ако се върнеш със

закъснение, ще боледуваш месеци или година. Ако съвсем не се върнеш, видът на тялото ти не ще вдъхва доверие. Хората в селото ще извикат лекаря или свещеника и после няма връщане. После те очаква земята и една голяма черна яма. А щом веднъж тялото попадне в гроба, душата сама не може да съществува дълго. Ветрове ще я издухат от този в друг свят. Тогава сбогом, земна болка и ветрове, сбогом, зеленина и радост, сбогом на любовта.

Искри пращяха в огъня или в гласа на Барбаят.

— Но ако се погрижиш — а ти заслужаваш това, Шайна, робиньо, — докато тялото ти спи или поне така изглежда, твоята сребърна душа ще търси любовта на сърцето ти над планините, полка от птичка. Душите могат да разговарят. Когато го срещнеш, дали ще породи в теб копнеж? А как би могъл да не те обича? Любовта не идва, както дойде твоята любов, освен ако няма връзка между вас. Ако е сляп към теб сега, душата му ще те погледне с различни очи. И така, момиче, Барбаят знае как да освободи душата ти. Но седем дни ще трябва да те уча и седем дни ще ти искам отплата.

Лисицата облиза лицето на Шайна.

Беше чула всяка сричка, можеше да повтори дума по дума какво бе казала Барбаят. Сърцето ѝ се сви.

— Ако съм безтелесна, без плът, как ще намеря пътя към него? — прошепна.

— Душите се викат. Ти го обичаш. Ще намериш пътя, ако ще и двадесет планини и десет морета да има между вас.

— Каква ще е цената?

— Цена? А, да, да — промърмори Барбаят. Черните ѝ очи отново наподобяваха два ножа. — Когато ти кажа, сигурно ще подскочиш и ще избягаш навън. Но знай, че можеш да го направя, докато дремеше под хипнозата на хубавата ми лисица, без да те будя и без да те предупреждавам.

Шайна се изправи и стисна юмруци. Очите ѝ с цвят на кестени изглеждаха почти медени на светлината на огъня, широко отворени и любопитни, но устата ѝ беше затворена.

— Какво? Кажете ми го сега.

— Седем дни ще идваш при мен. На седем неща ще те науча. Седем дни ще ми даваш китката си и аз ще пия от вените ти.

— Кръвта ми! — възкликна. — О, не!

— Както желаеш — отвърна Барбаят, магьосницата, вампирът, камъкът, люлеейки се в стола си.

— Защо? — попита Шайна разтреперана и пребледняла.

— За да живея — отвърна твърдо Барбаят. — Така залъгвам смъртта вече толкова дълго. Когато дойде и почука на вратата ми посред нощ, казвам ѝ: „Почакай!“, и намирам девойка, девственица, нуждаеща се от урок или магия и взимам таксата си. Само кръвта на девойка ми помага. Не пия много и никой не умира от това. И живея. Животът е хубав. Може би и другите мислят така.

На Шайна ѝ се зави свят. Внезапно видя лика на млад мъж, вързан на желязно колело; косата му беше черна, по бялото му тяло имаше лилави рани, лицето му бе навеки застинало и безизразно.

— Не! — изпищя тя.

— Да. Волкхавар е поел нов път и много ще загинат по него. Твоят любим също, освен ако не го спасиш.

— Правиш илюзии като магьосника, за да ме подведеш.

— Тогава си върви — вдигна рамене Барбаят. — Нищо няма да научиш и ще го оставиш да си намери другаде момиче или гроба си. Кажеш си, че мечтите ти са илюзия. Никога няма да си повярваш. По-добре е да пиеш стара бира в удобство, отколкото бяло вино в опасност.

Шайна се огледа. Лисицата сякаш ѝ казваше: „Когато бях млада и тичах свободна из гората, ловец хвана приятеля ми, зашемети го с удар и го затвори в клетка. Аз отидох там, ярката пролетна луна осветяваше пътя ми. Стигнах близо до огъня на ловеца, достатъчно близо, за да чуя диханието му и да видя как огънят проблясва в ножа в ръката му. Изгризах пръчките на клетката и влачих приятеля си назад към дърветата. Лапите ми се израниха, загубих зъб, болеше ме гърбът и се боях, но никога не помислих, че мога да постъпя другояче. Това е любовта.“

Шайна извърна поглед към ръцете си, вкопчени една в друга. Помисли си: „Ако трябва да решавам, значи съм решила“, и каза на магьосницата:

— Да. Ще пиеш ли сега?

Барбаят се засмя. Не звучеше като смях на жена.

— Късно е — отвърна. — Странни неща се случиха и за мен, и за теб. Върви си и ела утре.

Шайна отиде до вратата. Времето летеше. Между боровете две черни гарги се въртяха под ниския червен диск на слънцето. Наистина беше късно. Нямаше да стигне у дома преди луната да се появи на небето. Още по-късно от вчера. Със сигурност щяха да я бият.

— Тоягата удря по гърба, а не по сърцето — каза на магьосницата и се усмихна. — Ще дойда утре.

Може би, допълни в себе си. Ами ако младият Аш не се напие и отиде с козите? Шайна, не бъди глупава, помисли си. Ти можеш да го накараш да се напие.

Затича се. През вратата, надолу по склона на Студената канара, разклащайки боровете, надолу и надолу към скалния мост и пасището. Слизаше по-бързо отколкото се беше качвала, и все пак не достатъчно. Колесницата на слънцето се бе скрила от погледа. Небето вече преливаше от златно в лилаво, когато излезе на пасището.

Внезапна тревога за стадото я накара да забърза още повече през последния отрязък от пътя, но всички кози бяха там, стояха близо една до друга, пасяха, блееха и се бутаха приятелски с глави. Те се обърнаха и я погледнаха, сякаш си казаха: „Ето я Шайна, останала без дъх.“

Радваше се, че всички са там.

Замаяна от слизането и странния ден, зашеметена от всичко, което се бе случило, тя прекоси пасището и започна да ги вика и да ги мами към дома. В този момент четири врани излетяха от четирите края на полето и се понесоха към изчезващото злато на небето. Може би просто търсеха храна, а може би Сивата жена ги бе пратила да пазят стадото вместо Шайна. Вярваше на Барбаят, била тя вампир или не.

— Мисля, че съм щастлива — каза робинята на козите на господаря си. Сърцето ѝ вече не болеше, сега гореше. Боеше се, че е щастлива въпреки неизвестностите на утрото.

Пръчката наистина се стовари върху гърба ѝ, когато се прибра толкова късно тази вечер, но старият Аш не беше прекалено строг. Не искаше да я наранява, защото не можеше да си позволи друга слугиня на нейно място.

— Клетнице — развика се жена му, — учудвам се, че не избяга с крадците вчера. Неблагодарница!

Посегна да вземе тоягата, но старият Аш не ѝ позволи. Шайна понесе наказанието както винаги без звук. Когато дъждът от удари спря, беше готова да се замисли за друго.

След вечерята занесе останките от яденето в двора и нахрани кучето. Видя младия Аш, облегат на една стена, долната му устна беше издадена напред.

Над тях светеше бялата луна. Планините изглеждаха направени от сребро, а сенките им — от абанос. Чувстваше присъствието на Сивата жена, тя витаеше във въздуха, силна като борова гора и остра като нож.

Шайна сложи храната на кучето, а то ръмжеше и се зъбеше неблагодарно. Като чу потропването на чинийката, младият Аш промърмори:

— Боли ли те гърбът, слугиньо? Пулсира ли? Надявам се да е така.

— Да — отвърна Шайна.

— Добре. Радвам се, че не съм единственият, който страда тази вечер. Ти от тоягата, аз от пресъхналото си гърло. По дяволите, ако не изпия нещо, ще се съсухря до сутринта.

— Кръчмата е отгатык хълма.

— Тази вещица, майка ми, казва, че трябва да си стоя у дома и че й е писнало да ме вижда пиан. Сякаш мога да направя нещо, задето крадците изляха алкохол в гърлото ми снощи. Моя ли е вината? Иначе виждала ли си ме пиан?

— Не, наистина — отговори твърдо Шайна. — Оттук до Кост знаят, че младият Аш може да изпие повече от всеки друг и пак да остане трезвен.

Той нагласи пояса си поласкан.

— И аз това казвам.

— Един ден младият Аш ще бъде господар в къщата и тогава майка му ще съжалява, че не е била по-внимателна. Когато тя стане бедна вдовица и разчита на твоите силни ръце за хляба си, няма да смее да командва.

— Точно така. Точно така. Каква малка кокетка си ти! Добре тогава, аз тръгвам веднага. — Младият Аш започна да си подсвирква обичайната песничка за пътя до кръчмата, после спря. — Ако пита къде съм...

— Помагаш на Гула да си оправи плуга — отвърна Шайна сериозно.

— Точно така.

Младият Аш се плясна по бедрата, целуна Шайна почти братски и забърза нагоре по виещата се уличка под грейналата луна.

Шайна, Шайна, пееха звездите на черния небосвод, какво правиш? Играеш си с един камък.

Шайна, Шайна, казваше жената на стария Аш, докато въртеше колелото на чекръка, защо мислите ти се въртят в главата като колелото?

Шайна, Шайна, въздишаше килимчето, на което лежеше до огъня, заспивай и се готви за утре.

Шайна, прошепна утрото, събуди се! Ето го младия Аш, пиян до козирката. Трябва да прекараш и този ден в планината, където магьосницата ще купи девическата ти кръв с магиите си.

Шайна, подканяше я сърцето ѝ, бързай, бързай! Бързай!

От къщата на стария Аш се чуваха яростни викове. Старата му жена кълнеше. Младият Аш лежеше на леглото, скрил лицето си в ръце. Повече никога. Наистина никога.

И Шайна побягна с козите нагоре в планината. Високо и още по-високо, към каменния мост. Козите я наблюдаваха как се отдалечава, усмихваха се и клатеха разбиращо глави. Катереше се почти тичешком по студения склон на Планината на магьосницата.

Ето я и сивата къща с извитото коминче. Учуди се как стигна толкова бързо.

Когато застана пред кръглата врата, сърцето ѝ заби в гърлото. Почука. Ледени талази преминаваха по тялото ѝ. Вратата се отвори настрана, както преди, и пред нея се разкри стаята на магьосницата. Но нещо се бе променило от предишния ден.

На земята с бяла глина бе нарисувана магическа рисунка.

Когато я видя, Шайна се стъписа, но от червения полумрак, разкъсван единствено от огнените пламъци между тънките колони с форма на хора, се разнесе каменният тих глас на Барбаят:

— Ела. Не се бой. Мисли за него и къдравите му коси.

Шайна пристъпи прага.

Свещите във фенерите от черепи днес не бяха запалени. В средата на магическата рисунка на пода, върху железен триножник стоеше желязна чаша, а от нея се извиваше пара, ухаеща на цветя. До триножника имаше стол.

В дъното на стаята в керемиденочервения стол се люлееше лисицата. Шайна се огледа и после се втренчи в нея, сигурна, че Барбаят е някъде отзад.

— Мислиш ли за него? За косата му, за очите му и за красивото му младо и мъжествено тяло? Това не те ли кара да се чувстваш по-добре? Седни. Този стол е за теб.

Развълнувана, Шайна пристъпи във фигурата от бяла глина и седна, както ѝ бе казала магьосницата.

— Не те е страх, нали? — попита Барбаят.

— Честно казано, страх ме е — отговори Шайна.

— Тогава може би си променила решението си?

— Не съм.

Барбаят навлезе в рисунката и седна до краката на робинята.

— Дай ми китката си.

— Трябва ли да платя, преди да съм получила това, за което съм дошла?

— Ще ти кажа нещо. Правя го, защото така е по-добре. Когато част от светлата ти кръв се влее в моите вени, аз ще те разбера по-добре, а колкото по-добре те разбера, толкова по-лесно ще мога да те науча на това, което трябва да знаеш. — Барбаят замълча за миг, застинала като камък на пода. — Да ти кажа ли името му?

— Чие име?

— На младия артист. Чие друго име би искала да научиш?

— А ти откъде го знаеш?

— Аз имам един вълшебен кристал. Той ми показва имената. Другите неща са по-трудни за откриване. Е?

— Добре. Кажи ми го, разбира се. Кажи ми го.

— Името му е Дисаел — изрече магьосницата, взе ръката на момичето и я захапа.

Шайна не почувства нищо. Научаването на името му ѝ подежда като магия. Парата от желязната чаша разсейваше мислите ѝ и ѝ се струваше, че стаята отлита някъде отвъд Студената канара и тя заедно с нея. Дисаел, нашепваше си почти в просъница, а устата на магьосницата сърбаше леко, леко. Започна да си представя, че малката сива магьосница е нейното дете, обичано и уязвимо, заслужаващо наказание, което тя му налагаше с удоволствие и без съжаление... Искаше да удари мъхестата глава на Барбаят.

— Събуди се, дъще — прозвуча глас и момичето се подчини. Видя лисицата, допряла влажния си нос до шията ѝ.

— Ти говориш ли? — попита я Шайна. Тя се прозина и седна на пода до нея. Бялата рисунка на земята вече я нямаше.

— Мислиш, че сега можеш да разбираш езика на животните ли? — запита Барбаят с презрителен и все пак мил глас. — Аз ти говорех. Остава един час до залез, но ако побързаш, ще се върнеш у дома по светло.

Шайна се изправи. Беше леко зашеметена, но общо взето се чувстваше добре. Около лявата ѝ китка бе вързано парче чист избелен ленен плат.

— Но, Барбаят, научила ли си ме на нещо?

— Мисли, глупаво дете. Не чувстваш ли новите знания в мозъка си? Учих те, докато спеше, и ти няма да забравиш нищо. В малките тъмни часове след полунощ трябва да опиташ всичко, което ти казах.

Шайна докосна веждите си.

— Ще се справиш — продължи Барбаят. — Не сваляй превръзката. Ако някой те попита, кажи, че си се одрала на кремък или къпина. В никакъв случай не позволявай на свещеника да я види, иначе всички ще имаме неприятности. Утре ела пак.

Шайна отиде до вратата и отново се обърна. Погледна Барбаят, люлееща се в стола си, но не можа да определи изражението на лицето ѝ. Не беше ли кожата ѝ по-изпъната, по-розова? Нямаше ли в острите ѝ очи малко повече топлина?

— Да, добре изглеждам, нали? — промърмори магьосницата. — Не всички вина са хубави, но и сред хубавите има едно, което е най-хубаво.

— Ще направя, каквото си ми казала — отговори Шайна — и ще дойда утре, само че...

— Само че какво?

— Младият Аш може да не се напие тази вечер. А трябва да идвам още пет пъти.

— В мозъка ти съм оставила нещо и за това. Не го ли усещаш? — Поклати глава.

— А, да — засмя се момичето, — каква магия наистина. Може да потрябва.

Навън слънцето залязваше и оставяше червени следи над боровите. Шайна полетя надолу по Студената канара към козите и не се учуди, когато видя четири черни врани да отлитат при нейното завръщане.

Тази вечер нямаше бой, бе се върнала навреме.

Запали вечерния огън, като произнесе свещените думи, сервира вечерята, изми съдовете след ядене. Старият Аш дремеше до огнището, жена му въртеше чекръка, младият Аш взе каната с вода, защото след снощното напиване все още беше жаден. Когато я наведе, Шайна прошепна почти без дъх:

„Вода, ти не си каквото си мислиш. Вода, ти не си дошла от студената земя. Ти си от дънер, огрян от слънцето, ти си брана и газена, и съхранявана в дамаджана. Вода, знаеш ли какво си ти? Ти си сладко бяло вино.“

Младият Аш пи продължително, а през нощта щеше да изпие два пъти повече.

„Вода, ти си много силно вино, но не действай бързо. Не показвай ефекта си до сутринта.“

— Какво повтаря оная нещастница? — попита жената на Аш, откъсвайки поглед от чекръка. — Няма да се учудя ако ни кълне всичките. Внимавай, слугиньо, че ще взема пръчката.

През нощта луната се претърколи по небосвода ниско като потъващ кораб. Вятърът въздишаше. „Дисаел“ — казваше той. „Чувам те“ — шепнеше Шайна и се топеше от любовта си към артиста.

Тогава промълви думите, които магьосницата ѝ бе казала, и те моментално освободиха душата ѝ. Направи магията, като използваше гласа си, ръцете си, съзнанието си. Усети остра болка между веждите си, първо студена, после топла, точно както я бе предупредила Барбаят.

— Пиян е! — пицеше жената на стария Аш на сутринта. — И господ да ме убие, но не знам откъде е взел алкохол. Бих се заклела, че не е стъпвал извън къщи след вечеря.

Шайна поведе козите нагоре в планината. Мина над каменния мост, по склона на Студената канара към къщата на Барбаят. През този ден и през следващите пет.

— Майко, готова ли съм? Достатъчно ли знам? Ще мога ли да го направя?

— Да, дъще, готова си и ще можеш.

— Майко, съмнявам се. Мога ли да го намеря толкова лесно, колкото казваш, просто като го обичам?

— Почакай и ще видиш. Когато дойде часът, всяко колебание в теб ще изчезне. Може би Дисаел вече чувства любовта ти. Може би и други ще я почувстват — Волкхавар например. Затова бъди предпазлива.

— Не се боя. Не, боя се. Но нищо. През последните пет нощи чувствах, че домашните демони ме наблюдават, гледат какво върша. Чувах шепота им. Те също се боят от Волкхавар. Ще бъда нащрек.

— Стани тогава. Може би никога повече няма да се видим.

— Освен ако не се развали магията.

— Може, слънцето умира през нощта — каза Барбаят.

Китката на Шайна бе повита с ново, чисто парче лен. Последното. Тази нощ духът ѝ щеше да напусне плътта. Можеше ли да повярва? Да, можеше.

Всеки ден жената-вамп я бе доила. Шайна повече не се учудваше, че вместо да бъде отблъсквана от този акт, се беше сближила с магьосницата. Милата им размяна на обръщания — майко, дъще — вече не беше просто любезност. Донякъде сирачето-слугинче беше намерило опора, а бездетната жена се сдоби с рожба. Шайна гледаше в очите на Барбаят с много любов. Магьосницата си оставаше камък и беше трудно да се прецени какво мисли. Тогава изведнъж тя взе ръката на Шайна и я целуна по бузата като майка, в каквата се бе превърнала. И когато отстъпи назад, момичето я погледна с широко отворени очи.

У Барбаят бе настъпила огромна промяна, въпреки че пролича само за миг, защото отново доби вид на мъхест камък. Беше по-висока и стройна, горда и елегантна. Кожата ѝ бе нежна и опъната, очите — блестящи чернозелени и чисти като очите на дете и с огромна събрана сила в тях, нетипична за възрастта ѝ. Косата ѝ се спускаше по гърба, черна като косата на робинята. Е, да, приличаше на Шайна, имаше пронизателния ѝ поглед, подвижността, добротата и желязната ѝ издръжливост. Дори невинността, присъща само на младо момиче.

— Това е твоята магия, девойко — каза Барбаят. — Ти ме омагьоса. Сега върви и опитай моята магия в тъмните часове преди полунощ. Бързай, иначе ще закъснееш.

Барбаят отново се превърна в Барбаят, Сивата жена, а лисицата джавкаше до огъня.

Шайна се втурна надолу по склона на планината. Едва щеше да дочака нощта.

Заради крадците, вълците и странното постоянно пиянство на младия Аш огньовете и светлините в селото горяха до късно. Един свещеник пристигна от Кост. Селото усещаше свръхестественото, но не се усъмни в робинята. Все още.

В малките часове след полунощ в къщата всички спяха. Шайна лежеше до пепелта на огнището.

Тя изрече магията, изрецитира думите, направи жестовете и знаците, опразни съзнанието си от мисли, погледна нагоре към полегатите греди на тавана, през покрива и през демоните на пушека, които лежаха там, към черното високо небе, осеяно със звезди като скъпоценни камъни.

Топло и студено, сняг и огън докосваха кожата ѝ. Не само челото, а цялото ѝ тяло. Почувства се като на ръба на кладенец или пропаст и знаеше, че ако се катурне в нея, ще промени нещо в себе си завинаги. Част от нея искаше да остане, да се върне, да се отдалечи от тази бездна. Но Шайна, дишаща, мълвяща ритуалните думи, се отскубна с духа си навън, както плувецът се хвърля във водата.

Кама прониза гърдите, крайниците, цялото ѝ тяло. Брадва разцепи черепа ѝ. Червени искри хвърчаха от очите ѝ. Беше сляпа и глуха, и няма, не можеше да вика. Не можеше да диша, не можеше да преглъща. И тогава...

Метаморфоза. Момичето се превърна в птица, въздух, сън.

Увисна във въздуха на тъмната стая като облак с цвета на студения лед. Не можеше да повярва. Обзе я спокойствие. Душевен мир. Без болка, без борба, без страх, без несигурност.

Погледна надолу.

„О, Шайна, Шайна“ — прошепна душата ѝ.

Тялото ѝ лежеше като че ли заспало и както бе обещала магьосницата, тънка сребърна връв свързваше душата ѝ с него. За пръв път Шайна се видя много по-ясно, отколкото в огледало. Опозна се и се хареса с чистата и нужна обич и рядкото познание, което идва единствено с видяното. Другата любов бе по-силна.

— О, знам, знам...

Вдигна се и отлетя като дим през покрива, по-лека от птица. Душата ѝ гореше и се понесе по посока на нейната любов, веднага разбрала къде е той и как може да го намери. Не подозираше опасностите и агонията, които я очакваха.

Откакто има сажди и в най-хубавия комин, това завъртане на колелото води Волкхавар, който понякога се нарича Керник, принцът на магьосниците, великият майстор на илюзиите и тъмнината.

Когато бил дете, кожата му била жълта, защото майка му била чужденка. Тя била бременна с него, когато дошла от далечни високи планини.

Докато бил малък, нямал име. Никой не се погрижил да му измисли име и бил очевидно глупаво и мързеливо дете. Но наблюдавал всичко наоколо и извличал от всяка ситуация полза за себе си. Майка му го родила в едно западнало село в подножието на върховете от страната на Коркеем — място, където хората били свикнали да виждат търговци с такъв цвят на кожата и никой не ѝ обърнал голямо внимание. И все пак решили, че това същество с яркожълта кожа, черни очи, които изглеждали почти тъмнозелени, е твърде странно, за да живее сред тях. Скоро някои от мъжете започнали да я посещават тайно нощем за ужас на съпругите си и на свещеника.

Всичко, което ставало през тези нощи, Керник наблюдавал от килимчето до огъня, което му служело за легло. Тогава бил на седем или осем години и никой не си и помислял, че е видял нещо. Скоро обаче мъжете, които идвали при жълтата жена, откривали, че малкото момче ги дебне по склоновете. Детето с малоумния поглед давало да се разбере, че те или ще да изпълняват, каквото кажело, или щяло да ги издаде на свещеника.

Тогава мъжете за пръв път забелязали, че в момчето има нещо властолюбиво и раболепно. Въпреки малкия си ръст то ги плашело и те правели, каквото им било наредено. Наистина това били дребни неща, странни и глупави, например: „Донеси онзи камък и го сложи до вратата“ или „Кашляй три пъти, когато се зададеш по пътеката“, но въпреки тривиалността им мъжете ги изпълнявали и момчето ги командвало като с желязна пръчка.

Нещата естествено не можели да продължават още дълго по този начин. Една нощ някакъв мъж се препънал на връщане от къщата на жълтата жена и си счупил крака. Поради болката и объркването си той

не премълчал къде е бил и издал и други имена. Жените от селото се обърнали срещу чужденката като глутница вълци и я прокудили с детето ѝ.

Двамата изминали много километри по планинските склонове и стигнали една широка долина. Пресекли реката и майката платила на лодкаря по обичайния начин. Отсрещният бряг бил каменист, обрасъл с гора. Мечки изяли майката на Керник, но момчето останало невредимо. Може би им се е сторило грозно, хилаво изчадие с неприятен вкус.

След като останал сираче, Керник събирал горски растения и крадял яйца от гнездата, хващал гущери и птици. Дебнел плячката си с часове, а после изскачал с гъвкавостта на котка и я грабвал. Така останал жив. Малките трупове изяждали сурови, по брадата му се стичала кръв, а под ноктите му се забивали люспи и перушинки. Най-накрая стигнал до друго село, също толкова бедно и изолирано като онова, в което бил роден.

То било в подножието на планина и къщите били изградени от повалените трупи на борове. Често пъти се спускали мъгли и от голия студен връх на планината селото изглеждало като сив облак.

През месеците, които прекарал сам в гората, Керник станал диво дете. Той допълзлял в покрайнините на селото, предпазлив и хищен като вълк. Две или три момичета и една стара жена отивали нагоре по улицата да наляят вода от кладенчето и го видели. Без съмнение били изплашени от вида му. Приличал повече на животно, отколкото на човешко създание, при това на свирепо животно с неестествения цвят на кожата си и черната си коса, мръсни нокти, по-дълги от ноктите на орлите, и зъби, заострени от костите на птиците. Бил забравил човешката реч, но не и хитростта. Някак някъде в объркания си кратък жизнен път бил научил онова действие, което размеква сърцата на много жени. Той се свил и заплакал.

Момичетата, които били готови да се втурнат към своите съпрузи или братя, се поколебали. Старата жена надала вик на изненада. Тя била бездетна вдовица, а винаги искала да си има дете. Сега добър дух от планината, макар и със закъснение, отговорил на молитвите ѝ от младини. Ето го нейното малко момче — син. Отвратителен на вид, почти като животинче, той имал нужда от помощ и тя можела да го

подслони. Подведеното ѝ сърце било широко и след като вдигнала Керник на ръце, го занесла в дома си.

Там косата му била подстригана, ноктите изрязани, тялото му измито и облечено в дрехи от домашно грубо платно. Живеел в къщата на старата вдовица. Тя му дала име, но той го забравил много скоро и по неуловим начин властвал над нея. Тогава бил на девет или десет години и щял да прекара още четири в селото от борови трупи.

Само една от тези години била достатъчна, за да бъде намразен от всички жители. Те много се боели от него, но не могли да предприемат нищо. Отново говорел човешка реч и я използвал внимателно. Ако видел жена с тежък багаж или пране, той предлагал да го отнесе, помагал да секат дървета и да хранят пилетата, въпреки че най-много обичал да им извива вратлетата, преди да бъдат поставени в тенджерата. Никога не могли да го хванат, но по всичко изглеждало, че прави неестествени и недобри неща. Понякога бравите се чупели, след като работел с тях, друг път яхнията се оказвала наполовина след като си тръгвал. Млада жена се мръщела и мърморела, че Керник се заглеждал по нея, и макар това да било нормално, той я гледал по-различно от циничния, подигравателен начин на другите момчета.

Децата без съмнение също мразели Керник. Ако били сами, избягвали да го срещат, но щом се съберели на групи по три, четири или повече, набирали смелост и го плюели, издавали смешни звуци и понякога го замеряли с камъни. Когато го пресрещали, Керник бягал с цялата сила, която имали тънките му крака. Сред боровите или на скалите се чувствал сигурен, ближел раните си без сълзи. Бил самотен като вълк. Понякога следвал децата и щом останели сами в гората, засуквал косите им на ръката си и им шепнел лоши неща, които те си спомняли през нощта със страх. Тези отмъщения не оставяли видими следи. Бил предвидлив по свой начин. Освен това винаги можел да се завърти около старата жена, приемната му майка, да ѝ налее вино и да се усмихне приветливо или да я погледне косо, от което тя се ужасявала.

Селото имало един определен бог, бога на Черния връх на планината — Такерна. Веднъж месечно старият свещеник Вой носел даровете на селяните нагоре по една тясна пътека и ги оставял на

каменната платформа близо до върха. Той бил глупав старец, убеден в своята богоизбраност. Имал ревматизъм и непрекъснато мърморел.

Една сутрин, точно преди слънцето да изгрее и стопли с лъчите си планината на Такерна, Вой излязъл от къщата си. Носел кошница, пълна с хлебчета, мед и бира, предназначени за бога. А пред къщата стояло странното жълто момче от гората със спретнат раболепен вид.

— Отче — казал Керник с поклон, — дълъг път трябва да изминете с тежката кошница. Удостойте ме с честта да ви придружа и да нося товара ви.

— Ами не знам, момче. Върхът е свещен — колебаел се Вой.

— Така е, отче. Не се съмнявам. Но ми се струва, че не бива да се представите пред бога, останал без дъх и уморен. Някой с по-ниско обществено положение от вас трябва да носи даровете и да върви подире ви.

Тези думи се харесали на свещеника. Харесала му и идеята други ръце да носят товара. Той се съгласил и наредил на момчето как трябва да се държи, а то слушало думите му с уважително внимание. После му дал кошницата и тръгнали.

Керник бил много старателен. Не загубил нищо от даровете. Не се подигравал на свещеника зад гърба му, както правели другите момчета. Помагал му с готовност по стръмните части на пътеката. Задавал умни въпроси за ритуала и бога. Веднъж или два пъти Вой, подпомаган от рамото на момчето и стимулиран от свежия мирис на борова гора, подхвърлил няколко скучни смешки, но момчето се смяло от сърце.

Старецът се разчувствал.

„Какви идиоти са в селото — мислел си той. — Не се опитват да разберат едно дете само заради цвета му, който колкото и да е странен, все пак е само цвят на кожата. Той има нужда да се отнасят с разбиране към него, а аз мога да направя това, защото имам опит. Освен това нито едно от селските момчета досега не ми е предлагало помощта си и не ми е давало уважението, което безспорно заслужавам.“

Достигнали последната част от пътя, високо над боровете, на едно скалисто място. Момчето, което услужливо давало на стареца да се подпре на рамото му, спряло.

— О, отче, не бих посмял да продължа. Само на няколко стъпки сме от бога.

Вой се подразнил, защото с неговата подкрепа можел да стигне по-лесно до върха.

— Не се бой, момче — казал великодушно, — щом си с мен, няма страшно.

Керник му благодарил искрено, страховете му преминали и помогнал на стареца да се изкачи до каменната платформа.

Докато свещеникът се задъхвал, Керник тайничко се оглеждал.

Планината не била висока. Била по-скоро плато, плоско и тясно, под капака на огромното небе. То рядко било синьо, често се извивали бури. Сега било сиво от настъпващата студена сивобяла утрин. Слънцето имало цвета на отворена рана. От всички страни склоновете се спускали в облак от чернозелени борове, а по-надолу се издигал пушек — там било селото от борови трупи. Пред Керник стоял олтарът — грубо издялан камък, бегло наподобяващ божество или човек. Момчето, което вече имало нюх за такива работи, подушвало пустотата на върха. Наистина ли тук нямало присъствие или живот? На каменна масичка лежали останките от даровете от предишните месеци, но си личало, че не богът, а гарваните ги били изяли.

Старият Вой извадил даровете от кошницата, изпял молитвата, размахал ръце както му дойде и се обърнал, готов веднага да поеме към дома.

— Много прост ритуал — казал Керник. — Това ли е богът, отче?

— Шшт. Да.

— Много е стар. И разрушен. Никога ли не иска нещо друго освен хляб и мед?

Свещеникът погледнал Керник подозрително, но той изглеждал наистина озадачен.

— Какво например?

— Нещо живо — отвърнало момчето. — Кръв. Самият Керник не бил сигурен как му е хрумнала тази идея. Може би дори тогава е можел да прави магии, наследство от някой предшественик отвъд високите канари, които жълтокожата му майка бе прекосила. Във всеки случай той не би изпуснал шанса.

След първото пътешествие до планината на Такерна Керник замислил нещо голямо, макар че не го показвал. Камъните били много

стари, резбата — още по-стара. Нещо е идвало тогава, когато ритуалът е бил по-сложен и смислен, а даровете — по-сърдечни.

Помагал на свещеника единствено с цел да се сближи с него, защото Вой, религиозният водач на селото, можел да се окаже полезен по-късно. Но докато правел това, научил една неизменна истина. Истина, по-стара от света. Свещеникът проповядвал, че боговете създават хората, но това не било така. Хората създавали боговете. Първо, като ги извайвали от глина или ги дялкали от камък. Второ, и по-важно — като вярвали в тях безпрекословно.

През следващия месец Керник ходил в къщата на свещеника пет или шест пъти. И всеки път занасял нещо — риба за пържене, уловена в потока, откраднат хляб от старата жена, цепеници за огъня, взети потайно от нечий двор. Казвал на свещеника: „Тя помисли, че може би имате нужда от пресен хляб“, или: „Насяхох ги тази сутрин“. Старецът бил впечатлен и поласкан. Отговарял на въпросите на момчето, разкривал му всичко за идола. Почти без да осъзнава, че го прави, Вой научил момчето на ритуала, целия ритуал, по-древен от самото село, молитви, които останалият без дъх от катеренето свещеник никога не си правел труда да изрича. Паметта на момчето била като нож. Осмисляла фактите и ги събирала. Не изпускала нито дума.

Когато дошъл денят да се носи поредната кошница с дарове на бога, Керник отново застанал пред прага на къщата на свещеника и зачакал.

Изкачили се заедно на платформата. Свещеникът измърморил думите за церемонията, положил храната пред олтара и поел обратно към дома. Керник вървял след него, когато открил, че е забравил шалчето си. Бил го свалил да избърше лицето си след изкачването и го оставил до свещения камък, което всъщност направил умишлено. Помолил свещеника за извинение, убедил го да си почине на една скала, обещал да не се бави и побързал обратно към платформата.

Тъмните сенки на облаците паднали върху него, когато застанал сам пред олтара. Тогава почувствал, или поне така му се сторило, че някой го чака.

Приближил се и се вгледал в неясното лице на идола.

— Такерна — прошепнал, — черни боже, величайши господарю, бог на ветровете, тъмнината и сенките! Те забравят, но твоят верен

слуга помни. Аз не съм истински свещеник, но ще се върна и ще те боготворя, така както заслужавах да бъдеш боготворен.

Керник коленичил. Направил нисък поклон, допрял челото си в земята и представяте ли си — в този момент почувствал леко раздвижване на въздуха, сякаш голямо невидимо крило се размахало над него.

Придружил свещеника обратно до селото, разговарял с него уважително и казал, че трябва да си върви, за да изпълни заръките на своята мила и добра майка. Но вместо това изтичал в гората да ловува.

Хванал три заека още преди следобедът да е преполовен и ги затворил в малка дървена клетка, която сглобил през месеца, докато се учел. После легнал под едно дърво, изял хляба и наденицата, донесени от къщи, и заспал, защото му предстояла тежка нощ.

Щом слънцето залязло, Керник се събудил и поел към върха на планината за втори път този ден. Бил силен, въпреки че изглеждал хилав. Начинът му на живот го бил направил такъв.

Когато стигнал неравното място под олтара, вече било тъмно. Спрял и зачакал луната да изгрее. Зайците буйствали в клетката, като че ли предчувствали, бедните създания, какво ги очаква. Керник не им обърнал внимание. Мразел и хората, и животните и ги третираше еднакво жестоко. Харесвал само котките. Възхищавал се на независимостта, на грацията им, но най-вече на злобата и ноктите им. Преди, когато хващал мишки, се забавлявал да ги слага в селски дворове, където имало котки. Намирал незабравимата игра на котка и мишка за наистина очарователна.

Скоро луната изгряла — кълбо пара с дупки вместо очи. Керник взел клетката със зайците и поел към мястото, където бил идолът.

Изпълнен изцяло, ритуалът бил дълъг, но момчето не пропуснало нито една фраза.

Планетите плували по небето. Изрекъл думите, направил жестовете, поклонил се дълбоко и целунал нозете на камъка. Най-накрая извадил малък ловджийски нож, който бил откраднал, и прерязал гърлата на зайците. Кръвта им потекла и обляла идола, който изглеждал величествено черен на лунната светлина. Оставил труповете им да бъдат погълнати. Коленичил отново и като допрял чело до олтара, промълвил:

— Велики боже Такерна, направих всичко, както трябваше да бъде сторено. Аз ще те въздигна отново като бог. Могъщ бог, от когото ще се боят и когото ще почитат из целия Коркеем и околните земи. Но за да мога да направя това, ти в замяна трябва да ми дадеш сила. Подарък за подарък, непобедими. Направи ме цар на хората и аз ще те направя бог на земята.

Страст трептяла в гласа на Керник — страст на момче, на човек и на звяр. Душата му се превърнала в огнен талаз и избухнала през устата му във формата на молитва. Потреперил, усещайки как в него се надига копнеж за власт.

И когато се вглеждал под бледата мъждукаща светлина на звездите в мътния образ, той придобивал по-заострени черти, по-ясни контури, като че ли следите от годините на разруха избледнявали и си възвръщали древната сила.

Керник запълзял надолу по планината, изтощен от ходенето. И от вярата си също.

Три дни по-късно отишъл отново.

Сърцето му забило трескаво, когато видял, че от зайците останало единствено кълбо кожа и кости, каквито и кукумявка би оставила. Помислил си, че това е сторила някоя врана, но не изглеждало вероятно да е така. Когато се приближил, видял скелета на една врана, която се опитала да открадне храната на идола.

Момчето се хвърлило в нозете на камъка в екстаз от радост и алчност. Виждало своята победа.

Волята на Керник станала закон за съселяните му. Не осъзнавал, че властта му е повсеместна. Накарал идола да заживее чрез нея и той изглежда го възнаграждавал. Децата вече не го замеряли с камъни. Те почувствали новите му дарби и дори когато го пресрещали в групи по десетина, го отбягвали.

В селото започнали да стават странни неща. Никой не можел да ги разбере. Случвало се пилетата си да кълват кротко в дворовете, а после всички изведнъж да изхвърчат на улицата, да прелетяват над стени или заслони с писъци и крясъци, сякаш ги гони лисица. И кой ли минавал наблизко, ако не Керник? Често пъти кучетата лаели и скачали, и почти късали веригите си, когато оттам минавал Керник. Младо момиче, което се къпело в потока под селото, видяло бледоморав

таласъм да се издига от водата и да я доближава и дотичало до селото без дрехите си, а след нея вървял Керник, смеел се и я закачал.

Мъжете отишли при свещеника.

— Какво за момчето? Момчето е добро. Аз нямам неприятности с него — отвърнал им Вой.

Забелязали, че Керник често не си бил в къщи дори и нощем.

Той ходел при идола на всеки пет дни, както постановявал старият закон. Всеки път се проливала кръв. Камъкът бил черен и лъскав като черен кехлибар, чертите му станали по-отчетливи, забелязвали се дори рогът, който държал, и руните, издялани на гърдите му.

И ето че настъпил денят, когато свещеникът трябвало да занесе даровете на идола.

Когато отворил вратата на дома си, пред нея жълтокожото момче го очаквало, както предишните два пъти.

Свещеникът не казал на мъжете, които се оплаквали от Керник, че момчето ходи с него в планината, но бил доста ядосан, защото Керник нито веднъж през месеца не го посетил. Момчето обаче без колебание започнало:

— Многоуважаеми господине, много ми е драго да ви видя. Не можах да ви се обадя, защото моята бедна, мила майчица беше болна.

— Не съм чувал да е била болна — отвърнал строго свещеникът.

— Ето, сега ви казвам — продумал тъжно Керник. — Тя не искаше да се разчува из селото.

Старецът се намръщил, но разпаленото обяснение на момчето скоро го спечелило отново и те поели нагоре в планината както преди. Керник носел раницата, а свещеникът, запъхтян, се подпирал с една ръка на рамото му.

Това пътуване било по-изморително, отколкото Керник бил свикнал, защото старецът вървял бавно. Но целта била близко. Утрото било сиво и мрачно. Щом се изкатерили на платото, старецът замрял в почуда.

— Защо? — Дишал тежко. — Защо, майчице... Как е станало това?

— Един момент, ако обичате — казал Керник.

Приблизил до идола, поклонил се и целунал окървавените му крака.

— Този път не е заек, черни боже. Този път, както виждаш, е човек. Лукавият свещеник. Този, който никога не те почете така, както заслужаваш да се отнасят към теб. — Зад гърба си Керник чул как свещеникът започнал да пелтечи, но продължил високо: — Твърде голям е за мен. И за селото също, без твоята помощ. Покажи силата си, боже на боговете! Вземи го сам.

Тогава Керник предвидливо отстъпил настрани и залегнал на каменистата земя.

Изглеждало, че нищо няма да се случи. Вътрешностите на момчето замръзнали като червеи в гроб, то разочаровано стискало камъни в ръцете си.

Тогава постепенно се чул звук, сякаш ръмжене на дракон. Звукът се носел отдалеч, като че ли не от планината, а от облаците над нея. Той се усилил и се приближил, разнесъл се над върха, над скалите. Земята треперела под тялото на Керник. Пламъци се отразили в очите му. Пламъци, черни като нощта и все пак ослепително искрящи.

Когато погледът му се прояснил, до ноздрите му достигнал мирис на печено месо. Един фенер пламтял пред олтара, фенер с височината на Вой.

Керник тръгнал надолу по пътеката.

Сам.

Небето било лилаво, осветено от звездите.

Под него, сред боровете, селото се гърчело от ужас.

Кучетата се пропълзвявали под стълбите, птиците се струпвали по клоните.

Жените шепнели молитви. Дори домашните демони потъвали в основите на къщите и пышкали.

Никой не разбирал защо ги е обзел такъв страх. Знаели само, че се боят. Тогава Керник стигнал селото.

Сам.

Застанал в самия му център. Размахал кокалестите си жълти ръце и се смеел от злоба и благодарност.

— Спечелих — извикал през смях, — затова внимавайте! Свещеникът е мъртъв. Черният бог Такерна го погълна. Сега аз съм свещеникът. Елате и ме вижте!

И водени от неизвестна сила, въпреки че разумът им забранявал да излизат, хората се стичали от всички къщи. Стоели на площада,

бледи като пепел, и гледали зловещото момче.

Един мъж се размърдал, след него друг. Грабнали чуковете, ножовете, брадвите, каквото им попадало по пътя, и го приближили.

Тогава Керник направил магия. Не била първата. Кой друг, ако не той, плашел пилетата в дворовете, карал кучетата да се разлайват по въображаеми крадци и наплашил голото момиче с водния таласъм? Керник открил, че тази дарба му е дарена от бога на планината. Сега я използвал в пълна степен. Свил мозъка си като юмрук, докато пот навлажнила челото му.

Селото видяло как Керник израства, как достига два метра и половина височина. Бил облечен в черно и лилаво, на раменете си имал наметало с цветовете на бушуващото небе. Навсякъде около него изпълзвявали бели змии, зелена отрова капела от устите им. Това било ужасно, но следвало нещо по-страховито — превърнал се в огромен вълк, черен с алени очи, висок колкото кон, с отворена уста.

Хората се отдръпнали и паднали на колене. Мъжете захвърлили своите импровизирани оръжия. Жените пищели за милост, кучетата завили.

Това бил мигът на върховна власт на Керник над селяните. Отмъщение за подигравките, за мърморенето, за хвърлените камъни, но най-вече за непостимата им вяра, че трябва да бъде като тях. Когато обърнал тежката си рошава вълча глава към майка си, тази, която го приютила и отгледала, той се озъбил. Гореща слюнка покапала по земята. Сърцето на старата жена се пръснало и след секунди тя лежала мъртва. Керник ликувал.

И все пак силите му не били достатъчно развити. Трудно му било да продължи магията дълго време. Затова, когато разбрал, че селяните са поразени и ще изпълняват заповедите му, премахнал магията и придобил нормалния си облик.

— Видяхте какво можем аз и моят господар, богът Такерна. Вече ще правите каквото ви кажа, нали?

Никой не отговорил. Никой не отричал видяното.

Керник и неговият бог имали превес.

Когато бил малък, принуждавал посетителите на жълтата блудница, майка му, да вършат ексцентрични, безполезни неща, просто за да се убеди, че има власт над тях. Сега, на тринадесет, задачите,

които възлагал на жителите на боровото село, били пак ексцентрични, но не без полза. Наистина не.

Церемония, посветена на бога, сега се правела всеки трети ден. Мъжете от селото слагали капани между дърветата в гората, за да хващат животинки за жертви, и варели бира, която после носели в планината на бога. Защото Такерна или може би Керник обичал тъмните неща: тъмните чувства и тъмните страсти. В началото хората се боели и негодували. После нозете им свикнали с катеренето. Самите те по бруталната сила на необходимостта свикнали с изобилното проливане на кръв, а стомасите им — с обилното пиене. Не всички, но много от тях намерили покой в този нов и непривичен начин на живот. По неведом начин на платото пред олтара Керник или богът ги карали да се чувстват щастливи, доволни, развълнувани, макар и грешни. Почти от рождение ги управлявало сиво еднообразие, защото такива били правилата на оцеляването. Гората ги заробила. Огнището, сезоните, посевите, животните и брачните им партньори създавали рутината на живота им. В чест на бога се устройвало шумно пиршество. Скоро танците и пиенето под зорките очи на върха се превърнали в оргии. Жените падали, обзети от страст, в прегръдките на мъже, съпрузи или синове на други жени, или дори на собствените си синове, братя или бащи. Нямало значение. Те служели на Такерна. Той им прощавал всичко. Наслаждавал се на всяка постъпка. В замяна им пращал добро време, богати реколти, риба в потоците, сексуален апетит и алкохол. Бил щедър.

Такерна бил богът, Керник — проповедникът.

Когато го срещали на улицата, се кланяли, както се кланяли на свещеника. Боели се от него и го величаели. Носели му подаръци, храна, нови дрехи. Той ги водел в планината. Това продължило близо година.

Следващата година реколтата била бедна. И напълно естествено, защото в очакване на наслада от пиянството и в изнеможението след оргиите обработващите земята селяни не били съзнателни и не превивали гърбовете си от труд, както преди. Пилетата и козите измрели от болести. Децата също умирали. После станало студено, горчив сняг покрил планината. Хората започнали да съжаляват. Съжалявали и забравяли, потривали празните си стомаси, жадували за топло огнище и пълен килер с провизии. Искали да си върнат старите

богове — невзискателни и закрилящи дома богове, които приемали и само хляб, и от време на време по някоя молитва.

Така те отишли при Керник в къщата на старата жена, където сега той живеел сам. Дошли неохотно, гледали в земята. Стаята била пълна с клетки с животни, те ядели чудесните хлебчета и сиренето, които селяните му давали. Керник имал готов отговор за проблемите им. Богът трябвало да получи нещо по-различно от кръвта на зайци и плътски ритуали, тогава щял да им помогне отново. Какво искал Такерна? Керник щял да го попита. Сега можели да си вървят, а след час да дойдат за отговора.

Оказало се, че Такерна иска девствена девойка да бъде принесена в жертва пред олтара му.

За селяните Керник и Такерна били по същество синоними не само защото имената им звучали еднакво. Черният камък и жълтото момче били симбионти и единият не можел да съществува без другия. Богът имал нужда от Керник да подклажда тъмната му сила. Целите и желанията им били едни. Самият Керник искал жертвата и затова и богът я искал. И все пак желанието на бога вдъхновило момчето.

Керник не изпитвал сексуална потребност. Не бил мъжествен, физически зрял и никога нямало да стане. Потребността му била умствена. Мозъкът му поглъщал голямата потенциална магическа енергия на слабините му и я впрягал в служба на други цели. Когато гледал жените, това било само с презрителен интерес, защото не били направени както той.

Смъртта и убийствата водели Керник до екстаз, но не на чувствата или плътта, а на безжалостното му съзнание. Когато ножът му понижил девойката, щял да изпита пълния оргазъм на доминирането.

Предал на селяните волята на бога, както стоял на заледената улица, с цялата си способност да прави илюзии. Изрекъл съобщението, хипнотизирал ги и ги накарал да се съгласят. Трябвало да изберат момичето чрез жребий.

Наблюдавал с алчните си очи, а устата му се изпълвала със слюнка. Чул се писък, майка коленичила в ридания. Дъщерята била изведена, бяла като избелен лен, очите ѝ — овъглено стъкло.

Настъпила нощта и Керник отвел селяните в планината на Такерна. Фенери блестели в ръцете им като червени цветя и

осветявали в червено земята под нозете им.

Стигнали пред олтара и сложили момичето да легне на земята. Тя не промълвила нито звук, но въртяла главата си от едната страна на другата като човек, споходен от кошмари. Мъже я държели за китките. Луната изгряла. Керник стоял над момичето с остър нож, говорел бавно и с любов на идола.

Тогава се случило Нещото. Внезапно. Само за една минута, дори по-малко, цялото царство на Керник рухнало.

Един млад момък бил сгоден за момичето. Преди три години той хвърлял камъни по Керник и въпреки хипнозата част от него не била забравила омразата към жълтото момче. Бил влюбен в момичето и искал да го защити. Цялата му омраза избуяла на повърхността. Надал дрезгав вик, хвърлил се между фенерите към олтара и сграбил ръката на Керник, която държала ножа.

Керник, силен като камшик въпреки хилавото си тяло, се въртял и извивал, но не можал съвсем да се освободи. Точно когато щял да замахне с ножа, го изпуснал и се повалил до черния камък Такерна.

Румена светлина, по-силна от фенерите, играела върху камъка. Откъм нозете на идола се разнесъл тътен.

— О, мой велики господарю... — започнал Керник, но не можал да довърши.

Лицето на младия момък изглеждало диво от ужас и ярост. Погледът му бил като на животно, което отчаяно се защитава. Той се втурнал покрай Керник към вдълбания идол и го сграбчил в обятията си.

Камъкът бил отделен от олтара и можел да бъде преместен, въпреки че бил тежък. Младежът тръгнал назад, залитайки, като се борел с идола, сякаш бил от жива плът. Надал победен вик и фенерите осветили тържествуващите му очи. Изрекъл името на момичето, тя седнала на олтара и го загледала слисана. Тълпата притаила дъх. Само Керник крещял. Неразбираемо, като звяр, проклинал и правел последен опит да наложи волята си. Младият мъж застанал на края на платото, където то преминавало в остър каменен склон. Вдигнал ръце, в които стискал идола. Искал да го хвърли, да го разбие в скалите по склона.

Момичето изпищяло високо и пронизително като птица.

Идолът паднал и се катурнал надолу.

Но незнайно как момъкът се търкалял заедно с него. Той не промълвил нито звук, лицето му се отдалечавало надолу по склона, ставало все по-бяло, очите — червени, ала продължавал да стиска идола плътно до гърдите си.

В ниското, между високите върхове на боровете се виждала голяма каменна морена. Там се разбили младежът и идолът.

Чула се експлозия. Земята се разтресла от удара. Черни звезди изригнаха в черния въздух. Отломки от камъни хвърчали нагоре и падали като дъжд. Селяните скрили лицата си с ръце. Планината мърморела нещо дълбоко в себе си и после замлъкнала.

Настъпила тишина. Никой не помръдвал. Природата изглеждала мъртва, сякаш животът я бил напуснал завинаги.

Керник лежал до олтара и плачел.

Плачел от самота и от празнотата, която чувствал в цялото си същество. Животът напуснал и него. Костите му останали без мозък. Богът бил мъртъв и силите на Керник умрели с него.

Изпод воала на мъртвата тишина, паднал върху селяните и цялата планина, се издигнала фигура като струйка бял дим. Това било момичето, което Керник искал за жертва и заради което момъкът дал живота си. Тя била обхваната от онази необичайна студена хистерия, която настъпва между два безумни припадъка на ярост.

Посочила Керник, който лежал там безпомощен, лишен от величието си и сълзи се стичали от очите и ноздрите му.

— Ти също ще умреш — казал. — Мръсен дявол!

Един по един хората, мъже и жени, се изправили с лица, лишени от цвят, и отворени усти, за да поемат дъх. Сега те разбрали, че са били използвани от Керник. Забравили за удоволствията от греховете си по време на оргиите, спомняли си само притесненията за празните си килери, мъртвите деца, острите зъби на зимата, впити в гърлата им. Вече не били омагьосани. Мисълта за отмъщение раздвижила замръзналата кръв във вените им. Ръцете напипали ножовете. Оглеждали се за камъни, както преди. Този път Керник не можел да направи илюзия, с която да прикрие голотата си.

Единствено подвижността и бързината му го спасили.

Той се втурнал надолу по планината. Спуснал се през селото. Селяните го последвали с пламтящи от бяс очи, хлъзгали се и се търкаляли по скалите и снега.

Керник достигнал гората и се скрил в нея. Дробовете му горели от невъобразими огньове, но крайниците му все още издържали, сякаш не зависели от органите и мозъка. Понякога отдалеч чувал виковете им или виждал светлината от фенерите да се плъзга по стволите на дърветата. Долавял затихващите гласове на кучетата.

Стигнал до един широк поток, който не бил още съвсем замръзнал. Нагазил в него и се спуснал по течението. Размествал с ръце и крака ледените късове. Понякога почти губел съзнание. Скоро лаят на кучетата заглъхнал напълно.

Тичал или почти тичал цялата нощ. Призори се довякъл до едно открито място между високите стволове на дърветата. Очите му били изцъклени, езикът му изплезен като на вълк и от отворената му уста течали лиги. Гората свършвала, той едва забелязал това. Видял каменна стена и тъмен отвор в нея — заслон. Промъкнал се в него и паднал по очи на земята.

Ловджиите не го намерили нито този ден, нито след това, въпреки че продължили издирването близо седмица. Селото чувствало, че над него тегне проклятие. Опитало да се върне към нормалния си ритъм на живот, но не успяло. Момичето, което Керник искал за жертва, се обесило. Снегът отново паднал като бял неканен гост и мнозина умрели от студ или от глад. Планината станала място с лошо име и никой не я посещавал. Само боровете виели от вятъра.

Керник лежал в заслона един ден и една нощ. Когато излязъл, бил прегладнял и скован от студ. Пред него се простирали големи бели равнини, огрени от бледото зимно слънце.

Снегът не покривал низината равномерно и тя изглеждала като поръсена със сол.

Керник потрил ръцете си, за да ги стопли. По-късно по стар навик като котка издебнал и хванал един нищо неподозиращ заек и го изял, както изяждал плячката си преди — суров, изплювайки костите и кожата. Върнал се към предишните си навици много бързо — онези мечешки навици, които усвоил в гората, когато бил на десет години.

Но връщане назад нямало. Той познал властта и бил опиянен от възможността да прави магии. Бил на четиринадесет, но изглеждал по-голям. Тягостни спомени измъчвали сърцето му. Но нямало изход и нямало цяр. Понякога хапел собствената си плът, за да се откъсне от тези мисли.

Цялата зима прекарал в низините, ловял и се хранел с животни, поправял дрехите си с кожата им. Намерил една пещера. Живеел в нея като вълк, на какъвто приличал, без огън, спял на вълча кожа, чупел кокали с острите си зъби.

Дошла пролетта, светла като зелен пламък. Керник не ѝ се зарадвал, не харесвал златните, подобни на звезди цветя, които растели в тревата пред каменната му врата. Тогава поел към далечната сянка на хълмовете. Скоро времето се стоплило и вече можел да спи на златното килимче от цветя под сребърното покривало на звездното небе.

Така попаднал на лагера на крадците.

Не че знаел, че са крадци.

Видял две кафяви палатки, пет вързани кончета, огън, над който на шиш се печало месо. Здравчавало се и мека прозрачна тъмнина покривала земята. Мирисът на готвено месо примамил Керник, защото бил свикнал на такава храна в селото с къщи от борови трупи. Решил да открадне малко месо, но не успял. Крадците имали наблюдатели като всяка престъпна банда. Забелязали Керник, хванали го и го повели надолу по склона.

Той не протестираше. Бил научил някои неща — да бъде предпазлив и ласкателен.

Едър мъж излязъл от втората палатка. Бил много дебел и силен като вол. Веждите и мустаците му били засукани, имал дебели устни. На едното си ухо носел обеца от потъмняло сребро.

Момчето се досетило, че това е главатарят на бандата, и се поклонило.

Главатарят се разсмял. Той харесал Керник: злонравен, предпазлив, жилав и достатъчно слаб, за да се промъкне през тесните прозорци.

Пет години Керник живял и скитал с бандата. Прекосявал надлъж и нашир планината Волкян. Променил си името, за да е в съзвучие с името на местността, както преди взел името си от черния бог. Сега се наричал Волк. Косата си връзвал на плитка, както правели другите четирима мъже, сложил си медна обеца. Потискал тъмните си страсти — да убива и причинява болка, да си прави груби шеги, омразата към хората, алчността си за красиви неща — всичко това не показал нито веднъж. Главатарят му се доверявал, разрешавал му да командва на крадците, докато самият той се излежавал в къщата на

някоя жена или пиел в крайпътна странноприемница. Керник-Волк бил хитър и умен, говорел малко, потискал непредвидимите си желания.

Но нещо непрестанно разяждало сърцето му. Веднъж вече бил помазан от бога. Веднъж вече бил проповедник, висок над два метра, вълк, дявол, магьосник и майстор на илюзиите. Когато сега убивал, си спомнял за тези неща. Ножът говорел наместо ожесточението му. Убивал отново и отново — търговци, войници, неразумно кикотещи се блудници. Убийствата му носели радост, но и това не го задоволявало. Той искал да разрушава, не само да убива, ала нямал сила да направи това.

Понякога в градовете виждал храмове, пълни с божества, но никога не видял черния бог, своя гений. Често през тези пет години се будел в зловещия мрак на нощите и се мъчел да възвърне уменията си. Но без бога не можел да го стори. Така научил нещо ново — как да понася непоносимите неща.

Други неща обаче го очаквали.

По склоновете на Волкян бил разпръснат голям каменен град, построен на бреговете на Широката река. Името на града било Сваца. По обед и в полунощ от кулите на трите му храма се носел камбанен звън. Там живеел един много богат човек, в чийто дом крадците от известно време се опитвали да се промъкнат.

На никого късметът не е вечен. Застигнала ги госпожа несполуката. Богатият господин предугадил намеренията им и поставил капан. В боя четиримата мъже на главатаря загинали, а той самият бил обесен за назидание на площада по обед, когато забили камбаните на храмовете. Керник-Волк бил осъден на друга, по-бавна смърт. Изпратили го в известния подземен затвор на Сваца — тъмния канал, който се намирал точно под реката. Рядко някой се връщал оттам. Онези, които излизали, били безчувствени като стена, а мозъците им — пропити от влага като гъбите, които растели вътре.

В затвора на Сваца почти не влизала светлина. В сумрака можели да виждат само плъховете и жабите. На места водата достигала близо метър. Не се чували камбаните, само шумът на водата, капчука, цвърченето. В началото тези звуци прониквали през ушите на човек в мозъка му, а после преставал да ги забелязва.

Затворът бил разделен на килии. Стените били от тиня и отломки от бреговете, крепени от колони ръждясало желязо. Понякога стените

се срутвали и агонията на затрупаните мъже постепенно замлъквала.

Веднъж на всеки четиринадесет дни войниците на управителя на Сваца минавали между килиите и хвърляли твърд хляб и развалени парчета месо на съществата в тях. За пиене им служела стичащата се по стените вода. Често хората умирали от болести. Тук-там седели забравени мъже с лица, бели като извара. Те пеели и подсвирквали в мрака, слепи и глупави.

През първите три дни на заточението Керник беснеел. Той имал темперамент на крадец и убиец. Блъскал по стените и викал. Отговарял му ропотът на отчаяни мъже, обзети от омраза към целия свят. Това били безчовечни гласове. Гласове на опустошени хора, защото самото място под реката било пусто.

Най-после и Керник замлъкнал. Премалялостта на хората в тази жива гробница започнала да обзема и него.

Тогава видял една жаба да подскача към отсрещната стена. За момент забравил всичко друго. Притаил се и подскочил. Толкова бързо, че жабата не успяла да му се изплъзне. Опитал киселия ѝ вкус. Бил по-приемлив от вкуса на подаянията на войниците. По-късно хващал и други животинки.

В затвора Керник преосмислил живота си още веднъж.

Водата не притъпила чувствата му, само ги объркала. На външен вид бил блед и ням, но съзнанието му започвало да открива своето дълбоко царство. Пропътувал през пътищата на душата си, за които преди не подозирал. Борел се с външните неблагоприятни условия. Молел се дълго. Повтарял думите на магическия ритуал, които казал на бога в планината: „Такерна, уважаеми господарю, помогни ми, спаси ме и отново ще сме едно цяло, отново ще сме царе, ти и аз.“

Но не се надявал на спасение. Това било просто ритуал.

Времето минавало. Годиците се изнизвали. Може би десет, може би двадесет. Времето нямало значение в затворите, особено в подземния речен затвор на Сваца. Мъжете остарявали бързо. Тези, които били освобождавани, изглеждали неестествено стари, независимо на колко години са попаднали там. Кожата им се сбръчквала, костите им се изкривявали. Годиците водели до съсипване на плътта и отслабвали духа. Това било неизбежно в затвора на Сваца. Възрастта на Керник вече не можела да се определи със сигурност.

Керник проповедникът. Керник крадецът. Керник-Волк. Човекът, който яде жаби и цитира молитви. Жълтата му кожа побеляла като пепел, като изсъхналите клони на дърво. Ноктите му израснали дълги и черни.

Но оцелял. А в това време се опознал, както едва ли някой друг познава себе си.

Един ден вратата на килията се отворила. Просто се отворила.

Фенер осветил вътрешността и това предизвикало болка в очите му.

— Стани, измет — викнал войнишки глас. Керник вече добре познавал гласовете им. Изправил се. — Вижте — продължил гордо и самодоволно войникът. — Не ви ли казах, господине, този е здрав и издръжлив. Един господ знае откога лежи тук, но все още разбира от заповед, а крайниците му са доста яки. Хей, ти! Отвори си устата и покажи на господина зъбите си. Ето, господине, всичките му зъби са здрави. Яде прясно месо. Лови плъхове и ги яде. Виждал съм да го прави. Бърз е като котка. Наистина. Нали ви казвах?

Керник погледнал със сълзящите си замътени очи и видял как до силуета на войника една сянка поклатила глава в знак на съгласие.

— Излез — наредил войникът. — Да, ти. Бързо. Преди да съм размислил.

Оказало се, че старият Херцог на Коркеем починал и сега на власт бил младият Херцог. Той искал да построи три нови кули от бял камък в двореца, а каменните кариери били на запад от Сваца — между възвишенията на планината Волкян.

Мястото било ветровито и високо. Камъкът се намирал в отвесни ридове, блокове от твърд камък се редували с блокове от по-ронлив материал. Работата била трудна, времето — безмилостно. Хората падали от несигурните скелета и умирали, на други дробовете се изпълвали с бял прах от меките слоеве на кариерата и ги застигала същата участ. Само роби и престъпници били изпращани на тази работа. Само най-яките от измета на обществото. Някои оцелявали по две години в кариерите, но към края плюели розова хрчка. По-слабите не издържали и два месеца.

Керник крадецът, преживял несгодите на затвора в Сваца, бил идеалният работник.

Изведен на ослепителната, изгаряща очите като киселина светлина на слънцето, от която бил скрит за неизвестно колко години, светът му се сторил просто един непоносим трептящ пламък.

Робите били оковани във вериги — крак за крак, кръст за кръст, ръка за ръка. Той и още петдесет други мъже били отведени от града по широк път, преминаващ в малка неравна пътечка над брода на виещата се река. Жадуващ тъмнина и хладинка за очите си, Керник все още не се радвал, че е на открито. Имал рани по тялото си от веригите и по лицето си от водата, която се стичала от очите и ноздрите му. Веднъж на ден получавал комат хляб. Няма каква възможност да хване нещо, защото бил окован. Агонизиращите, едно голямо море от объркани хора, го оглушавали. Само вътрешното единение на мисъл и чувства го утешавало. Един ясен студен глас му говорел вътре в него бавно и внимателно като на малко дете.

Стигнали кариерите.

Хълмовете, лишени от богатствата си, имали цвета на безснежната зима. Бяла мъгла се спускала над работниците, мека като пух от лебед в сравнение с грубото, сивосиньо небе.

Парче черен хляб, черпак вода. Освободили мъжете от оковите, които ги свързвали един с друг. Оставили въжетата на краката им, достатъчно дълги, за да ходят, но не и да бягат.

Керник лежал по корем. Очите му се прояснили. На голото бърдо чул шум като от пърхане на криле. Може би зайци подплашили птиците.

Войниците ядели говеждо месо и пиели червено вино. Керник започнал да пълзи по склона, стъпка по стъпка. Въжетото не издавало шум, това било добре. На хълма имало скала, висока близо метър, тъмна, странна скала. Ако можел да я достигне, тя би го скрила временно от погледите на войниците, докато чакал заекът да се покаже отново.

Достигнал скалата. Не разбирал, че е достигнал целта си.

Тогава нещо му заговорило отново. Мозъкът му казал: Погледни! Керник погледнал нагоре. Каменна ръка стискала каменен рог. Над него виждало лице, жестоко като на орел, черно като черен кехлибар. То го гледало познато и мило като грижовното изражение на майка.

Керник лежал и се държал за краката на идола. Разридал се без сълзи, тялото му се затресло.

— Такерна! Такерна, боже мой, мой боготворен бог, черен безсмъртен бог, отговори на молбите ми!

Без ритуал, без следа от любезност, Керник бил в истинска еуфория. Камъкът сякаш се поклатил от докосването му. Усетил това със сигурност.

В този миг острие от бели зъби разрязало дрехата на гърба му.

— Стани! Вдигни ръце! — Керник се претърколил и се изправил на крака разтреперан. Камшикът се омотал като змия около ръката му. Надзирателят стоял и се хилел. — Вярващ си, значи. Молеше ли се? Ще ти дам аз за какво да се молиш след малко.

— Такерна — обърнал се Керник към бога, но надзирателят изсъскал.

— Как го нарече? Някакво име от далечни земи? Не, прост мелез, ще ти кажа. Този идол има малък храм в Аркев за цялата си примитивна и неведома дейност. Но се съмнявам, че Херцогът го е грижа за него. Слънцето, луната и звездите са богове на града. В Аркев има храм със златни куполи, посветен на слънцето. По обяд колесницата на бога спира за почивка на точно определена точка от най-високия купол. Но ти никога няма да я видиш, нищожество.

— Такерна — повторил Керник.

— Не — казал надзирателят. — В града на Херцога го наричат Сован. Сован Тованацит. Голямо име за такова малко нещо. А сега тръгвай надолу по хълма, преди да съм ти одрал кожата, невестулко.

Керник се подчинил. Той се клатушкал и дори паднал веднъж. Надзирателят го ударил с камшика, за да побърза. Керник почувствал, че го следва странно, тъмно сияние, по-топло от слънцето и с тъмна светлина, която не измъчвала очите му. Това било присъствието на бога.

Тук, добил ново име, но със старото си изображение, Такерна все още помнел своя проповедник.

Керник бил отведен обратно на мястото си и не след дълго заедно с другите — при прашната кариера. Но той въртял кирката бавно, като че ли обичал белия камък и искал да го освободи. Слънцето слязло ниско. Кехлибарени сенки се спускали по хълмовете

и вечерният вятър започвал да скърца със зъби. Керник се хилел, докато работел, и скърцал със зъби.

Приятни вълни от вълнение преминавали по зле поддържаното му тяло, лек за раните на плътта и сърцето.

По залез той се обърнал към мъжа до него — як, силно окосмен гигант. Гледал го и мислел. Свил мозъка си в юмрук, както правел преди, и почувствал аурата на бога в самия себе си и наоколо. Косматият мъж надал вик и отскочил настрани, в замъглените му очи се изписала тревога. Керник го накарал да види нещо в каменната стена, нещо, което не бивало да е там — може би челюст на дракон или скачащо животно. Близостта на Такерна възвърнала силите му.

Керник отметнал назад глава и виел диво от радост. Камшикът ударил по раменете му веднъж, два, три пъти. Не го било грижа. Скоро щяла да настъпи нощта.

Нощта, тъмната вдовица, стъпвала по възвишенията.

В колибите след изнурителния труд мъжете треперели и проклинали, мятали се в сънищата си. Керник останал буден. Очите му светели с мътна животинска червенина като догарящи въглени. Виждал много добре въпреки мрака.

Двама войници седели пред колибите и хвърляли зарове. Керник съсредоточил погледа си върху тях. Внезапно и двамата подскочили, отдали чест и побягнали. Те мислели, че са видели командира и са получили заповед от него. Така пространството пред колибите останало празно.

Керник се измъкнал. Вървял като сянка, а до него на неравната земя изгриващата луна хвърляла втора сянка.

Лесно изкачил хълма. Зад него останали кариерата и голямата осветена къща на войниците.

Достигнал мястото на идола. Легнал при краката му, докоснал с устни камъка. После коленичил и започнал да рецитира древните думи ред по ред, нищо не бил забравил.

Стигнал до момента, когато трябвало да направи жертвоприношение. Усетил, че камъкът чака нещо под ръцете му. Не бил уловил зверче, което да убие. Но това нямало значение. Керник осъзнал от какво има нужда идолът. Последната магия, която ще го обвърже безвъзвратно с бога. Бил твърде необуздан и неопитен, за да разбере това по-рано.

Кръвта, която щял да пролее, трябвало да е неговата собствена. Трябвало да жертва себе си. Някак инстинктивно усещал, че тази смърт не е смърт, че с това щял да постигне целта си и трябвало да го стори много отдавна.

Нямал сечиво, защото пазели инструментите далеч от досега на работниците от кариерата. Тогава направил друго.

Не забелязвал болката, прегризвайки артерията на китката си, както вълкът гризе крака си, за да се освободи от капана. Болката не била силна. Кръвта му зашуртяла по идола и планинският склон сякаш изчезнал.

Керник лежал в тъмнината, огнени нокти го разкъсвали, сребърна човка вадела вътрешностите му с обич и той приемал това страдание с обич. Тогава се появили цветовете и сънищата, силен вятър духал през черупката му — знаел, че отвътре е празен. Най-после дошъл богът. Нямал думи за това.

Когато отворил очи, слънцето изгрявало. Лишените от красота хълмове светели леко и петнисто, сякаш покрити с нечисто злато.

Керник станал, погледнал право в слънцето, както само орлите могат да гледат.

Почувствал силата. Да, почувствал я. Не като дар, а като част от него.

Погледнал ръцете си. Те били бели като камъните в кариерата. Усмивнал се и ги накичил с пръстени от сребро и злато. Облякъл наметало с цвета на бурите, с двадесет избродирани по него слънца. Открил, че не трябва да прави непрекъснато илюзии. Веднъж сътворени, те си оставали, без да ги поддържа, докато не направел други. Погледнал идола Такерна.

Първо го шокирали черните отломки, в които се бил превърнал. Но само в началото, преди да разбере. Тогава проследил къде слънчевите лъчи докосват земята. Търсел нещо, но не го откривал. Нито на скалите, нито на тревата, дори не и в блясъка на утрото.

Керник вече не хвърлял сянка.

Долу, при колибите, мъжете се размърдвали. Двама войници го посочили, после дошъл и надзирателят.

— Нека им покажа какво мога. Нали, мой най-скъпи от всички богове?

Вдигнал ръце. Те били криле. Изправил глава. Тя била маска на птица с изкривен клон. Керник се превърнал в сокол и се издигнал във въздуха, нагоре към синьото широко небе над хълмовете.

Хората между колибите извикали и се разбягали.

Във въздуха соколът пищял подигравателно.

Това не било илюзия, а реалност. Керник имал пера на гърба си и летял. Керник-Такерна-Волк летял под слънцето с разгледите си очи, високо над отломките на черния бог и смирените златни земи. Така се родил магьосникът Волкхавар.

Две други неща се случили с Волкхавар и с черния бог същата година.

На големия пазар за роби в един град на запад от Коркеем седемгодишно момиче било обявено на търг и закупено. Екипажът на морски съд с бегла прилика на кораб го продавал. Косата ѝ била дълга и черна като перата на гарван, а очите — с цвят на лисича козина. Била слаба като кост. Въпреки жестокостта на хората и изморителното пътуване, тъгата и страха, които я обземали, тя стояла изпъчена и горда, както не е стояла нито една скърбяща жена от синя кръв, окована във вериги по време на война.

— Знаеш ли името си, момиче? — плеснал я новият ѝ стопанин.

— Шайна, ваша милост — отговорила внимателно и уверено.

На север, в един богат град, се издигала голяма бяла къща. В нея живеел благородният Парвел с жена си и петимата си синове.

Когато в едно семейство има толкова много синове, най-добре е да си първият. Не е беда да си вторият или третият. Ако си четвъртият, може би шансовете ти са по-малки. Но ако си петият, тогава без съмнение в чинията ти има твърде много сол.

Дисаел Парвелсън бил на тринадесет, слаб, тъмен, с добри обноски. Лицето му още тогава карало момичетата да се заглеждат по него, а някои от момчетата да налитат на бой. Но Дисаел бил сговорчив и уравновесен. Имал усет за мелодия и добра памет за песни и истории — способност, която още не бил оценил. Няма чувството, че е уникален, нито желанието да показва себе си или да властва над другите. Просто искал да има собствен път в живота. Бил петият син на богатия Парвел и имал малко работа покрай дома. Не бил амбициозен. Харесвал братята си, така че няма основание да се моли чумата да ги убие и да остави бащиното огнище, кесиите с пари и

отговорностите на него. Затова още от ранна възраст част от него поглеждала навън, отвъд бялата бащина стряха, града, горите и възвишенията към хоризонта, който можел да му каже: „Дисаел, ето коня, който само ти можеш да яздиш.“

Един ден този кон спрял на пазара в града.

Много чуждоземци идвали и си отивали — свещеници, проповедници на слънцето, облечени в пурпур; вярващи в сили дрехи; лечители с чудотворни церове за зъбобол и импотентност; търговци на кожи или мъниста; певци на балади. Последните заинтересували Дисаел с дивите си очи и еднострунните инструменти, вързани на гърбовете им. Един ден, късно през пролетта, дошла и трупa артисти.

Вечерта те изнесли спектакъла си на пазара. Водещият на представлението ударил леко по земята с жезъла си от обелено дърво и по пилоните засияли фенери. Те осветили дрехите им с цветовете на дъгата. Маските на златното слънце и сребърната луна, извитите мечове със стъквени камъни по дръжките заблестели като смарагди или топази.

Целият град се стекъл да ги гледа. Дошли и синовете на Парвел. Двамата по-големи се люлеели пред кръчмата в столове, специално изнесени за целта. Третият и четвъртият отправяли нежни погледи към трите артистки. Петият син, на когото било наредено да си стои в къщи и да не присъства на късното представление, се скрил на покрива на кръчмата.

Най-младата артистка изпяла песен. Едър мъж с тъмна кожа ѝ акомпанирал на свирка. Певицата, близо петнадесетгодишна, докосвала нежно струните на зелена цитра. Гласът ѝ бил тънък, но благозвучен като на птица. Дисаел се влюбил в нея. Харесал и песента. Тя разказвала за свободата, за широкия път, който прекосява Коркеем и продължава нататък, за родината на артистката, която нямала граници. По време на песента един глас пошепнал на Дисаел: „Ето го и твоя път. Поеми по него, иначе си обречен да останеш тук завинаги.“

Това бил отговорът на терзанията от сънищата му. Но сега мислел за къщата на баща си, за майка си и братята си... Спомнил си детството, което вече било свършило. Да бъдеш сам му се сторило също толкова лесно, колкото да си с шестима роднини, та дори и по-лесно.

Когато артистите си тръгнали от града на зазоряване с украсените си каруци, Дисаел тръгнал след тях. След един ден ги настигнал. Извървял близо двадесет километра.

Водещият на трупата се казвал Джай. Бил жесток, брадат мъж с четири свадливи жени, всички толкова различни като четирите посоки на компаса.

— Махай се, млади глупако — извикал той, когато видял Дисаел.
— Да не мислиш, че раздавам подаяния?

— Не, господине — отговорило бързо момчето. — Аз искам да изработвам хляба си. Вие ще прецените дали мога. Ще наглеждам кончетата, ще прибирам и вадя принадлежностите ви. Много съм добър, когато трябва да се придумват несговорчиви кръчмари. Моите братя ме научиха на това.

— Говориш като добре възпитано и образовано аристократско изчадие.

— Аз съм точно такъв — отговорил Дисаел. — Но всеки може да се научи на нови неща.

— Ха! — изръмжал Джай доволен и се изсмял. Той преценил с погледа си на водещ, че това красиво момче имало лице, което ще увеличи тълпите на спектаклите особено след няколко години. Умеел и да се пазари. Гласът му явно рано мутирал и имал отънък на тъмен сребрист метал. — Можеш ли да пееш, беглецо? — попитал той момчето.

— Малко.

— Скромнен си, а?

— Не съм се учил да пея.

— Нито да играеш, бих казал, но мислиш, че можеш да се справиш.

Дисаел се усмихнал и водещият си представил как усмивката му изпълва пазара с жени.

— Искам да чуя как разказваш баладата за Сеева и „Хълмът от стъкло“ — заповядал Джай.

Може би мислел, че синът на благородник не знае такава популярна приказка. Ако било така, то Дисаел го изненадал.

Джай седял в каруцата с чаша вино в ръка, наоколо насядали членовете на трупата му и слушали. Момъкът не се изчервил.

Разказвал добре. Гледал момичетата, както би гледал глупавите кокетки от улицата. Това ги объркало.

— Стига — спрял го Джай. — Справяш се добре за син на благородник. Трябва да рецитираш по-разпалено, но няколко дъждовни нощи с празен корем и леглото от руно ще те научат на това. Ще се грижиш за конете, както предложи. Ще прибираш, ще носиш и ще ти дърпам ушите, ако не се справяш. След шест месеца ще те пусна свободен сред тълпата. Ако не те разкъсат на парчета, ще станеш човек от трупата ми.

Девет години Дисаел пътувал с тях.

Понякога трупата променяла състава си или се отправяла в нова посока — географска или професионална. Случвало се някое момиче да се омъжи, млад мъж да се разболе по пътя или да се заеме с търговия, стар човек да се помине. Други артисти се присъединявали към тях. Имало и хора, които оставали верни на Джай и трупата. Един от тях бил Роши — загорял от слънцето дебел мъж. Той разказвал смешни истории и знаел много мелодии. Пръстите му играели по свирката и от нея се изливали като сребърна вода чудни звуци. Роши бил винаги мил. Когато намирал ранено врабче на пътеката, взимал го, намествал счупеното му крило, лекувал го и го пускал. Роши акуширал на жената на кръчмаря. Пак той казал на едно куцо момиче, че има лице, хубаво като цветята, и по този начин сипал капка сладост в горчивото море на живота ѝ. А Джай бил винаги ядосан, груб и твърдоглав като черупка на орех, освен когато в кръчмата не изпил повечко алкохол.

По пътищата през тези девет години ги сполетели много успехи и неуспехи, любов, спречквания, един или два улични скандала, приятелства, несгоди. Срещнали светлооки момичета, губили подпори, открадвали им коне, колела падали от каруцата. Стомасите им нередко оставали празни. Имало дъждовни нощи, както му обещал Джай.

Дисаел бил артист. В плътта, костите, кръвта си. През цялата година. Владеел занаята си. Необходимо било повече от това, да научиш думите и жестовете, повече от красивото лице. Владеел светлината и сянката — излъчване, което омайвало и което тази странстваща и несигурна професия изисквала. Той останал с тях, защото Джай му бил баща. Истински баща — създател, който го научил на тази професия.

И пътят бил безкраен и широк. Дисаел знаел това още в началото.

Пресичал планини и реки, хълмове и гори. Виждал морета, стихнали като бледосин пушек при безветрие и с бушуващи, тъмни като индиго води. Посещавал странноприемници, градове. Видял храма на слънцето и храма на луната в Аркев. Може би дори минал покрай малката тъмна къща на Сован Тованацит, но не я забелязал.

Неведоми са пътеките на човешкия живот.

Един ден, докато играел ролята на войник и разбивал сърцата на момите в някакво село в полите на студено възвишение, чернокоса слугиня хвърляла зрънца на пилетата. Една нощ, докато бил с хубава жена в някакъв западен град, момичето с черните коси лежало за пръв път под покрива на стария Аш, страните ѝ пулсирали от многото удари, които господарката ѝ нанесла.

Този обед, когато Шайна переше дрехите в потока на козето пасище, а Дисаел и Роши подпиреха от двете страни едно конче, за да го подковат, на изток, в полите на Волкян, Волк Волкхавар стоеше до висок прозорец, без да хвърля сянка зад себе си, и мислеше. Дали това бяха собствените му мисли или мислите на черния бог?

През тези девет години, в които Дисаел, младият артист, пътуваше по пътищата на страната, Шайна, робинята, работеше в чужда къща, а Керник-Волкхавар трупаше сили и си припомняше сладостта на живота.

Деветте години му се сториха кратки. Знаеше, че животът му, прероден от бога, ще бъде дълъг, почти безкраен. Не беше безсмъртен, дори богът му не беше такъв. Но магьосникът беше издръжлив. Не беше всемогъщ, въпреки че създаваше у хората такава впечатление.

Майстор на илюзии, той променяше формите на предметите и тялото си и мамеше околните.

Не, Волкхавар не беше всемогъщ. Не можеше да прави всичко. Само успяваше да накара хората да повярват, че може.

В началото, опиянен от свободата си, без окови, затвор и лишения, живееше из долините на Волкян. Понякога отиваше в западнали села, преоблечен като свещеник от храма на слънцето в пурпурни одежди. Хората го посрещаха с ядене и пиене. Гледаше с усмивка как селяните вадеха най-доброто от килерите си. Тези хора щяха да го бият и да му се подиграват, ако и сега беше малкото

жълтокожо момче. Забавляваше се да си играе с тях. Омагьосваше ги. Забравяха за посещението му и вместо него си спомняха банда престъпници или шайка главорези, които са отмъкнали храната им насила. Често седем дни подред ходеше на едно и също място и всеки път го посрещаха сърдечно, защото не го помнеха. Вадеха храна от килерите си с думите: „Това остана, благословени отче. Крадци отнесоха другото.“ Той ги ограбваше и това му доставяше удоволствие. Винаги бе харесвал грубите шегички. Никога не се уморяваше да ги прави.

Магиите му ставаха все по-зловещи. Сменяше формата си и ставаше сокол, вълк, черен кон, зелена риба — цар на Широка река. Може би това също бе илюзия. Илюзия, която заблуждаваше не само околните, но по някакъв странен физически начин и самия него. Може би Волк бе човекът, който се нахвърляше на агнешкото и го смелваше с остриите си зъби; човекът, който само изглеждаше, че лови дребна риба в речните дълбини. Единствено той знаеше това. А междувременно си пълнеше стомаха, опитваше топла и студена кръв, летеше и достигаше небето със силните соколови криле, танцуваше с краката си на кошута под луната, препускаше като черен кон с глас на грубо сребро. Кой знае? Ако илюзията е направена умело, кой би могъл да каже, че не е истинско това, което се вижда?

Беше си взел парче камък от отломките на черния бог над кариерата и го носеше на връв на врата си. Отломъкът блестеше, а кордата изглеждаше златна. Беше му талисман, проводник на силата му.

Но все още силите му бяха ограничени. Откри това постепенно. Все още се нуждаеше от подкрепата на бога.

Всеки път, когато се опиташе да забрави Такерна, да пренебрегне присъствието на бога, който бе отнел кръвта и сянката му и бе влял във вените му вместо това енергията, съдържаща се в камъка, силите го напускаха. Може би единствено негова беше слабостта. Нямаше достатъчно вяра в уменията си. Както и да бе, той смяташе за честно да прави магиите или илюзиите в името на Такерна, неговия господар и гений. Той беше опората му. Всички хора, дори тези без сенки, магьосниците — проповедници на Тъмнината, имат нужда от по-висша светлина — от някого, на когото да се молят настойчиво, да му благодарят, някой, който да носи тежестта на постъпките им.

Най-сетне Волкхавар се установи да живее в една каменна кула над Широката река, която в стари времена е служела за наблюдателница.

Понякога тя изглеждаше като руина, а около нея кръжаха гарвани. Друг път — като скала от хълма. Пътниците, минаващи покрай реката, виждаха в далечината островърха сребърна кула с купол от злато, кристални прозорци и врати, украсени със смарагди.

— Кой живее тук, за бога?

— Шшт... Не питай за името му. Наричат го Черния кон или Бога-вълк. Той краде от стадата ни, отвлича момите ни и ги газии с железни подкови. Бъди милостив, велики боже!

В подножието на хълма оставяха дарове — хляб, вино, риба, месо.

Как живеят магьосниците? Как прекарват дните си в пълно задоволство? Какво сънуват? Сънуват ли изобщо? Когато пътят е много тъмен, трудно е да се видят километражните камъни по него.

Понякога от високата кула на Волкян той чуваше ударите на кирките отвъд хълмовете, при кариерата, която беше част от съдбата му. Бели камъни за Аркев. След време градът щеше да узнае за него. Едно черно цвете поклъваше вътре в него от семката на робството. Никога нямаше да забрави как надзирателят осмиваше бога му и споменаваше с благоговение храмовете на светлото слънце и лунната сянка. Магьосникът разбираше, че всяка негова стъпка сега го приближава до това място.

Беше израснал с убийствата. Често бе посягал на живота в бандата на крадците. Тогава изпитваше непреодолима потребност да убива. Сега започна да руши съграденото и да измъчва хора по други начини, като експериментираше кой ще го задоволи най-пълно. Формите на физическото мъчението бяха забравени. Безразличен към човешката болка, бързо бе преодолял страстта си към нея. Душевната болка го интересуваше повече, но не изцяло. Раненото сърце беше звучно, то изплакваше болката с думи. Част от Волк искаше да изтръгне всички думи и мисли от смъртните. Хората се подчиняваха на заповедите му. За робите това беше задължение. Те нямаша собствени характери, цвят. Живееха само живота, който той им бе отредил. Вече можеше да прави неща от въздуха — зверове и птици, демони, които да плашат и примамват. Но те бяха сенки. Представете си хора — мъже

и жени, заключени в стаите, лежащи там отпуснати и отхвърлени, чакащи да чуят гласа му. Човеци-робии, които могат да бъдат докоснати, прегръщани, галени. Същества, които дишаха въздуха на живота, ядяха истинска храна, имаха тяло, податливо на рани, на удоволствия, но бяха все още напълно зависими от волята на магьосника...

Така стигна до тази идея.

Като странно, немирно и силно дете той започна да пълни своя шкаф с кукли. Взимаше само най-хубавите.

В града Йевдор видя момиче.

Бе кацнал на хълма като сокол и я наблюдаваше. Тя носеше два глиненни съда към потока. Напълни ги. Изми косата си — жълта, с цвета на златното слънце. Беше хубава, хубава. Друг може би я желаше. Вълкът искаше плътта ѝ, конят — да я отнесе далеч на гърба си въпреки писъците ѝ, през черните нокти на боровете, в бездната, където богът щеше да я погълне. Волкхавар искаше да я води с каишка от опали, да наблюдава как другите мъже я заглеждат страстно и да казва: „Тя е моя и аз съм безразличен към нея, но вижте как прави всичко, което ѝ кажа, как, когато не съм в къщи, лежи в кулата на леглото си, постлано с коприна, и гледа пред себе си с празен поглед.“

Последва я на връщане от потока и извика:

— Момиче!

Тя се обърна и го изгледа. Стоеше в пурпурното си наметало, висок и строг, с бледо лице. Очите му бяха безизразни, но горяха. Бяха огромни. Поглъщаха цялото му лице и нея.

Тя го последва по неравната земя. Краката ѝ се разраниха от грубите камъни по хълма. Луната изгря. Черен кон препускаше с нея на гърба си. Гривата му сияеше като черен кехлибар. Летеше бързо, прескачаше пропастите, преплува Широката река.

— Такерна! — извика Керник в кулата. — Велики боже на нощта!

Викаше Такерна, викаше го от черното парче камък, което висеше на врата му, викаше образа да се появи на пода. И той се появи както в планината, както на хълма над кариерата.

Веднъж вече беше правил магията. Тя беше плод на неговата мисъл, желание и непреклонно решение да властва над хората. Положи девойката от Йевдор до краката на идола и поряза китката ѝ с бледо острие. От раната потече кръв. Сега разбираше какво се беше случило,

когато дари на бога своята кръв и как я бе приел той. Това не беше месото на животно, жертвано за умилюстивяване на идола, а нещо по-различно — човек. Такерна приемаше тази жертва като символ на поклонничеството на Волк, а не като кръв, ум и дух с телесна обвивка.

През източните прозорци се виждаше изгревът с цвета на косата на девойката.

— Стани — заповяда ѝ Волк. Тя се изправи. Лицето ѝ беше бледо като мрамор, очите ѝ — тъмни като горите. Обърна погледа си към него или по-скоро го почувства и като видя идола в него, се поклони ниско. Плитките ѝ докоснаха пода на кулата. Беше хубава като сън и празна като празен съд.

Защото Такерна, черният бог, бе погълнал душата ѝ.

Трупата на Джай се спусна по пътя през хълма и нагази в Широката река на Волкян.

Сега Джай беше с девет години по-стар, по-умен, а също и по-закоравял пияница. Няколко сребристи нишки личаха в брадата му. Между каруците яздеше нова артистка, лицето ѝ беше хубаво като цветята, чертите ѝ — остри като карфица. Шестима акробати и жонгльори и дузина артисти яздеха отзад. Двама се караха, а трима мързеливци се опитваха да се бият, без да слизат от понитата си. След каруците тичаше момче и събираше изпопадали от тях неща. Роши, дебелият мъж, свиреше на свирка сладко като славей.

— Проклетата сган! — ръмжеше Джай. — Не си струва да ви държи човек. Къде е онзи подлец Дисаел Парвелсън с шестте кучки и куцото магаре?

Дисаел помоли артистката за извинение. Винаги яздеше до нея. Отдели се и застигна Джай.

— Какво иска чичото на несполуката?

— Иска? Ти трябва да изпълняваш желанията ми преди още да съм ги изрекъл. Аз, принцът на водещите.

— Мехът с вино ти е отляво — каза Дисаел загрижено, — а мехът с бира е от другата ти страна.

— Бирата я преглъщам и отива в определени части от тялото ми, които не ми е удобно да споменавам. Погледни ей там, скъпи несретнико. Какво виждаш?

— Нещо свети — отвърна артистът. — Може би е странноприемница.

— Безсрамно кутре, зрението ти е лошо колкото пеенето ти.

— Тогава може би е стара кула.

— Да — продума Джай и въздъхна. — Така е. За миг ми се стори, че видях златен покрив.

Пресрещнаха двама селяни, които вървяха на изток по пътя към далечната Сваца.

— Хей, вие там, какво е това място горе на хълма? — измуча Джай.

Селяните се спогледаха.

— Няма име — отговори единият.

— Това е неговият дом — добави другият. — Леговището на вълка. На магьосника.

— О, някой смахнат магьосник — бучеше водещият. Извратеното му съзнание се радваше да гледа как селяните треперят. Обърна се в каруцата и извика към кулата, която на слънцето изглеждаше сива и порутена: — Ела в града, старецо! Ела да видиш най-добрата трупа артисти в Коркеем. Хайде, боядисай мустаците си в бяло, господарю на Широката река!

Селяните продължиха пътя си.

Джай трябваше да направи същото.

Следващият ден в Сваца бе пазарен. Прасета, кози и каруци изпълваха всяка пътека. Войниците се шляеха безцелно, а безсрамните дръзки жени излизаха по улиците и поклащаха бедра. Под реката затворът все още съществуваше като черен червей. Той бе отнел толкова много години от живота на Керник. Потънала в зеленина като птица в гнездото си, грееше под слънцето бялата богата къща на управителя. Джай мляскаше с уста. Предугаждаше добри печалби от представленията на трупата си.

Играха едно за обикновените хора по обяд, а следобеда бяха поканени да играят в големия каменен двор на къщата на управителя. Спектакълът им там щеше да започне към полунощ.

— Патица за вечеря — говореше Джай — и ябълки, и червено вино.

— Може би ще ни гостят само с хляб и сирене като в къщата на последния управител, където бяхме — отбеляза слабата артистка. — А за пиене ще ни поднесат чаша мляко.

— Ба! — извика Джай, а дебелият Роши се разсмя съчувствено.

Вечерята наистина се оказа изобилна, защото управителят имаше гости — трите братовчедки на жена му, които искаше да впечатли.

Луната се търколи по небето като сребърна топка по алея от звезди. По стените на двора бяха запалени факли, а на склоновете на възвишенията около къщата половината град се бе събрал да види отново артистите. Тълпата шумеше като кошер пчели.

Управителят на Сваца седеше в своя дървен резбован стол и чакаше началото на забавлението, когато на вратата се почука силно. Един слуга изтича да види кой е.

— Господарю, дошъл е един човек — съобщи той.

— Кой е?

— Не си каза името.

— Скъпа — обърна се разярено управителят към жена си, — да не би да сме забравили някого от родата ти? Аз мисля, че не сме. Иди и отпрати човека — допълни той, като гледаше слугата. — Може би ако сме в настроение, ще го изслушаме утре.

Студен вятър подухна покрай врата на управителя. Той се обърна неволно и видя голяма, тъмна фигура, която стоеше на отворената, силно осветена врата. Човекът беше висок и слаб. Поклони се, както само равен с него в обществото или по-вишестоящ би посмял да се поклони.

— Простете ми, че така нахълтвам — каза непознатият. — Ние сме близки съседи, но не мисля, че сме се срещали досега. Разбрах, че тук тази вечер ще има артисти.

— Да, но не виждам... — понечи да го отпрати управителят.

— Аз получих вече покана от тях — продължи тъмната фигура, направи няколко крачки и се озова там, където светлината от фенерите падаше като сняг върху бялото му лице и се топеше в мътните му очи.

— Така ли? — попита господарят на дома. Гърлото му се сви. Гостът отговаряше на описанието на човека, който живеел на различни места, но често пъти отсядал близо до града, в планината Волкян... Спомни си цялата история. Тази яка на врата му под зловещото бяло лице можеше ли да е от чисто злато? А камъните в пръстените по грозно дългите му пръсти с ярко лакирани нокти? Дали бяха рубини? Мили боже...

— Искате ли да знаете името ми? — попита любезно гостът. — То е...

— Не, не, наистина не. Не го казвайте, моля ви. Да донесат ли стол или може би два? Кой е зад вас? Не, няма значение. Донесете два стола, няколко стола!

Непознатият се усмихна учтиво. Управителят се задъха, докато нареждаше да създадат удобство за госта, а жена му пребледня като чаша бяло вино. Трите братовчедки потрепериха, коленете на слугите се удряха едно о друго в такт. По склоновете настъпи невероятна тишина. От четиридесет крачки можеше да се чуе пращането на факлите и пелтеченето на хората. Само артистите чакаха камбаните на града да възвестят полунощ и недоумяваха какво става. Те не разбираха, че думите на Джай към магьосника са били чути и той се е отзовал на поканата.

Волк Волкхавар седна на един стол от едната страна на управителя. Може би му беше приятно да си мисли, че тук, до него, трепери и говори глупости човекът, който преди толкова много време чрез пълномощника си го бе изпратил в затвора на Сваца. Зад стола му стояха двама негови слуги, облечени в черно. Това беше поредната илюзия. На главите си имаха качулки, а ръцете им бяха в ръкавици. От другата му страна седна младо момиче, облечено в бяло и сребристо, с наниз от сапфири върху русата ѝ коса. Седеше като статуя и гледаше пред себе си.

— Дъщеря ми. Наричам я Йевдора — обясни магьосникът.

Управителят, все още объркан от имената, се престори, че не чува.

Точно тогава от кулите на храмовете на Сваца камбаните отбелязаха полунощ.

Джай излезе напред и застана в центъра на павирания подиум. Поклони се на четирите страни и почука по земята с жезъла си от обелено дърво. Със стомах, пълен с храна и вино, и с няколко бели власинки в брадата си, той помисли мълчанието за проява на интерес и не забеляза тъмната фигура до управителя.

Роши, с маска на голямо жълто слънце и покрит с блестящи стъклени камъчета, произнесе пролога.

Това представление беше за аристократи. В него се разказваше за богове и пастири и трябваше да смири селяните, които се трудеха за принцесите и императорите.

В приказката сребърната принцеса на луната напуснала съпруга си, бога на слънцето, влюбила се в обикновен овчар, който пасял стадото си по хълмовете, и от него заченала дете. То се родило в пещера и било оставено сред народа на баща му. Скоро пораснало и се превърнало в храбър млад мъж, полубог, получовек. Слънцето, ядосано заради срама си, изпратило тъмнината да покрие земята. Нашият герой тръгнал да го търси над облачните планини по безкрайните пътища на небето. Заплели се интриги, чудовища били убивани, звездната принцеса му станала жена още преди героят-овчар да спечели прошка от доведения си баща. Накрая светът бил спасен от прегръдката на нощта.

Всички възможни светещи приспособления бяха включени в това представление. Лунната принцеса слезе от въздуха по сребърни въжета. Бяха накладени огньове, за да допълнят представата за гнева на слънцето. Хвърляха пудра под свещите, за да стане светлината им виолетова по време на затъмнението. Дисаел играеше пастира. Той смени парцалите с фантастични звездни одежди, дадени му от звездното момиче, и се бореше с шарени чудовища. Играеха ги трима или дори четирима артисти, а от устите им излизаше червен дим.

Тълпата в двора и хората по склоновете на хълмовете бяха толкова зашеметени от играта и ефектите, че почти забравиха за тъмната заплаха, която седеше сред тях. Както винаги, имаше ахкания, викове и наздравници. Жените не сваляха поглед от Дисаел, а управителят гледаше похотливо красивата като цвете звездна принцеса и се питаше дали тя... Когато Роши потропна с крак и от раменете му изхвърчаха четири златни ракети, жената на управителя нададе тих вик, а после се престори, че не е била тя, и се обърна надменно да види кой е сторил това.

Магия и магия се сливаха, тъмното и светлото се срещнаха.

Волк Волкхавар също гледаше и както винаги, взимаше всичко присърце.

Нещо трепна в него, някакво затаено чувство, като разбра, че и друг има власт над много хора, с която му съперничи. Видя как тези хора забравиха за него, докато се вживяваха в ужаса и радостите на подиума. Гледаше Джай, водещия с жезъла, младия артист с вълниста черна коса и поглед, който кара всяка жена да се замечтава, притаила дъх. Ревност гризеше нервите на Волк. Той никога не бе обичан.

Хората го мразеха, съжаляваха и се бояха от него. Може би. Както и да е, сега той видя новата възможност реално близко. Трябваше само да се пресегне и да я вземе.

Роши, слънцето, прости на Дисаел, храбреца, и на сребърната му майка. Факлите отново светеха ярко и подиумът бе осветен в жълто. Сред радостта, барабаните, свирките и струните героят и звездното момиче се венчаха. Малки звездички падаха от небето.

Тълпата на хълмовете ликуваше, управителят се усмихна и изпрати да донесат кесиите с парите. Артистите се покланяха и скромно посочваха на ръкопляскащата тълпа своите колеги. Тогава Волк Волкхавар стана от стола си и тръгна напред като прав, черен дим. Прекоси двора и стъпи на сцената.

Дойде достатъчно близко до Дисаел и артистката, за да може да види, че небесните доспехи и звездната рокля са кърпени. Забеляза сенките около очите им, младата им кожа, която от пътя изглеждаше кафява и гладка като метал. Волк се усмихна на девойката, а тя отстъпи назад. Погледна по-строго Дисаел, който не направи нищо, просто го гледаше открито, уверено. Волк почувства същото не сексуална, но настояща страст, която го обзе, когато видя момичето от Йевдор.

Обърна се и потърси с очи Джай.

Той стоеше с жезъла си в най-отдалечения край на сцената. Най-после бе забелязал, че в Сваца не всичко е наред. Отново бе настъпила покъртителна тишина, а не биваше да е така. Управителят изглеждаше така, сякаш подмокря в момента скъпоценното си бельо. Кой беше този страховит странник? Джай го огледа.

— Добре сте дошъл, господине. Аз съм Джай, водещият на трупата. Искате да се оплачете от нещо ли? Или сте щедър и желаете да ни дадете нещо? Животът на път е труден и бих казал, че всеки дар...

— Аз мисля — прекъсна го Волк Волкхавар, — че ти си нещо като магьосник, господин Джай.

Джай се засмя.

— Аз? О, без съмнение, без съмнение. Аз съм Джай, умният водещ. Джай, принцът на магьосниците, господарят на акробатите и артистите, великият проповедник на забавленията, богът на смеха. Не мисли, че се хваля. Можеш да питаш, когато поискаш.

— А това е жезълът ти — каза Волк Волкхавар, като сложи леко ръката си върху жезъла на водещия. — Мислиш ли, че ако ми го дадеш, аз също ще мога да правя чудеса?

Джай погледна надолу към слабата безжизнена ръка с дълги черни нокти, навита като отровна змия около жезъла му.

— Вземете го, господине — отговори и почувства облекчение.

Волкхавар пое пръчката. Почука по земята с нея. Извика име или дума, която никой не знаеше — Такерна.

Изведнъж пламъците на всички факли станаха черни — изпускаха невероятно брилянтна тъмна светлина, от която всички лица изглеждаха като трупове на удавници.

Конвулсивен трепет обзе тълпата, но никой не избяга. Никой не посмя да побегне.

— Е, как е? Не е лошо за начинаещ, нали? — попита Волк.

Замахна още веднъж с жезъла. От него изскочиха искри с цвета на кръв. Когато искра докоснеше земята, се появяваше фантастично животно с шест или осем крака, три или четири глави, опашки като камшици и очи като лаври.

Волк се смееше, но не сърдечно, както се смееше Джай. Той плесна с ръце и ноктите му се удариха един в друг.

Над тях небето стана ослепително светло. Огромен черен лебед с огнена човка долетя от юг. Сянката от крилете му покри двора, къщата, хълма. Хората пищяха и закриваха главите си с ръце. Лебедът прелетя ниско и отлетя на север. Птицата беше голяма колкото четири коня, перата ѝ миришеха на пушек и нощ.

Волк се обърна. Размаха ръце над артистите, сякаш ги благославяше. Роклята на артистката избухна в пламъци. Тя пищеше и се опитваше да ги загаси. Дисаел хвана ръката ѝ. Бляскавият метален меч в ръката му се превърна в змия, която се увиваше и съскаше, но той продължи да го държи. Дебелият Роши беше зашеметен, защото се бе превърнал в голяма бяла мечка.

— Добре — каза Волк Волкхавар като се поклони ниско на Джай. — Кажи ми честно какво мислиш. Не се прави на учтив. Не се опитвай да щадиш чувствата ми.

Джай проговори с мъка.

— Вашият талант, господине — отрони пресипнало, — е огромен. Не ви лаская.

— Спести ми изчервяването — отговори Волк. Той счупи жезъла на две и хвърли парчетата във въздуха. Едното се превърна в червей, другото — в крастава жаба. Жабата отвори уста и налапа червея. Волк щракна с пръсти и светлината на факлите отново стана червена, небето — тъмно, осеяно със звезди. Всички чудовищни неща изчезнаха. Роши отново бе човек.

Волк погледна младия артист. В очите му на богаташки син нямаше същата самоувереност, както преди. Погледът му не бе толкова пряк.

Волкхавар слезе от подиума и тръгна обратно към наредените столове. Жената на управителя беше припаднала, но нито една от трите ѝ братовчедки не се опитваше да я свести.

Светлокосото момиче се надигна от мястото си. Двамата „слуги“ на Волк я последваха.

— Извинете ме, знаменити господине.

Волк спря, обърна се и се поклони.

— На вашите услуги, господин Джай.

— Моят жезъл. — Гласът на Джай бе ясен. — Мисля, че все още е във вас.

Всички онези години, прекарани в кръчмата, се бяха отразили на Джай. Бе направил фаталната грешка в живота си.

— Сигурен ли сте, господин Джай? Нима искате отново жезъла си?

Тогава може би Джай забеляза грешката си, но вече беше твърде късно.

— Освен ако не ви трябва за нещо специално, уважаеми господине. В такъв случай...

— Не, не ми трябва — отвърна Волкхавар. — Искате си вашата собственост и аз ще ви я дам.

Жезълът сякаш литна. Докато летеше, той престана да е жезъл от дърво. Превърна се в меч, острието му беше тънко и остро. То се вряза в гърдите на Джай с такава сила, че краят му се показа от гърба му. Той се заклати, но ударът не го повали. После погледна надолу, докосна треперещата дръжка и се строполи назад, върху студените камъни на двора.

— Къде е онова проклето момче? — промърмори той.

— Тук съм, чичо — отвърна Дисаел.

— Наметалото ли сложи под главата ми? Глупаво изчадие. Кучи син. Сребърната тъкан може да се изцапа на земята. Не помисли ли за това?

— Джай, чуй ме — каза артистът. — Не меч те прониза, а жезъл. Няма кръв. Това е само магия. Разтърси се и стани.

— Никога не предизвиквай магьосници — молеше Джай бавно, мрачно. — Не е меч ли? Кой го е грижа, откъде духа вятърът — от юг или от север, ако е толкова силен, че брули ябълките? Време е да си отида. Няма повече да кисна по кръчмите. — Изстена. — Кой пръска лицето ми с вода? А? Кажете, дяволи! Някой плаче ли?

— Дъжд е — обясни Дисаел.

Очите на Джай се притвориха.

— Артистът винаги говори лъжи — промълви той. — Защо не можеш да лъжеш като хората, глупако?

Пое въздух и това бе последният му дъх.

Дисаел се изправи. Сълзи се стичаха свободно по страните му и изтриваха боята от лицето му. И не само той плака от трупата на Джай.

Жената на управителя вече бе дошла в съзнание и сега имаше хистерична криза. Трите братовчедки и управителят се препираха яростно. Тълпата на хълма бързаше към къщи сякаш в очакване на силна буря.

Нямаше и следа от Волк Волкхавар и спътниците му.

— Дисаел! — Гласът на артистката бе рязък. — Дори не си помисляй да го последваш! Той наистина е такъв, какъвто го описват.

— Това е очевидно — отговори й. — Не си мисля, че мога да се преборя с магьосници.

Някъде дълбоко в него духът на предците виеше за отмъщение, припомняше неумолимата традиция сред благородните семейства на изток, на запад, на север и юг от Коркеем — кръв за кръв. В съзнанието му говореха добрият разум и мъдрият страх, но думите на страстните демони на сърцето ги заглушаваха.

В Сваца имаше погребение. Погребваха Джай. Артистката продаваше златни мъниста и боядисани брошки и пръстени, които им бяха подарени от почитателите от града. Другите артисти продаваха най-хубавите си обувки и тъкани за седла. Жителите искаха да забравят за погребението заради страха си от магьосника. Но членовете на трупата изпроводиха Джай в последния му път.

Той отиваше в гроба, заобиколен от мрачно великолепиe. Свещеникът мърмореше думите за опрощение. После пред хората излезе Дисаел и произнесе мелодичното прощално слово от някаква пиеса. Гласът му звучеше силно като удар на бронз в сребро.

На запад, в кулата, Волкхавар чакаше.

Чакаше Дисаел да тръгне след него.

Но той не се появяваше и магьосникът се хилеше в яда си. Младият артист беше толкова аристократичен, благороден, спокоен и умен.

Паяците плетат мрежи. Волк правеше същото.

Онази нощ артистите останаха будни около гроба на Джай. Факлите горяха. Имаше вино и хлебчета. Джай бе положен в гроба с най-хубавите си дрехи. Върху едното му око поставиха сребърна, а върху другото — златна монета. Мустаците и брадата му бяха прилежно сресани. Никой не биваше да се разплаче по време на будуването, иначе духът му щеше да се надигне и да го сгълчи. Приятни спомени и гняв ги обземаха, когато мислеха за Джай.

Към полунощ между плочите на гробовете се появи малка фигурка. Тя се промъкваше към артистите, като се ориентираше по гласовете им. Когато ги намери, се обърна към дебелия червендалест Роши, който пиеше, седнал под едно дърво, и му прошепна тихичко:

— Дисаел с вас ли е? Трябва да поговоря с него. За бога, наистина трябва да го видя.

Роши погледна нагоре и видя красиво момичешко лице, което го гледаше изпод качулката.

— Почакай тук, хубавице. Ще го повикам. — Роши примигваше тъжно. Тръгна да повика младия артист.

Дисаел беше пиян. Беше почувствал необходимост да се напие. Когато Роши прошепна в ухото му, че го търсят, той стана и го последва. Тази нощ не искаше да вижда никого, още по-малко жена, но виното беше замаяло съзнанието му, както обикновено.

Роши беше добряк, пък и бързаше да се отдаде пак на меланхолията си и затова остави Дисаел сам под дърветата на гробището, където го чакаше момичето.

— Добър вечер — каза младият артист и се поклони. — Честта да се запозная с вас е изцяло моя.

Момичето отхвърли назад качулката си и се отмести натам, където светлината огря златистите ѝ коси. Дисаел я позна дори само по наниза от сапфири върху косата ѝ. Беше придружителката на магьосника.

— О, Дисаел, Дисаел — промълви тя нежно.

— Доста път сте изминали от дома, госпожице — изрече артистът по-сериозно, отколкото беше учтиво. — Може би трябва да се върнете обратно там.

— Дисаел, чуй ме какво имам да ти кажа, преди да ме съдиш. Да не мислиш, че престъпленията на господаря ми са и мои? Да не мислиш, че дойдох доброволно в къщата на управителя и го гледах спокойно колко жестоко се отнася към вас? Това не ме забавлява. Да не мислиш, че се смях и плясках с ръце, когато уби водещия ви? Не, Дисаел, аз плачех, но плачех в сърцето си, а не със сълзи. Не бих посмяла да плача открито пред него. — Вдигна поглед към лицето му, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Погледни ме. Мислиш ли, че съм щастлива? Той ме облече в красиви дрехи, сложи скъпоценни камъни в косите ми, но ме отвлече от дома на баща ми, където бях щастлива и невинна. Никога не се държи мило с мен, една добра дума не ми е казал досега. Аз струвам по-малко от котката му, единствено нея обича. Ако някога не направя нещо както го иска, ме наказва. — Момичето пристъпи плътно до Дисаел. Нави копринения си ръкав. На бялата ѝ ръка имаше ужасен белег от изгаряне. — Когато бяхме в кулата — продължи тя, — той говореше за смъртта на водещия ви и се смееше, гордееше се с постъпката си. Не можах да скрия мислите си от него, затова той взе нажеженото желязо от огъня и ето какво ми стори.

Виното, което бе изпил, се превърна в оцет.

— Госпожице, опитвала ли сте се някога да го напуснете?

Йевдора сведе очи и спусна ръкава си.

— Видяхте силата му. Мислите ли, че бих стигнала далеч? Кой ще ме подслони? Кой ще посмее?

— Утре ще отпътуваме на юг — каза Дисаел. — Елате с нас.

— Рискувате твърде много — отвърна тя. — Ще ни убие всичките.

— Първо ще трябва да убие мен. — У младия артист заговори духът на предците. Момичето беше много красиво, никога преди не беше срещал по-откровено същество. Беше играл твърде много герои в

различни пиеси. Шест години бе спасявал девойки като рицар на сцената. Сега играта беше истинска. — Не се бойте. Взе хладната й ръка в своята. — Вие ми имате доверие, иначе не бихте се обърнала към мен за помощ.

— Да, храбри Дисаел. Аз ти вярвам. Има начин. Само един. Трябва да убиеш Волк Волкхавар. Аз знам как — едно-единствено нещо би помогнало. Веднъж ми го каза, за да ме сплаши с безсмъртието си. Има един нож. Той е поставен в ковчеже от черно желязо в червената стая на кулата. Използва го, когато прави жертвоприношения на бога си — черния бог Такерна. Този нож обича вкуса на кръв и би пролял и неговата. С магиите си той го управлява, но когато спи... Ако вземеш този нож, отидеш до леглото му и го промушиш, нито една земна магия не може да го спаси. — Йевдора пак погледна Дисаел. — Смели рицарю, имаш ли достатъчно кураж за това?

Дисаел не беше съвсем пиян. Старият порив да отмъсти за Джай го връхлетя отново. Хубостта на девойката го плени. Спомни си думите на всички герои, в чиито доспехи се беше обличал някога. Когато спомените от миналото и мечтите завладеят човек, той става изведнъж съвсем друг.

— Млада госпожице — каза той, — по-добре ще е да останете тук, докато се върна. Кажете ми къде е червената стая и къде спи господарят ви.

— Не — отговори тя. — Не съм войник, но няма да оставя цялата работа на вас. Довела съм с мен един от вълшебните коне на магьосника. Той тича по-бързо от всеки друг жребец дори с двамина на гърба си. Елате, ще ви отведе при Волк.

Дисаел надърна иззад клоните на дървото. Светлината от огъня блестеше, бдението продължаваше. Джай лежеше тихо с монетите от злато и сребро на клепачите си. Артистът се обърна и последва Йевдора между гробовете и в студената светлина на луната намериха коня. Той се качи, момичето седна зад него и го прегърна през кръста.

Само докосна юздите и конят препусна в галоп по черните пътища на нощта.

Тичаше наистина много гладко. Копитата му едва докосваха земята, без значение равна или не.

Артистите пътуваха по-бавно с техните каруци и понита. Щеше да им е необходим почти цял ден, за да прекосят разстоянието от кулата на Широката река до портите на града Сваца.

Конят преплува реката. Студената вода стигна до бедрата на Дисаел. Беше ледена като прегръдката на смъртта.

Луната се беше скрила. Само звездите още горяха по небето. Въздухът по хълмовете носеше празната тишина, която изпълва последните часове на нощта.

Кулата изглеждаше още по-тъмна, порутена и стара, когато стигнаха в подножието ѝ. Би трябвало да има врата с арка над нея, но вратата я нямаше и след като оставиха коня, момичето го въведе вътре, в двора, дълъг четиридесет стъпки. Пътеката през него водеше до тесни стълби.

Дисаел погледна нагоре към върха на кулата. Кръвта му замръзна. „Е, вече си тук — каза си той. — Изиграй ролята, която сам си избра, Дисаел Парвелсън.“ Почувства смъртта, толкова близка и студена, както му се стори и прегръдката на реката. Погледна момичето. Тя шепнеше в ушите му, докато яздеха, притиснати като влюбени. Беше му казала, че в края на стълбите е червената стая, в която се пази желязното ковчеже с ножа, и че там, зад една завеса, спи Волкхавар.

Тогава беше повярвал във всичко това. Внезапно му се стори, че само дете или идиот би повярвал на думите ѝ. Но беше твърде късно да тръгва обратно, защото почувства на рамото си нейната силна ръка, която го тласкаше към стъпалата. Пристъпи на първото, после на второто, на третото. Главата му се замая, но продължи да върви.

Ето я и тясната врата. Отворена. Червената стая с червена коприна по стените, червени запалени свещи с червен пламък, червени плочки по пода, червено стъкло на прозорците.

И там, в стол от червена мед, седеше Волк Волкхавар. На коленете му бе поставен железен нож. Гледаше новодошлия.

— Добре дошъл, господин артисте, син на благородник. Пристъпи прага.

Дисаел откри, че вече бе направил това. Някой бе влязъл след него — Йевдора. Тя мина покрай него, сякаш беше невидим, и застана пред господаря си.

— Не обвинявай момичето — каза Волкхавар. — Тя е моята сянка. Моята единствена сянка. Виждаш, че не хвърлям друга. Тя прави всичко, което ѝ наредя. Йевдора, обърни се и погледни госта ни. — Тя се обърна. — Йевдора, плачи. — Заплака. — Смей се. — Засмя се. — Йевдора, кажи на младия артист колко много го обичаш. — Йевдора падна на колене на червения под и изрече нежни думи, гласът ѝ трепереше от страст. — Йевдора, кажи на младия артист как го мразиш. — Стана. Пристъпи към Дисаел. Изкрещя грозни думи и плю в краката му. — Йевдора, заспи. — Тя застина като статуя с празни очи. — Ето, виждаш — продължи Волкхавар. — Тя е отлична артистка и играе правдиво, защото вярва на всичките ми нареждания.

Дисаел се колебаеше. Беше объркан от видяното. Съзнанието му бе замъглено. По вените му бавно се разнасяше студена отрова. Не чувстваше страх, само гняв срещу себе си и магьосника.

— Мисля — допълни Волкхавар, — че и аз мога да водя трупа артисти. В Аркев например. През някои тихи обеда чувам кирките от белите каменни кариери и се сецам за един бог, комуто е отреден малък храм в Аркев, големия център на Коркеем. Виж, имам си жезъл. — Посочи с пръчката и Дисаел откри, че погледът му се насочва само натам, където му посочва магьосникът. В ръцете си Волкхавар наистина държеше жезъл от обелено дърво с тъмен камък, прикрепен на върха му. — О, да, това е талисманът ми. Той е част от божеството, от черния бог Такерна.

Дисаел се опита да каже нещо, но изречението замря в гърлото му.

— Имаш силна воля, господин артисте — усмихна се вълкът в медения стол. — Но си живял по-добре в сравнение с мен и моята воля е по-силна. Кажи си сбогом, защото сега височайшият бог ще вземе синята ти кръв. Кажи сбогом на живота и любовта, на надеждата и дребните си амбиции. Направи го веднага. Свърши ли? Надявам се, защото сега ще вземеш свещите и ще излезеш.

Силата на магьосника удари Дисаел между очите като с леден юмрук. Нощ се спусна над сърцето и съзнанието му. Над реката се зазоряваше.

Артистите се досетиха къде е отишъл Дисаел. Те напуснаха Сваца и местността Волкян. Остана само Роши.

Той пое към кулата. Кончето носеше дебелото му тромаво тяло. Роши много обичаше Дисаел, а също и Джай, защото той го бе приел като свое дете. Спомни си момичето в гробището и обвини себе си за случилото се. Достигна кулата, която този ден изглеждаше като скала. Първоначално не можа да я открие на каменистия склон. Но после успя.

Волк Волкхавар беше доволен. Дебелият мъж, който свиреше на свирка, беше ценно допълнение към трупата му.

Черно цвете бе посадено този ден. Керник, умният водещ, крадецът на чувства, тръгна с трупата си — акробатите, които съживяваха демона, магическите птици, козите, дракона, дебелия шут, русото момиче, красивия артист — и пое на запад, към Аркев. Така стигна до едно село в подножието на планината. Селото на стария Аш, господаря на чернокосата робиня Шайна...

Бяло кълбо светлина се носеше във високото нощно небе на Коркеем, осеяно с множество звезди.

Душата на Шайна.

Над малкото заспало селце, потънало в мрак, над гладките сини полусфери на възвишенията, над зъбестите планински хребети, обрасли с дървета, които блестяха като скъпоценни камъни на светлината на изгряващата луна, а горите изглеждаха като черните къдри на младия артист. Над сивите хълмове, над върховете, остри като камиџ и потоците, които наподобяваха блестяща бродерия върху тъмно платно, в небето, покриващо и други долини, други хълмове, други малки селца, вплетени в плътната паяжина на нощта. На запад се намираше град Кост. Мина над него. Светлините още тлееха тъмночервени, бледовиолетови в кръчмите, а от върха на кулата на храма я наблюдаваше една паднала звезда. Бялата душа на Шайна се носеше като листо, по-леко от птиците и по-бързо от пролетните ветрове. Всичко беше красиво, а погледнато през призмата на любовта и мечтите ѝ, изглеждаше още по-красиво.

Един бухал, ловуващ във високите слоеве на въздуха, отлетя в противоположна посока, изплашен от блясъка на прозрачното кълбо светлина. От тежкия му и бавен полет разбра колко бързо се движи самата тя.

Скоро къщите започнаха да се гушат все по-близо една до друга. Все повече светлинки се запалваха долу. Като светец черен път по

земята се виеше река. По двата ѝ бряга имаше къщи, бели като слонова кост, и кейове, където корабите акостираха. Греблата им бяха разперени като крилете на гълъб. Един кораб плуваше под Шайна по широкото корито на реката и приличаше на бял лебед с лилава факла на носа.

Градът постепенно ставаше видим. Той се простираше до края на света и след него — градски пейзаж от кули, лъскави кубета и високи покриви от приказен метал. Хиляди свещи горяха под тях и храмовете сякаш бяха черупки с пламъци в тях. Сред всичко това се възправяше дворец от бял камък със златни луни по кулите.

Аркев — градът, боготворящ небето, столицата на Коркеем, любимата резиденцията на Херцога.

Аркев, където бе дошъл непознат мъж, тъмен, усмихнат, с трупата си от артисти, възседнали черни коне. Градът, който щеше да премине във властта на Волкхавар, макар че още никой нищо не подозираше.

Аркев, където в това време някой лягаше да спи както всички хора или поне така изглеждаше, защото кой е казал, че хората без душа никога не си почиват? Някой с къдрава коса, когото Шайна обичаше.

Сутринта в Аркев трябваше да се открие панаир. От разни места, близки и далечни, идваха хора, хората на пътя — артисти, доктори, търговци, улични сергиджии. Панаирът щеше да продължи дванадесет дни и да положи началото на пролетния фестивал на слънцето. По цялото пространство на големия градски площад, който се простираше на юг до двореца на Херцога, на север и на запад достигаше храмовете, а на изток граничеше с павираните с мрамор брегове на река Карга, бяха разпръснати павилиони, каруци, фургони на стотина или повече трупи от пътуващи артисти. Бяха покрити с черги от парцали с цветове на скъпоценни камъни. Те достигаха чак до осветеното пристанище, където се гушеха лодки и триеха влюбено намазаните си с катран страни в камъните. От време на време светлини от факли прехвъркваха между алеите на този втори, импровизиран град от палатки и корабчета. В квартала на обуцарите иглите все още шиеха на пламъка на свещите, а в ъгъла на аптекарите котлите с целебни отвари още бълбукаха. Птиците бяха прибрани в клетките, овцете — в оборите. В една брезентена винепродавница двама или трима мъже още пиеха въпреки късния час, а брадясал магьосник в

градинска беседка, покрита със зелено платнище, все още се мъчеше над поднос с мъниста.

На север, върху откритата площ, палатките на артистите се множаха, великолепни като пауни, украсени със звънци и знаменца. Дали Керник беше там? Керник, величайшият свещеник на забавленията, Керник с трупата му?

Нещо се спусна надолу. Къс мъгла като шал от тънка и прозрачна материя, облак от небето полетя над градчето от павилиони. Но не спря над лагера на артистите. Премина над него и долетя до мястото, където площадът преминаваше в тясна уличка, която водеше нагоре и се изгубваше на върха в горичка от високи тополи. Отвъд горичката имаше скрита полянка, цялата потънала в мрак.

Градинката беше убежище на нощта, а тя бе толкова близо, под клоните на дъбовете и листокапната борика, дишаща мрачния дъх на папратите и дивите цветя. В средата на полянката имаше порутена гробница на светец. Вратата ѝ беше толкова ниска, че човек едва проникваше вътре, две грубо изсечени колони подпираха счупения покрив, стените бяха обрасли с шипки.

Бледата сянка бе донесена от вятъра на това място и кацна на земята. Душата на младо момиче стоеше на поляната, сребърна нишка минаваше зад нея и я свързваше с тялото ѝ, а друга, невидима нишка на любовта минаваше отпред.

Някъде в Аркев звънна камбана. Беше часът преди зазоряване.

Около гробницата на поляната бяха опънати палатки, но беше трудно да разбереш със сигурност колко са и колко черни коня — ако имаше такива — стоят тихо и мирно като статуи в мрака. Имаше ли лампа наблизо или мястото бе осветено само от звездите? Говореше ли някой в руините, шептеше ли молитва, или това беше вятърът, който брулеше шипките? Какво значение имаше? Духът на Шайна гледаше наоколо и се ослушваше за нечие дишане.

Мина над поляната, косата ѝ се развяваше свободно. Проникна направо през стената на палатката от черно кадифе и го намери вътре.

Сърцата на духовете не могат да бият, но на нея ѝ се струваше, че могат. Нейното биеше със сигурност. Или може би чуваше ударите на неговото, сърцето на Дисаел, туптящо в съня му?

Висеше над него като сън. Очите ѝ се напълниха със сълзи, въпреки че душите не могат да плачат. Посегна да погали косата му и

ръката ѝ потъна в къдрите му, във възглавницата под него. Упрекна се за абсурдната тъга, която изпита, че не може да го докосне.

Той е по-красив, мислеше си тя, отколкото си спомняше, и въпреки това ѝ изглеждаше познат, сякаш го беше виждала всеки ден вече цяла година. Но не беше ли блед? А също ѝ се стори, че е отслабнал. Унесен в сън, той лежеше пред нея като нейно дете, а сенките бяха като дим пред очите ѝ.

Душата на Шайна се колебаеше, жадуваща, безмълвна, втренчена. Какво предстоеше сега? Какво трябваше да направи? Искеше да целуне устата му, да го събуди, да му каже: „Ето ме. Знаеш ли коя съм?“ Или може би душата му, будна и съзнателна дори когато тялото му лежи безчувствено, ще отговори на нейния безгласен копнеж? Какво би казала душата му, ако се издигне като тъмен ангел от обвивката си? Може би: „Ти си нищо за мен. Върви по дяволите, върни се у дома си, нямам време за теб.“ Да, душата на Шайна може би щеше да понесе унижение, обиди и срам. Тя се маеше покрай него, чудеше се, мислеше за думите на Барбаят: „Душите могат да разговарят... Душите се викат... Ти го обичаш.“

— О, Дисаел — помисли си тогава Шайна, — дали просто не ме е лъгала, за да си вземе цената? Казват, че обещанието на магьосница е като лека жена, рядко се помни. О, Дисаел! — Той продължаваше да лежи като мъртъв и красив като небето. — Е, тогава ще си вървя.

Но продължи да обикаля там, мислеше че все пак има някакъв начин да му покаже присъствието и любовта си, ако само можеше да ги узнае.

Най-накрая малко се ядоса. Вдигна глава — главата на душата си — в старата горда поза. „Тогава може би не ме харесваш. Извинявай, че те обезпокоих.“ Това премахна блена от нея, както груба четка маха паяжините, и изведнъж почувства страх.

Беше се уплашила от сенките. Но този натиск, това чувство, че нещо я наблюдава... Лесно бе да се обърка, защото беше тъмно като нощта. Тъмно и злоещо. Духът ѝ подскочи. Колко студено беше в палатката, колко студена — като гробище — беше поляната! Почувства два импулса почти едновременно. Единият настояваше да остане там, до любимия човек, който отказваше да я разпознае. Не беше забравила онова видение у магьосницата, което може би Барбаят нарочно я бе накарала да види — Дисаел вързан на желязно колело и заспал

завинаги. Вторият импулс беше по-силен. Той ѝ подсказа, че трябва да бяга, защото младият мъж не хвърля сянка, той е част от магията, не само слуга на магьосника, но и негов приемен син.

Почувства странно вибриране на душата си като дисонанс на струни. Трептеше сребърната нишка, която я свързваше със собствената ѝ плът. Тази нишка я теглеше, викаше я да се върне, да се върне, преди да е станало твърде късно.

Внезапно откри, че не може да устои на този натиск да спаси съществуването си. Избяга от палатката, преди дори да помисли да я напусне и да се издигне в широките простори на небето. Нямаше нужда от дъх и все пак се задъхваше. Чувстваше се като дребна риба, избягала от затварящите се челюсти на щука, гълъб, който стремглавият ястреб не е успял да хване. Тънката връв, която не се беше откъснала от телесния си източник и не я ограничаваше да лети, където поиска, сега се навиваше обратно и я дърпаше назад. Теглеха я, тя се обръщаше и въртеше във високата шир на небето, обзета единствено от див несъзнателен ужас. Характерът на времето се беше променил. В един момент звездите грееха като остри ножове над лицето ѝ, падаше през огън, задушаваше я кладенец на слепота, след което лежеше смирена и грамадата на планините тегнеше над нея.

Размърда се.

Голяма тежест притискаше ръцете ѝ към пода, но успя да ги повдигне и да ги поднесе пред очите си. Погледна ги, като да бяха чужди ръце. Беше отново в тялото си. Отново беше влязла в обвивката си от плът. Беше отново в селото на своето крепостничество.

Сега, когато нощта почти преваляше, всичко беше както преди.

Пепелта от огнището беше сива, цветът на небето също беше сив. На двора кучето дрънкаше веригата си. Скалите се извисяваха към небето, птиците започваха да пеят, накацали на върбите до потока. Скоро трябваше да става. Трябваше да носи тази оловна обвивка, окачена на нея. Собственото си тяло.

Дали преживяното през нощта не беше сън?

Лежеше неподвижна. Мислеше за страха си и за полета. Мислеше за младия артист, отпуснат в безразличната си дрямка. Нищо не разбираше. Гордостта повече не можеше да я поддържа. Хълмът на радост и надежда беше твърде висок. Беше го изкачила с песен. И

падна от върха. Лежеше и плачеше в тишината, както отдавна не бе правила.

Далеч от нейното село нещо ставаше. Много дни и много ноци би отнело пътуването дотам, освен ако пътникът не изкривяваше времето с магическите си дарби или не беше свободният летящ дух на влюбена девойка. В Аркев, на една полянка, до една порутена гробница на идол, наричан в тези райони, макар не много често, Сован Тованацит, Волкхавар, магьосникът, подуши ароматния въздух и усети нов мирис. Познат мирис. Не на цветя или трева, или тъмен камък, а парфюм на нещо живо и все пак не съвсем — присъствие на душа. То лежеше като роса по земята и висеше над мястото, където спеше младият артист. Волкхавар отдръпна завесата на палатката и там, по пода, по канапето, по тъмната коса на Дисаел, бе разпръснат най-лекият прах — сякаш пометен от дворците на звездите.

Волкхавар сви устни. Щракна с пръсти. Младият мъж отвори очи, които бяха празни до момента, когато магьосникът ги оживяваше и им даваше способност да виждат.

Те се втренчиха във Волкхавар, слепи като лед.

— Какво сънува през нощта? — попита ги магьосникът.

— Чернота — отвърнаха устните на Дисаел, — както винаги.

Волк се изсмя и Дисаел, неговият роб, прихвана неговото настроение, както празният съд се пълни от дъжда, и също се изсмя.

— Молец прехвъркваше около лампата ми — каза магьосникът. — Върни се, молецо. Следващият път ще си изгориш крилцата.

Когато не успяваш, приемаш ли поражението, като само си казваш: „Е, какво да се прави? Ще се заема с друго?“ Когато падне нощта, приемаш ли чернотата ѝ като казваш само: „Е, това е. Ще изчакам да дойде утрото.“ Или се опитваш да запалиш свещ, за да разсееш тъмнината, независимо от това, че вятърът често гаси пламъка и нощта отново превзема пространството около теб?

За Шайна всичко беше нощ. Дори през деня. Нощ царуваше в света и в сърцето ѝ. Надеждата и любовта я бяха напуснали или тя ги бе забравила. Утрото не я радваше и не виждаше светлина пред себе си. Бяха останали само робството и изнурителният труд, животът бе пуст като пустиня. Трудно би могла да си каже: „Ще потърся другаде радост, тук не я намерих.“ Само съзнанието ѝ казваше строго: „Не

мисли за него. Времето ще излекува раната.“ Сърцето ѝ крещеше от болка.

Не искаше дори нищожната храна, която получаваше в дома на стария Аш. Линееше и винаги беше тъжна. Никой не забеляза това. Кой го беше грижа как изглежда робинята, щом продължава да си върши работата?

Свещеникът, когото бяха повикали от Кост, пристигна.

Беше снажен човек. Седеше, облечен в червената си мантия, в сянката под едно голямо дърво пред къщата на Микли и оглеждаше минаващите селяни. Носеше златния символ на слънцето около врата си, предните му два зъба също бяха от злато. Сервираха му три ястия на ден, от най-добрите храни. Всеки жител даваше своя принос. Никой не го караше да се труди, всички забелязваха, че е зает с разрешаването на най-големия им проблем — мистериозните неща, които се случваха в долината.

Той разпитваше много хора, питаше ги за много неща, някои молеше да повторят думите си. Оглеждаше отблизо предметите, преглеждаше животните, обиколи всички стада, чиито пастири се оплакваха от вълци, и поръсваше тук и там със свещен прашец, нашепвайки странни религиозни думи. Селяните му бяха благодарни. Вярваха, че са попаднали в добри ръце. Когато разказаха историята за крадците, които бяха отнесли пилетата и ги бяха затворили в хамбара на Микли, свещеникът се запъти натам да разучи мястото на престъплението. Когато стигна, се начумери. Умните му очи се присвиха. Отвори устата си, но не каза нищо. По-късно попита:

— Къде е младият Аш, пияницата?

— Отведе козите на паша в планината — отговори Гула.

— Тогава ще го видя утре. Мисля, че вече е време за вечеря.

Младият Аш, чиито шест любопитни случая на напиване бяха причинили такава паника, вече не се напиваше и през изминалите единадесет дни изпълняваше старателно задълженията си. Един-двама младежи, живеещи отвъд хълма, напразно го бяха чакали на вратата на кръчмата и решиха, че или е влюбен, или пиян.

На залез слънце тази вечер, без да знае, че свещеникът иска да говори с него на следващата заран, младият Аш с уморено подсвиркване подкарваше козите обратно към селото. Мина покрай тъмния идол, издълбан в скалата, поклони се, изрече „Добър вечер“, а

в това време в долината Шайна, слугинята, носеше каните с вода от кладенеца към дома на господаря си. Тогава свещеникът я видя за пръв път от мястото, където седеше, под голямото дърво. Младо момиче, движещо се между червените сенки, с тежки кани вода в ръце.

— Коя е тя? — попита остро свещеникът. — Една от момите на селото ли?

— Не, отче — отвърна Микли, — тя е робиня на стария Аш.

— Никой не ми е споменал, че тук има слугини. Трябваше да ми кажете. Не бива да пропускаме никого. Но нека сега влезем вътре и да се насладим на отличните гозби на жена ви.

Продължи да гледа Шайна, докато тя вървеше по улицата с грациозната си походка и с парчето лен, увито около китката ѝ. Свещеникът заподозря нещо. Беше подушил ефекта от магията в хамбара на Микли като стар пушек. Сега от младото момиче подуши нещо по-различно, но също толкова силно. Реши да открие какво точно е на следващата сутрин, защото стомахът му имаше собствени интереси, а от тенджерите в кухнята се носеше мирис, на който не можеше да устои.

— Утре рано свещеникът иска да те види — каза жената на стария Аш на сина си, който дояждаше останките от чинията си.

— Защо? Какво съм сторил сега?

— Дръж си езика зад зъбите и внимавай с поведението си. Изпълнявай каквото ти се казва, момче. Робиньо — допълни жената, като погледна Шайна, — утре ти ще заведеш козите на паша и без да се разтакаваш.

— Да, благодаря ви — отговори момичето. Шиеше дрехите от кошницата, която господарката ѝ беше дала, и главата ѝ беше приведена от слабост, не толкова от работата, колкото от живота.

„Шайна, ти си глупачка — помисли си. — Какво толкова? Ще изведеш козите в планината. Спри да си спомняш. Изхвърли го от съзнанието си. Той е твърде красив и надменен. След време като кажат Дисаел, ще се питаш кой беше този.“ Две сълзи паднаха между бодовете на иглата и всяка прошепна: „Грешиш. И след време ще падаме както сега.“

Слънцето изгря, петлите кукуригаха, Шайна стана от студеното си легло до огъня, кучето я залая, когато излезе на двора.

Козите се зарадваха, че я виждат. Тя ги издои внимателно, разбираше лудостта и шегите им, беше по-мила с тях от младия Аш.

Шайна пое дъх от сладкия ден. Козите скачаха пред нея. Запя непокорно, предизвиквайки себе си и тъгата си, и света, който можеше да я види.

Червени, златни и бели бяха цветята по тревата. Небето и планините имаха цвета на топаз, преливащ в сапфирено.

— Е, не е толкова зле — успокояваше се, но знаеше, че не е така. Утрото бе по-скоро терзание, отколкото удоволствие със свежестта си, бодростта и обновлението, което носеше.

Вървейки нагоре по пътеката, достигна скалата с изображението на демон или планинско божество. Само веднъж беше забравила да го поздрави — деня, в който отиде при магьосницата. Никога друг път. Нито сега.

— Добро утро — промълви.

Странно нещо беше забелязала и по-рано — вечерта, преди магьосникът да пристигне с неговите артисти, изображението беше потъмно и по-изразително, по-младо. Иначе чудатият образ беше толкова избледнял, че трудно се различаваше, но днес... Можеше ли грубо изрязаното лице да е толкова остро, злостно и внимателно само поради светлината на зазоряване?

Шайна спря, защото забеляза, че козите се затичаха да подминат мястото, като че ли беше наистина обитавано от някой дявол. Изведнъж почувства студ, както през онази нощ, когато душата ѝ летеше свободно. Но този път не летеше. Последната коза, диво блееща, тичаше нагоре по хълма. Шайна поздрави идола. Тогава, без да откъсва поглед от ясно очертаното му лице, отиде право при него.

Там имаше сянка, но не от скалата, а по-скоро нещо хвърляше сянка върху нея от ясното небе.

— Господине — заговори робинята, — какво ви е? Обидих ли ви по някакъв начин? Ако да, то много съжалявам. — Идолът отвърна на погледа ѝ с неумолимите си каменни очи. — Може би тъгата ми ви ядосва. Или въздишките ми. Сърцето ми е натежало, но повярвайте ми, аз го гълча заради това. Но аз съм сама, господине, също като вас и като че ли ще си остана завинаги такава. Така мисля. — Тогава Шайна посмя нежно да докосне крака на идола. После откъсна бяло цвете от растящите в една от вдлъбнатините на скалата и го постави в тъмната

ръка, която държеше рога. — Дано този дар ви смили, господине. Убих това окаяно цвете заради вас. Не се сърдете повече. Ще се опитам да бъда щастлива в този тъжен свят, ако вие бъдете мил.

Почувства се много глупаво, като че ли някой я беше хванал да си говори на висок глас. Обърна се бързо и затича по хълма след козите.

Докато тичаше, ѝ се струваше, че тича към самото небе и изведнъж нещо избухна в нея като разкъсана верига.

Връхлетя на пасището след козите.

— Чуйте ме, кози — извика Шайна, ръцете ѝ се свиха в юмруци плътно до тялото, големите ѝ очи блестяха. — Не мисля, че се постарях достатъчно. Не мисля, че магия, купена с кръвта ми, трябва да се пропилява. Смятам, че трябва отново и отново да отивам при него въпреки мястото, където се намира. Ще отида при него двадесет или тридесет пъти, или повече, докато душата му не ме види и не ми каже да се махам. Тогава ще плача.

Така Шайна реши още веднъж да запали свещта си в тъмнината. Тъгата ѝ се изпари, тежестта сякаш се смъкна от раменете ѝ. Всичко изглеждаше просто и хубаво и надеждите отново я обзеха. Дори изглеждаше, че може би демонът от скалата ѝ беше дал този оптимизъм и нова воля.

Тя хвърли дрехите в потока и започна силно да ги търка. Работеше упорито и бързо, а козите танцуваха наоколо по пасището.

Следобедът дойде тихо и разпръсна мързеливи острови от облаци по небето от тинтява. Златни сенки покриваха лицето на Шайна.

Лежеше уморена в тревата между пасящото стадо. Сънува Дисаел в далечен град, Дисаел като цар, с корона, украсена със скъпоценни камъни, и до него чернокосо момиче с корона от сребро. Усмиваше се насън.

Колесницата на слънцето, теглена от своите жълти коне, се издигна до последната поляна на небето и Шайна с козите пое обратно към селото. Като подминаваше идола на скалата, тя се поклони. Образът беше блед и заплашителен. Само от топлата слънчева светлина проличаваше, че е стар и безопасен. Като му благодари, Шайна се спусна към селото и зачака нетърпеливо нощта. Беше обнадеедена и решителна.

Не забеляза, че бялото цвете, което беше откъснала, за да умилистави жестокия бог, отново бе пуснало корен в безплодния камък.

Пролетният панаир в Аркев започна призори, когато пеенето на свещениците отекна в храма на слънцето. Биене на златни камбани възвести началото му и подплаши ято гълъби, които се понесоха към розовия кристален купол на небето. От големия градски площад се носеше глъч, сякаш две армии се бяха сбили, четири звънци на бикове кънтяха, осем оркестъра свиреха фалшиво и шестнадесет кръчми приютяваха шумни компании. Жителите на Коркеем разпознаваха всеки звук и мирис. Само няколко останаха неизвестни. Тънък слой от прах и тамян се носеше под слънцето.

Дворецът на Херцога беше на юг от големия пазар, в самия ъгъл на площада. Огромното предно мраморно стълбище водеше нагоре към покоите на височайшите особи. На всяко дванадесето стъпало стояха стражи в тъмночервени униформи с бяла и златна украса и с по два бели меча в златните си пояси. На последното мраморно стъпало в белите стени грееха пет големи врати в сянката на блестящите кули. Всяка врата беше от кован бронз, украсена със сребро, злато и ценни метали, и се охраняваше от петима стражи, в краката на които лежах черни кучета, големи като вълци, със златни ремъци. Покрай този разкош и блясък стълбището извеждаше в прохладните сини и бели стаи на двореца.

Вривата от пролетния панаир достигаше и тук и нито стълбите, нито стражите и кучетата можеха да я спрат. Тя проникваше в покоите, караше прозрачните стъкла на прозорците да треперят, будеше жената на Херцога в сатененото ѝ легло и грозната му бледа дъщеря, но не и самия него. Той спеше и сънуваше под огромния облак от кадифен балдахин как преследва един бял, гол, слаб, лимонен на цвят воден дух през зелените колони на гората, как го хваща до потока и после...

— Ела — казва Херцогът, — сигурен съм, че можем да уредим това приятелски.

— Не съм убеден — отвръща дяволито духът. — По принцип аз убивам всички пътници, които ме следват. Повличам ги във водата и ги удавам.

— Да — потвърждава господинът с миловидно лице, — но аз съм твоят Херцог — Мойоко.

— Наистина ще се учудиш, ако ти кажа колко много видни личности съм имал удоволствието да удавя тук, в този малък поток. Всъщност има само един мъж, когото уважавам и към когото не смея да се отнасям по този начин.

— И кой е той? — пита надменно Херцогът Мойоко.

— Волк Волкхавар, най-великият магьосник. Дори ти, Херцоже, в твоето кадифено легло ще си свалиш шапката пред него, ако ти заповяда.

В този момент Херцогът се събуди и му се стори, че сънят е бил наяве. Разтърси се и дръпна златния ширит до леглото си, за да му донесат слугите сутрешното питие от вино и мед, подправено с карамфил.

— Волк, Волк... Все едно как му беше името — промърмори. — Ама че странен сън.

Нещо разпери криле на перваза на прозореца и отлетя към небето. Може би беше гълъб — въпреки че изглеждаше по-голямо и клюнът му беше крив като кука. Вероятно е бил сокол.

След като изпи питието и облече копринените си одежди, сложи пръстените на ръцете си и наниз от рубини на врата, Херцогът слезе тромаво по вътрешните стълби на двореца за закуска. Вече беше живял петдесет години, петдесет години беше мислил по своему, беше уверен, че боговете бдят над него. Когато беше принц — по време на царуването на баща му, имаше някои ограничения, но не бяха много. Но през последните десет години, откакто баща му се беше поминал, нямаше никакви задръжки. Естествено, той уважаваше паметта на баща си. Когато си спомнеше за стария Херцог, ъгълчетата на устните му се спущаха почтително надолу, а очите му се просълзяваха. Кой друг баща имаше по-признателен син? Беше му издигнал гробница като крепост, а колко време му бе необходимо да убеди хората на богатия град Аркев да платят допълнителната такса за изграждането му. Херцогът беше предприел голямо строителство. Погледнете златните върхове на храма на слънцето или сребърните прозорци на храма на луната, гледащи на изток. Погледнете трите кули, достроени към двореца. О, да. Това беше заслуга на Херцога.

Влезе в хола. Петдесетгодишно закостеняло невежество, суетност и глупост в едно дебело и тежко тяло тупнаха в стола пред чинията си, украсена с бисери. Херцогът взе бисерния нож в ръка.

Херцогинята вдигна бледозеленото си живо лице и го погледна с подозрителните си очи.

— Закъсняхте, мой обични съпруге — каза тя, като вложи в традиционното обръщение към привидно любимия съпруг всичката си омраза към него.

— Мислех — отговори замечтано Херцогът. — Да. Хм. За сватбата на дъщеря ни.

Простоватата дъщеря на Херцога, наречена Уоана, сведе поглед и се изчерви. Това нещастно момиче знаеше, че никой нямаше да се омъжи за нея, освен ако не отидеше на сватбата, загърната с плътен воал, и със седемнадесет мулета, натоварени със зестра. Ако беше дъщеря на беден човек, отдавна щеше да е станала монахиня в храма на луната, скрита от всички и всичко зад стените на манастира. Но на принцеса Уоана това не беше позволено. След като не бе дарен със син и нямаше никаква възможност да се сдобие със законен наследник, Мойоко трябваше да осигури бъдещето на Аркев посредством брака на дъщеря си. Затова се налагаше да намери надежден, мъжествен и не много умен млад мъж от аристократичен произход. Беше много неприятно, мислеше си Мойоко, че дъщерята бе наследила чертите на майка си и никой не я иска. Жена му мислеше същото. Винаги казваха „твоята дъщеря“.

Уоана сведе унижен поглед към мозаечния под, където котката й, черна и блестяща като коприна, лижеше крема си от сребърна купичка.

Простоватата принцеса никога не си беше позволявала да обикне човешко същество. Предчувстваше, че никой няма да отвърне на чувствата й, но наистина обичаше котката си Миц. Тя беше красива и грациозна, весела, дива, доверчива и смела, всички тези неща, които Уоана не беше. Миц си имаше обожатели — загладени бесни котараци, които й пееха и я обладаваха, възбудени до екстаз, и я оставяха с котенца. По някакъв начин Уоана живееше чрез Миц, още повече защото тя й остана неизменно вярна. Котката спеше само на възглавниците от лебедов пух на принцесата или в скута й. Само от малката ръка с много пръстени приемаше храна. Отговаряше само когато гърленият, незрял глас я викаше по име. Когато други я закачаха, Миц крачеше горделиво и се прозяваше, а пред Уоана мъркаше и гледаше в лицето на господарката си със загадъчното си

котешко изражение и с притворени от удоволствие очи и мяукаше, сякаш искаше да каже: „Майчице, сестрице, най-обичана, най-добра.“

— Е — поде Херцогинята на Коркеем, — мой превъзходни съпруге, какъв план имате за задомяването на дъщеря ви?

— Има един човек — отвърна Херцогът, докато гребеше алчно патешките яйца, — казва се Волк нечий, не си спомням, от някаква равнина... Ще трябва да го обмисля по-подробно. Дъщеря ви, госпожо, отдавна премина възрастта за сватба.

— Глупости. Дъщеря ви е само на... Чакайте да помисля... На колко години си, Уоана? О, няма значение, тя също не си спомня. Във всеки случай съм изморена от този спор. Спомняте си, надявам се, как докторът каза, че е много вредно за черния ми дроб.

— Мяу — измърка Миц. Тя скочи леко в скута на Уоана и сякаш се усмихна: „Аз много харесвам кълцан дроб.“

В Аркев бяха дошли пътуващи артисти от всички краища на Коркеем. Разпънаха ярките си палатки, украсени с флагчета, подобно на търговците, които показваха своите екзотични изделия, докато вървяха по улиците, по бреговете на реката, по големия площад. Чуваха се песни, струнни инструменти, звънци и барабани. Навсякъде имаше червени и жълти платнища, пера, боядисани с фуксин, позлатени маски, хубави момичета с цветя, вплетени в косите им, и с корсажи с пришити по тях дребни перлички, и фокусници, които вадеха зелени змии от ушите си, гълтаха огън, ходеха върху остриета на ножове и измъкваха врабци от шапките си. Всеки ден се играеха малки пиески. Поставяха ги уж случайно, в отговор на настроенията и желанията на тълпата. Героите им бяха разбойници, храбри момци, богове и ужасяващи зверове, персонажи от легенди. Вечната любовна интрига бе подправена с вулгарни смешки. От време на време се сбиваха конкурентни групи. Млади артисти лежаха пияни по масите в кръчмите или се караха. Бяха отложили работата си може би, но кой го беше грижа? Понякога се разгаряше сериозна борба — някой откраднал подпорите на друг, конска тор се смесила с осилово лепило, панталоните — съшити хлабаво на стратегически места. Две момичета се гледаха свирепо, защото всяко се мислеше за по-хубаво. Всичко това беше изкуство само по себе си. Публиката го очакваше от тях.

На север от големия площад се издигаше храмът на слънцето. Стените му бяха от блестящ месинг, а покривът — от злато. По

златните кубета трептеше нагорещеният въздух. В голямото открито пространство пред храма на висока полирана сцена, която приличаше на олтар на бога, на десетия ден от пролетния панаир щеше да започне фестивалът на артистите и да продължи от изгрев до полунощ цели три дни.

Постановките течаха една след друга като нанизани мъниста. Във всяка бяха включени светлинни ефекти. Всяка трупа артисти беше решена да се представи така, че останалите да изглеждат като провинциални глупаци, които ценителят на изкуството ще подмине. Обстановката беше превъзходна. Въздухът трептеше, блестеше като шлифован камък и ухаеше на редки видове тамян и селитра.

Преди две години трупата на Джай се беше представила на пролетния панаир, спечели първото място и както винаги, одобрението на тълпата. Наградата беше голяма торба злато. Верни на догмите на своята професия, артистите бързо изядоха, изпиха и необмислено изхарчиха дара, така че нямаха дори спомен от златото. Беше им останала само славата. Тълпите в Аркев не бяха нито толерантни, нито пристрастни. Трябваше да ги спечелиш. При всеки провал публиката замеряше артистите със зелки.

Тази година името на Джай не присъстваше в програмите. Наистина то вече можеше да се открие само в гробището на Сваца.

В това време Херцогът преглеждаше програмите с изпъкналите си очи, без изобщо да се интересува или да разбира нещо. Избираше постановките, които да удостои с присъствието си. Ходеше на представленията повече за да се показва пред обществото, защото не бе почитател на изкуството. Харесваше вида на проспериращия си град, за чието богатство си приписваше всички заслуги. Харесваше му да седи под брокатения навес на златния си стол, да се усмихва снизходително, когато играта му се нравеше, да говори демонстративно на подчинените си, когато не беше доволен. Харесваше му начина, по който хората му се кланяха както житните класове скланят главите си пред вятъра.

Жена му рядко идваше с него. Черният ѝ дроб или някое друго оплакване — а такива имаше много — я задържаше у дома. Можеше да напълни цял гардероб с тях, така му се струваше. Всяка сутрин, мислеше си Херцогът, тя застава пред гардероба и се чуди дали да се

оплаче от главобол или от кашлица. Или най-много ще ѝ приляга неврозата.

Уоана обаче винаги идваше с него на пиесите, гледаше всяка сцена и се забавляваше като дете. Херцогът често я упрекуваше за този нескрит и чудноват интерес, но това не помагаше. Омразната котка беше винаги в скута ѝ, сякаш и тя гледаше, и мъркаше. Ако можеше сама да решава, глупавата му дъщеря щеше да седи пред сцената и през трите дни на фестивала и да даде на всички трупи награди, та дори и на тълпата.

На десетия ден на панаира, още в черната заран преди изгрев и преди да започне фестивалът на артистите, по улиците на Аркев започнаха да падат звезди.

Те бяха много и падаха бързо. Мнозина ги видяха — свещениците в кулите на храмовете, девойките, молещи се в храма на луната, зяпачи на стотици прагове и на палубите на петдесет кораба. Кучетата също ги забелязаха и завиха така, че събудиха и останалата част дълбоко спящи жители. Те си проправиха път към прозорците и също станаха свидетели на звездопада. Влюбените двойки също ги видяха и прекъснаха романтичните си разговори. Пияниците, налягали в канавките, наблюдаваха звездния дъжд и ругаеха, задето са пили толкова много. Дори дъщерята на Херцога се промъкна до изрисуваното стъкло на прозореца и гледаше странните падащи звезди, докато баща ѝ спеше непробудно.

Те бяха сребърни и много ярки. Горяха странно, с тъмен пламък. Падаха по покривите, по кулите, по паветата на улиците и в река Карга. Имаха формата на звезди с назъбени като ледени шушулки връхчета и освен това пееха. Песента им казваше: „Идва Керник! Керник, принцът на магьосниците, Керник, крадецът на чувства. Нека градът се пригответи за постановката, която ще засенчи всички други, и шоуто, което ще надмине всички подобни прояви.“

Звездите падаха най-много на мястото, където бяха палатките. Мъжете все още бяха будни и се подготвяха за сутринта и шестнадесетте драми, които щяха да се играят през първия ден. За тях звездите пееха по-различна песен: „Внимавайте! Идва Керник! Керник с неговата трупа. Трупата му ще засенчи всички ви, ще ви накара да се срамувате. Вас, сган такава. Натоварете каруците и си вървете.“

Звездите се смееха и си отиваха оттам и от целия град Аркев, а гражданите запалиха лампите в почуда и от страх.

Артистите бяха суеверни. Очите им се свиха или разшириха. Те викаха боговете си, плюеха, правеха ритуални жестове да се предпазят от бедствието. Това беше лошо начало, всички почувстваха това. Слънцето изгря в облаци. Херцогът се събуди късно, прозяваше се и прекъсваше всяка актьорска реплика. Ламаринените мечове се огънаха, ракетите не експлодираха, римуваните стихотворения бяха забравени, пропускаха се реплики. Никой не се изненада. Някой или нещо беше урочасало артистите.

Но кой беше Керник? Името му не беше отбелязано в програмата. Групите от младежи, които обикаляха из лагера на артистите, за да го търсят, не го намериха сред тези хора.

Следващата нощ, след провала от първия ден, горящи пламъци се сипеха от небето. Докато падаха по первазите пред удивените хора, казваха: „Очаквайте Керник! Керник е магьосникът на мечтите и мистериите.“

В квартала на артистите хората бяха въоръжени и чакаха. Посипаха се рози. Те падаха от огромен огън в небето и блестяха като тъмночервени звезди. След като достигнаха земята, скупчиха се заедно и се превърнаха в една трептяща фигура, в демон, който тръгна по алеите между палатките. Вървеше и се смееше, кривейки се. Това беше напълно в реда на нещата, като се има предвид районът, през който минаваше. Някой изтича напред и го удари, но той не обръщаше внимание на остриетата и юмруците. Демонът вървеше сред хората като гранитен дух, продължаваше да се смее и клатеше глава. „Прах, кал, тор — казваше нещото. — Защо не се върнете в прашните си каруци, кални дупки и торни купища?“

На следващия ден някои си събраха багажа и напуснаха. Артистите приеха това като предзнаменование. За този ден имаше осемнадесет постановки и всички бяха несполучливи. Керник бе направил магия. Артистите го проклинаха и бягаха от развалените плодове, които падаха като градушка върху подиума.

— Къде е Керник? — викаше тълпата, смееше се, говореше. Торбата с трикове на Керник се бе оказала многообещаваща. Но никой не смееше да каже, че това хвалене ще доведе до нещо добро. Или щяха да благоговоят пред него като пред бог, или ако се представеше

незадоволително, щяха да го прогонят с подигравките си извън града, както подгонват добитъка към касапина.

— Покажи се! Хайде, Керник, умнико!

От целия град единствено Херцогът Мойоко не се интересуваше от Керник. Друго име тревожеше съзнанието му. В сънищата му го посещаваха дяволи, които заплашваха да го разкъсат, диви животни искаха да го изядат. Ослепяваше го светлина, застигаше го нещастие. Когато протестираше — а Мойоко винаги го правеше насън, че той е Херцогът им, те отговаряха: „Само от един човек се боим. Това е Волк Волкхавар, богът на магьосниците. Дори ти, Херцоже, в леглото си от кадифе ще свалиш шапката си пред него, ако те накара.“

През третата нощ, преди последния ден от фестивала на артистите, дванадесетата и последна нощ от панаира, Аркев не спеше в очакване да види какво ще пада от небето. Никой не остана разочарован. Хиляди лебеди с пера, блестящи като пайети, долетяха от изток, от запад, от юг и север. Те се събраха в ято над двореца на Херцога Мойоко. „Керник — пееха те с гласове на девизи — ще дойде утре, щом настъпи полунощ.“ И изчезнаха.

Малцина посмяха да изиграят пиесите си на дванадесетия ден. Тези, които се осмелиха, не получиха голямо признание. Всеки беше в очакване, дори трупите от артисти чакаха мрачно да видят великия импресарио, крадеца на чувства. Фенерите бяха запалени и още в синия здрач, предшестваш новолунието, тълпата се трупаше около високата сцена в двора на храма на слънцето.

Шайна също лежеше в очакване в къщата на стария Аш. Тринадесетият ден на панаира в Аркев беше дванадесетият на тъгата ѝ. Този ден беше осмислила чувствата си и реши, че сърцето ѝ все още не е разбито.

Боеше се от всякакви неща, от собственото си безразсъдно нетърпение да освободи душата си по-бързо от телесната обвивка. Опасяваше се, че господарите на къщата — старият Аш и жена му, младият Аш, който цяла вечер беше мърморил и предавал разговора си със свещеника от Кост, никога няма да си легнат. Дори сега, когато бяха в стаите си, Шайна беше под напрежение да не би шумната караница от вечерта да продължи. Боеше се също така, че може би е забравила магията за освобождаване на душата или някой съществен

момент от нея. Но най-вече се страхуваше от тъмното място и опасността, която обграждаше Дисаел, артиста без сянка.

Настъпи тишина. Чуваше се само тихото хъркане на спящите господари. Сънят обви с крилете си всички селяни освен Шайна. Тя побърза да изтръгне душата от тялото си и да се понесе в ясната нощ под луната.

Започна да мълви думите на магията. Не я беше забравила. Помнеше всяка дума.

Отново почувства болка. Непоносима и зловеща, както преди. Издигна се над тялото си. Остана да виси във въздуха, безтегловна и сребриста. Почувства се свободна и блажена и както преди, се изпълни с духовни стремежи.

Тогава изведнъж нещо я спря и я накара да се обърне и да погледне за втори път мястото, където лежеше, собствената си плът, изпълната и недишаща до изгасналото огнище.

Тялото ѝ беше красиво и младо. Кожата ѝ имаше цвета на мед, огряна от слънцето. Миглите ѝ бяха като дълги черни тръстики, косата ѝ се стелеше — същинска черна нощна река — по гърба и по високите ѝ девически гърди и достигаше тънките ѝ, силни, мазолести ръце. Душата ѝ погледна всичко това със старата тъга. Помисли си дали ако влязат и я видят, ще забележат, че е празна. Не беше си задавала този въпрос преди.

Но беше твърде късно. Не я интересуваха последиците. Дърветата и възвишенията я мамеха като лисица в нощта. Сребърната ѝ душа се извиси нагоре.

Прелетя над хълмовете, планините, горите, реките, над цялата спяща среднощна природа, към Аркев. Времето беше спряло за нея.

Секунда по-късно достигна върха на храма на звездите. Самата тя беше звезда. На север видя замъглено от ярка светлина място. Аркев беше винаги светъл. Тази нощ изглеждаше, че всички пламъци са събрани на това място пред стичащите се хора. Шайна полетя надолу, объркана от силния блясък. Невидима, кацна като птица на най-ниския златен трегер от покрива на храма на слънцето.

Тълпата беше навсякъде — по широкия двор и зад него. По всяка ограда и покрив, балкон и висок прозорец седяха хора. Дори импровизираните платформи се люлееха от тълпящите се върху тях мъже и жени, като птици, които се събират, за да ги нахранят. Наблизо

под надиплен балдахин седеше важен господин със златна шапка, украсена със скъпоценни камъни. Около него стояха войници в червени униформи с бели и златисти шевици. От двете му страни седяха жени. Едната беше бледа, с болнав вид. Другата — с тъжна малка приведена глава и дълга тъмна коса без блясък. В скута ѝ лежеше малко животинче. Това бяха Херцогът, Херцогинята и принцеса Уоана.

Шайна си почиваше на трегера. Огледа високата сцена и почувства вълнението. Хората бяха напрегнати. Врявата им приличаше на шума на улицата в селото на стария Аш през нощта, когато бледоликият мъж дойде, щракна с пръсти и от небето изневиделица се появи дракон.

Сърцата на душите не бият, устните им не изпръхват и стомасите им не се свиват като лястовици, затворени в тясна клетка. И все пак ѝ се струваше, че всичко това се случва с нея в момента.

Разнесе се камбанен звън — настъпи полунощ.

Тълпата, която допреди секунда шумеше и бучеше, изведнъж притихна като гроб. Не се чуваше нито звук, никой не се размърда.

И тогава:

— Вижте! Вижте! — извика един глас и тълпата поде вика му.

Нещо беше станало на сцената. Нещо ново се беше появило. Нямаше пролог, нямаше предварително приветствие. На празната сцена бе застанала една фигура и я бе окупира в пълния смисъл на думата.

Беше висок седем фута или поне така изглеждаше, облечен в лилаво, което сияеше като ореол. Жълтите светлини изчезнаха и когато почука с жезъла си от обелено дърво по пода, от ръцете му изхвърчаха алени искри.

Камбанният звън заглъхна и настъпи тишина. Фигурата заговори и думите ѝ достигаха и до най-отдалечените хора от тълпата.

— Керник е при вас, добри жители на град Аркев. Керник е добре дошъл сред вас. Аз съм Керник. Готови ли сте за представлението?

Тълпата си пое дъх и извика:

— Да, готови сме!

Фееричната фигура се извърна и погледна на запад към стола с балдахин на Херцога, поставен пред златната врата на храма. Керник,

крадецът на чувства, се поклони леко и почти обидно. След това, изпънат като струна, извика едно име, което Аркев може би някога беше чувал, но вече не помнеше:

— Такерна, призовавам те!

Това беше представлението, което Джай беше играл в Сваца, постановката, която Керник — Волк Волкхавар беше гледал толкова алчно и с такава завист и злоба, пиесата, заради която Джай беше загубил живота си.

Ефектите му бяха чудесни, наподобяваха магия, но бяха истински. Ефектите на Керник, разбира се, бяха по-добри, но затова пък бяха илюзия.

Магьосникът разказваше на тълпата част от драмата, която предстоеше да видят. Когато отстъпи назад, сякаш се стопи в пространството. Хората викаха от почуда. После се случи нещо по-страшно и неவிждано.

Луната.

Тънка като лък, тя се бе скрила от небето зад далечни кули. Сега се издигна от тези същите кули и после се върна невероятно как по същия път, по който се беше издигнала.

Само неграмотните не знаеха какво е луната — сребърна лодка, в която плува по небосвода лунната богиня. Лодка със сребърни гребла и криле като на гигантски лебед. Когато луната изгря и после залезе, излъчването ѝ остана и изпълни двора и всички улици около него със студена, бяла, ярка светлина. Фенерите затрептяха и изгаснаха. Тълпата ахкаше. Тук и там хора падаха на колене. Те винаги си бяха представяли, че луната излиза на небето и остава за цяла нощ във въздуха над двора на храма на слънцето, сребърна, копринена отвътре, с лебедови крила, а в нея седеше богинята с наметало от лед и метал и сив облак като дим вместо коса.

Свиреше музика, прекрасна музика, въпреки че не се виждаха музиканти. Над подиума луната се облегна на бледата си лазурна ръка и задряма, а долу, на сцената, сред стадо овце спеше един пастир.

Лунната богиня го наблюдаваше. Усмивка изгря на устата ѝ с цвят на люляк. Тя излезе от лунната си лодка и слезе по въздуха като по стълба от стъкло. Бели листчета от цветя падаха от дрехите ѝ. Пастирът се събуди и като я видя, се втурна да бяга уплашен. Но луната желаше други неща, не само да я боготворят. Тя го прегърна с

цялото си блестящо тяло и склоновете на хълма и лунната лодка изчезнаха в големия огън с цвят на индиго, който обвиваше телата им. Ярката светлина изгасна. Отново светеха фенерите.

Сега се появи червен като роза пламък — утрото. Лунната жена се скри от него под арката на една скала. Скоро мъгла се спусна над скалата и я скри. Появи се хор от същества — мъже с глави на вълци, елени, гарвани. Това не бяха хора с маски, защото очите на животните се мърдаха, ушите им също, кожата им беше набръчкана, зъбите — мокри и светли. Хорът започна да разказва, че и лунната жена не била защитена срещу всеобщата участ на жените — раждането на дете. Двата елена започнаха да се бият с рогата си и да мучат, вълците се нахвърлиха върху тях с изплезени езици, а трите гарвана, имитирайки досада, разпериха криле, отлетяха в небето и се изгубиха от погледа. Ужасен вик откъм скалата накара вълците и елените да се разбягат от сцената. Мъглата се разсея и всички видяха едно плачещо и ритачо бебе. Около главата му имаше ореол, който блестеше като лампа.

Пастирите го откриха. Последваха различни шеги. Появи се една говореща овца. Тя се разхождаше по сцената и беше доста приказлива, като напомняше по нещо Херцога на Аркев. Тълпата, силно впечатлена, не пропусна да забележи това и пресипнало викаше и аплодираше. Дори войниците се хилеха. Херцогът не беше забелязал приликата и също се смееше. Жена му се усмихваше злобно. Уоана беше като омагьосана и не спираше да се кикоти. Дори не усети кога котката ѝ слезе от скута ѝ и се скри под стола.

И наистина всички бяха омагьосани. Дори невидимата душа на Шайна, която седеше на трегера, също бе обзета от необясним страх.

Приказката продължи и заедно с нея и хипнотизиращите илюзии. Когато в този ранен час над върха на кулата на храма изгря слънцето — голямо жълто кълбо, което разпръскваше по двора светлината на деня, свещениците пребледняха. От кълбото се появи златна колесница, водена от шест галопиращи жълти коня с ореол от облаци и лъчи. Слънцето се играеше от един дебел мъж. Голям и блестящ, той се наведе над града и когато чува гневния му вик, няколко граждани скриха лица в ръцете си. Светлини и тътен разкъсаха небето: „Слънчевият цар поради срама си повече никога няма да изгрява.“ После настъпи нощ без звезди, само запалените фенери на двора разкъсваха тъмнината.

Приблизително по същото време Шайна почувства, че Дисаел минава покрай нея. Пресичаше двора. Не можеше да бъде видян, такава илюзия бе създал магьосникът. Но след миг се материализира пред очите на публиката и на останалите от трупата на Керник и стана героят на приказката, както преди в градчето Сваца.

Дисаел беше омагьосан по особен начин, както и Йевдора, звездното момиче, и Роши, слънцето, защото те бяха живи същества, не просто илюзия. Въпреки че тълпата не знаеше нищо за това, част от хората го почувстваха. Те аплодираха героя, героинята и слънчевия цар не само заради мелодията, която свиреше със свирката си, когато ужасният му гняв премина.

Гласът на Дисаел, който рецитираше толкова невинно думите на пиесата, отекваше в душата на Шайна като мелодия на някаква вечна музика и дори и най-малките ѝ страхове се изпариха.

Дисаел се пребори с драконите, по-страховити дори от този, който беше обезглавил в селото на стария Аш. Чудовищата бяха огромни и опасни като нощен кошмар, жените припадаха при вижда им. Дисаел пропътува много пътища през облаци и огън, които бяха нарисувани с невиджани четки по небето. Сега нямаше кръпки по брилянтните си дрехи. Мечът му беше истинска змия. Звездното момиче дойде при него с рокля от искри в каляска от бели циркони, теглена от няколко гълъба.

За Шайна беше мъчително да го наблюдава. Имаше усещането, че я пронизват сребърни жици. Но това беше сладка болка. Малко по малко се отърси от магията и пиесата вече не я интересуваше. Виждаше само него като една светла фигура, движеща се в мъглата. Беше забравила всичко друго. Дори коя е и къде се намира, дори жестокия Керник.

В края на пиесата слънцето се завърна с широкото си и топло сърце; падна златен дъжд, който не оставяше влага; цветя разцъфтяха по двора и разтвориха шарените си листчета в косите на прехласнатата публика; Шайна лежеше замечтана, опиянена от любовта си.

Тъмната нощ бе започнала да изсветлява като платно и преминаваше в луминесцентна синева. Скоро истинското утро щеше да наводни още веднъж улиците със светлина. Фестивалът щеше да е свършил. Но сега бледите фенерчета примигваха на коловете си и осветяваха дивото веселие на тропачтата с крака шумна тълпа.

Гражданите викаха по стените и скелетата, хвърляха монети от балконите, скъпоценности от прозорците и искаха Херцогът да награди трупата не с една, не с две и дори не с три, а с повече торби злато. Не, трябва да им даде корона от злато или може би собствения си златен стол и всичко, което това символизира. Керник, умният водач, беше обожествен. Досега никъде по този свят не бе поставяно такова представление.

Херцогът Мойоко беше озадачен.

Няколко пъти по време на представлението се усещаше със зинала уста и изцъклени очи. А сега този страхотен натиск да даде ненужно големи подаръци на един обикновен водач на трупа! Наистина това искане беше неизпълнимо. Ама че шум вдигаха тези глупаци от града! Пиесата беше много добра, много забавна, но се състоеше само от хитрости и трикове и...

Почувства близко до себе си нечие лилаво присъствие. Някой беше застанал пред него и се поклони леко, както преди. Каква проява на вулгарност и незначитане! Херцогът хвърли властнически поглед върху мъжа, огледа неимоверно богатата му мантия с бродерии, високата шапка от шафран. Колко бледо, колко смъртно бледо беше лицето му! Усмивващата се уста зееше като дълбока рана, очите с боядисани в златисто клепащи бяха бездънни, хлътнали и приковани като очите на убиец, свален от бесилката. Мойоко се отърси от кошмарното видение и каза припряно:

— Е, Керник, както чуваш, наградата е твоя.

— Не съвсем — отговори Керник.

Объркан, Херцогът не смееше да настоява за по-нататъшни обяснения.

— Много сложно и много умело направено — отбеляза закрилнически. После се обърна да вземе обичайния дар, който вече беше поставен до лакътя му. Оставаше само да го връчи. Беше една голяма торба, а на поднос до нея — струпани брошки, пръстени, карфици и други скъпи дрънкулки от народа на Мойоко. Сега той също трябваше да даде нещо от себе си, затова предвидливо беше пратил човек да намери някаква вещ, която да изглежда ценна, но всъщност не е. В този момент обаче начервената уста го прекъсна:

— Моля, не се мъчете да ме товарите със злато, мой господарю. Аз идвам от планината Волкян, а там честта означава повече от

златото. Няма да ви взема нищо, дори наградата. Признанието на града Аркев за мен е повече от награда. А също и за моите деца, артистите.

Тълпата за момент асимилираше думите му, после избухна в учудени хвалебствия. Херцогът гледаше зашеметен, но не толкова от тълпата, колкото от...

— Волкян — каза той. — Волк... ян?

— Мисля, че ваше превъзходителство позна името ми — промърмори Керник, принцът на магьосниците. — Някои ме наричат Волк. Волк Волкхавар.

Някъде в Мойоко сякаш се събуди червей и започна да се гърчи. Очите му горяха, но не можеше да откъсне поглед от ужасяващите устни на странника.

Под стола на принцеса Уоана котката Миц изви гръбнака си в дъга и присви уши, но никой не забеляза това.

Дори Шайна, която лежеше като пушек на златния трегер, виждаше само лицето на Дисаел, който се усмихваше чаровно на приветствията на тълпата и отдаваше почит на хубавата Йевдора. Синьозелените му очи бяха студени като бледите камъни върху подноса с подаръците.

Херцогът се изправи. Щеше да произнесе реч. Хората викаха и хвърляха нагоре шапките си. Отново засвири музика и хората танцуваха развеселени.

Къде отиваше Херцогът, придружен от Керник, умния водач? Където и да беше, хората му одобряваха това. Внезапно Мойоко бе вдигнат и понесен в златния си стол на раменете на тълпата. Той правеше безсилни нервни движения. Слабичката му съпруга и изчервената му дъщеря седяха до него. После вдигнаха Керник, той кимаше и се усмихваше като мил баща. До него бяха младият артист и хубавата артистка, дори дебелото слънце в образа на Роши беше качено и понесено. Къде беше останалата част от странната многобройна трупa на Керник? Никой не забеляза изчезването ѝ.

Запътиха се към двореца. Въпреки че фестивалът завърши, хората продължаваха да се веселят. Дори свещениците излязоха навън, а също и забулените момичета, посветили се на бога на луната. Целият Аркев пълпеше на юг.

Шайна се надигна като бриз и ги последва.

Беше омагьосана, но не знаеше това.

Някъде в средата на човешкия поток тя увисна — безцветна, незабележима, непочувствана, несънувана — в пространството до Дисаел, летеше в крак с мъжете, които го носеха.

Момичетата хвърляха цветя по него. Взимаха китките, оставени за спомен у любимите, и му ги предлагаха. Злато и сребро посрещнаха новото утро на изток.

Шайна се промъкна зад него. Цветя падаха върху нея. Докосна косата и раменете му. Пропусна зазоряването, но това не я вълнуваше. Не бързаше да се върне у дома.

Тълпата изпълни големия площад пред двореца. Започна празненство. Целият град беше в хаотично движение, истинските кули и покриви се люшкаха и крещяха.

Оставиха Херцога, жена му и принцеса Уоана пред вратите на двореца и те влязоха вътре. Войниците се смееха и връщаха обратно любопитните зяпачи. Но Керник беше допуснат заедно с артистите си. И тогава изведнъж вратите зад тях се затръшнаха с гръм.

Керник знаеше какво прави. Керник — Волк Волкхавар. Харесваше символите и жестовете. Бяха основна част от живота му. Нравеше му се да показва силата си по този начин, малко по малко, като хвърляше блещукащата си мрежа, стягаше краищата ѝ, после ги отпускаше, както котката си играе с мишка. Бягай, мишле, виж колко далеч можеш да стигнеш, преди Керник отново да вдигне лапата си. Няма да му избягаш.

Волкхавар вече беше измамил и глупавия дебел Херцог, и киселата му жена, и бледата му и безхарактерна дъщеря.

Сънищата, които Мойоко бе сънувал, сега го караха да се държи почитателно към Волк. Като се въртеше притеснено и се опитваше да запази достойнството си и да успокои треперещите си колене, каза:

— Вие сте... а... добре дошли. Трябва да останете на закуска с нас. Такова отлично представление... Горещо ви препоръчвам яйцата от патица и чаша вино.

Волкхавар беше направил сполучлива илюзия и изглеждаше много добре този път — изключително висок и строен. По някакъв начин Херцогът и съпругата му добиваха впечатлението, че не те, а той имаше правото да седи в масивната зала, да бъде обслужван от кланящите се слуги, да топи ноктите си в сребърните купи с вода за измиване на ръце. Дори може би стаята и подът не бяха достойни да

стъпва по тях. Херцогинята говореше чаровно, слушаше всяка негова дума, сякаш злато капеше от противния процеп, който му служеше за уста, и се опитваше — да, наистина се опитваше — да спечели разположението му. Когато осъзна това, тя се изненада, разтрепери се и се опитваше да се оправдае пред себе си: „Разбира се, той е толкова умен мъж, толкова възпитан. Очевидно е принц, преоблечен и пътуващ по пътищата поради някоя странна прищявка. Удивителен ексцентрик. Дори начинът, по който държи ножа си, е много по-изискан от начина, по който Мойоко е хванал прибора си. И без съмнение той ме оценява по достойнство, иначе не би ме гледал така.“ Херцогинята беше извънредно поласкана и развълнувана и се кикотеше спазматично като момиченце.

Уоана се свиваше на стола си, забола поглед в чинията. Миц беше избягала и не можеха да я намерят. Принцесата се досещаше, че котката се е скрила заради присъствието на чудовищния им гост. Тя самата се боеше от него, макар да не можеше да каже защо. Само като погледнеше слабата му ръка с дълги нокти над масата, я побиваха студени тръпки на погнуса и страх. А името му... Не беше ли споменал баща ѝ нещо за женитба? Боговете я защитаваха, нея, която толкова отдавна бе престанала да мечтае за любим, но по-скоро би умряла, отколкото да се обвърже с Волк Волкхавар в брачен съюз. Понякога обаче напашеният ѝ поглед попадеше върху другите трима гости на масата. Присъствието на младия мъж и младата жена я смуцаваше в еднаква степен. Възхищаваше се от красотата им, но не очакваше нищо от тях. Беше свикнала със самотата — такъв бе животът ѝ. Тя поглеждаше младия красив артист, както някой само за миг вперва очи в ослепяващото слънцето, като че ли беше нещо специално и чуждо, с което никога няма да осъществи контакт. Дебелият артист обаче бе обект на вниманието ѝ, понеже не я плашеше. Нещо в здравината на тялото му, в трапчинките около устата му, кафявата му кожа я привличаха. Той играеше удивителния бог в невероятната колесница, цялата обгърната от огнени пламъци. Играта му беше много добра. А толкова ловко вадеше яйца от аметист и сини птици от въздуха! Този изтънчен, мил, красив мъж със сигурност не беше приятел на Керник-Волк и ако беше, тогава просто тя подценяваше водещия на трупата.

На големия площад изнасяха маси, носеха бъчви, чинии. Тълпите празнуваха, пиеха и вдигаха наздравници за Херцога и Керник, умния водещ. Уоана се чудеше как се случи всичко това. Баща ѝ далеч не бе толкова щедър към народа си, но по някакъв начин странният висок мъж го омагьосваше и Херцогът нехаеше.

Изведнъж Уоана почувства нечий мътен поглед да я следи. Волкхавар я гледеше втренчено. От очите ѝ бликнаха сълзи, устните ѝ затрепериха, но тогава забеляза, че недоброжелателният поглед — наистина беше такъв — минава покрай нея. Извърна глава натам, където гледаше той. В сенчестия ъгъл на стаята, до мозайката от тежки гоблени, ѝ се стори, че вижда само за момент сребърна сянка. Уоана примигна и сянката сякаш изчезна.

Херцогът Мойоко се прозяваше. Мисълта за прохладните завивки го завладя внезапно и настойчиво. Не беше спал цяла нощ, а шумът на тълпата го изморяваше и горещината на деня се бе стоварила върху него като мъхест облак. Дебелият мъж свиреше на свирката си мека лъкатушеща мелодия, песента на потоците и горите, като славей в силната светлина на деня. Колко приятно щеше да бъде да поседнеш в зелената сянка, толкова хубаво да легнеш на меките, зелени гърди на майката земя!

Трясък разбуди Херцога. Беше изпуснал чашата си, а главата му бе паднала тежко на гърдите. Жена му го гледаше с блуждаещ поглед. Дали беше хъркал? Е, какво значение има? Та той беше Херцогът.

— Скъпи съпруге — каза Херцогинята, като се изправи, — ние с дъщеря ви ще се оттеглим в стаите си за кратка почивка. Вече не успяваме да държим очите си отворени — допълни тя с безмерно презрение.

— Както обичате — отвърна Херцогът и се огледа наоколо. Волк Волкхавар му се усмихваше любезно. Херцогът се смрази от погледа му, но си помисли: „Той е добре възпитан. Деликатен е. Трябва да съм по-внимателен с него. Няколко глупави съня не могат да ми повлияят, но ще бъда предпазлив, за да не съжалявам после. Та какво щях да кажа?“

— Много мило от ваша страна, че ни поканихте. Аз съм поласкан и благодарен. Сега виждам, че ненапразно хвалят надлъж и нашир даровете на Херцога на Коркеем.

„Какво съм казал?“ — питаше се Мойоко, но не можеше да се сети. Очевидно беше предложил гостоприемството си на всемогъщия и царствен гост, а това беше последното нещо, което искаше или имаше намерение да предложи. Херцогът започна да се кара сам на себе си. Той попи горещото си чело с копринена кърпичка и побягна от хола нагоре по стълбището. Редовната опашка от слуги подтичваше подире му. Най-послед потъна благодарно в блажен сън върху голямото си меко легло.

Керник-Волк целуна ръката на Херцогинята. Устните му бяха студени и носеха лоша поличба, но за нея това нямаше значение. Той беше красив по необичаен начин, а само една чувствителна и проницателна жена с усет към скритите таланти и истинските ценности можеше да забележи това.

Уоана се опита да се измъкне, без да я усетят, покрай стената като малка сива тромава мишка. Волкхавар обаче я съзря и след като я остави да се отдалечи още няколко метра, я застигна бързо. Ръката му допря нежно рамото ѝ, а на нея ѝ се стори, че зъбите му се забиват в гръбнака ѝ.

— Много бързаш, плаха принцесо. А аз мислех, че ще станем приятели.

— Аз... — заекна Уоана — искам да намеря Миц. Може би се е загубила.

— Тогава върви — каза магьосникът и я пусна. — Ще имаме достатъчно време да се опознаем по-късно. А освен това аз имам малко работа.

Уоана избяга. Сърцето ѝ биеше в гърлото. Втурна се в самотната си стая и затръшна вратата след себе си. Това не я успокои, защото беше сигурна, че болтовете и резетата не можеха да спрат ужасния гост. Опита да изрече някоя молитва, но думите бягаха от езика ѝ. Скоро въпреки желанието ѝ огромната птица на съня влетя през прозореца и я понесе на крилете си.

Странен сън беше този. Дълбок и сладък. Покри Аркев като топъл лилав сняг. Не само покоите на Херцога, Херцогинята и Уоана, а цялото място — площада, храмовете и къщите, пристанищата и пазарите. Корабите в реката дремеха, кучетата се бяха повалили над кокалите си, дори птиците лежаха като смачкани хартии по покривите. Аркев, забързаният, светъл град, сега бездействаше в лавандуловата

мараня, сякаш облак се беше спуснал над него. Врявата, камбанният звън, лаенето на кучетата бяха замлъкнали. Над улиците се издигаше блажено хъркане.

Само няколко души още не спяха.

Само петима.

А от тези петима може би само двама бяха наистина будни.

Покрай стените, покрити с гоблени, се излежаваха слугите. Роши, дебелият мъж, беше оставил свирката си и седеше, вперил напред слепите си очи. До него седеше Йевдора, също невиждаща. В златната ѝ коса бяха вплетени звезди. Дисаел стоеше в сянката в ъгъла на стаята като изсъхнало дърво при безветрие.

Волк Волкхавар също беше застинал неподвижно. Седеше в златния стол на Херцога и чакаше като котка пред миша дупка. Тогава я забеляза, както преди, макар да не си даваше вид. Дисаел отново имаше сянка. Сребърна сянка, която не приличаше на него.

Волк присви очи. Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Преди време — каза той високо и меко — една млада магьосница, няма да споменавам името ѝ, защото или не го знам, или то няма значение, срещнала млад мъж и си каза: „Харесвам го. Ще го последвам.“ Но тъй като не била обикновена девойка, а магьосница, тя не изминала пътя със здравите си и тънки крака, с дългата си коса, прибрана под забрадка, и с вързопче на гърба си. Не. Тя направила магия на душата си и я освободила от тялото. Душата ѝ полетяла след него. Въртяла се наоколо му като молец около лампа. — Зад Дисаел сребърната сянка се вкамени и лекичко потрепери. Усмивката на Волк се разшири. — Изглежда, че въпреки целия си ум младата жена не знаела колко ярко свети неопетнената ѝ девическа душа и колко приятен е мирисът ѝ. Никой не я предупредил: „Бъди внимателна, някой може би има набито око за такива сияния и нос за аромата им.“ Никой не я предупредил, че трябва да се върне в дома си преди зазоряване, защото иначе хората ще забележат мъртвото ѝ тяло. Или може би интелигентната, но зле информирана девойка живее сама? Разбира ли тогава, че само едно щракване с пръсти може да разкъса магическата нишка, която свързва тялото с душата ѝ? — Волкхавар се изправи и премина през стаята, като щракаше с ужасните си пръсти, за да подчертае думите си.

Ослепителният блясък на въздуха изведнъж се размърда, мина през най-близкия прозорец и изчезна.

Волк се захили и застана на прага. Вдигна ръце — това бяха криле. Вдигна глава — това беше глава на птица с крив клюн. Превърна се в сокол и излетя във въздуха с подигравателен писък. Погледна слънцето и се понесе след въздушната си плячка, воден от аромата ѝ. Плячката бе душата на Шайна. Керник я последва, както мъжете оставят настрана важните дела замалко и излизат навън да се отморят приятно. Утрото, което започна с магия и объркване в Аркев, в селото на стария Аш настъпи както обикновено. Или поне така изглеждаше.

Жените отидоха за вода при кладенците, заемаха се с готвенето, а мъжете с добитъка. Накладох огньовете. Изрекоха ритуалните думи над тях. Тогава се случи първото странно нещо. Кой би могъл да сбърка гласа на жената на стария Аш, крещяща и ругаеща робинята си?

Младият Аш, все още трезвен, беше отишъл да види козите. Старият Аш отиде още призори за реже дърва до потока. Жена му слезе по стълбите на долния етаж и се огледа за слугинята. Тя трябваше да носи вода, да кладе огъня, да приготвя овесената каша, но вместо това я видя все още да лежи по гръб до незапаленото огнище.

— Ставай, прокълнатата мързеловка! Събуди се! — викаше старата жена на Аш, но робинята не помръдна. Господарката ѝ коленичи и я разтърси силно. Повдигна клепачите ѝ и надникна в двете ѝ очи. После изля върху лицето ѝ водата от каната. След това гласът ѝ се издигна невероятно високо, което учуди дори тези, които я познаваха добре. Както се оказа по-късно, тази паника не бе оставила буден в селото нито човек, нито животно, дори казаха, че покойниците, погребани в гробището на хълма, се преобърнали в гробовете си. Само слугинята продължаваше да лежи безчувствена върху леглото си от парцали с отпуснати ръце и затворени очи. Дори не изстена.

Свещеникът от Кост тъкмо похапваше прясно изпечен хляб в къщата на Микли, когато вълнението достигна кресчендо.

— Кой може да е това? — попита той.

— Жената на стария Аш — отговори Микли. — Гълчи за нещо робинята си.

След няколко секунди глъчката придоби нов оттенък — на тъга.

Хората наизлизаха на улицата, там бе застанала жената на стария Аш, биеше се в гърдите, вдигнала негодуващо глава към боговете в небето.

— О! — пищеше тя. — Робинята е болна. Всичката храна, която ѝ давах, и парите, дето Аш ги плати за нея, сега отидоха на вятъра. О, божичко!

Свещеникът също излезе на улицата. Малката тълпа се отдръпна почтително и му направи път. Той доближи жената на стария Аш и втренчи поглед в нея, докато тя спря да се вайка.

— Къде е съпругът ти? — попита свещеникът.

— Реже дърва до потока, бог да го пази.

— А какъв е проблемът с робинята?

— Болна е, отче — отговори жената. — Проклетата да е.

— От какво е болна? — любопитстваше свещеникът.

— Не знам със сигурност. Друг път не е била болна от това. Не е треска, но лежи и не мърда, дори когато я разтърсвам.

Тълпата зашумя при тези думи. Свещеникът се разпореди:

— Някой да отиде да повика стария Аш — и последва жената в къщата, където до огнището лежеше Шайна.

На прага се тълпяха любопитни и засенчваха стаята.

Свещеникът коленичи до Шайна. Погледна я съсредоточено с наблюдателните си очи. Докосна гърлото ѝ, опипа китката ѝ, после се наведе и допря златното слънце, което висеше на врата му, до устата ѝ. След секунда дръпна златното украшение и го погледна.

— Ти — упрекваше сам себе си — с твоите закуски, обеди и вечери, все отлагаше да разпиташ слугинята. Утре... вдругиден... А виж какво се случи!

Точно в този миг в стаята като черна мечка влетя старият Аш, допря чело до ръката на свещеника и погледна озадачен и объркан скъпата си собственост, която лежеше инертна до огнището.

— Какво ѝ е, отче?

— Мисля, че вече не диша. — Хората на прага изпъшкаха. — А също мисля — продължи свещеникът, — че не е мъртва. Може би имате магьосница сред вас. Човек никога не може да е сигурен. Откога е при теб това момиче?

— От година — отговори Аш.

— На Студената канара има магьосница, нали? — попита свещеникът.

От прага се разнесе шепот. Старият Аш сведе очи.

— Не, отче. Магьосница ли? Не, не.

— Много добре — каза свещеникът. — Виждам дъното на локвата доста ясно въпреки всички камъни, които хвърляш в нея.

На китката на младото момиче имаше парче ленен плат, което никой не беше забелязал. Никой, освен свещеника. Дебелите му пръсти бързо го развързаха и погледът му се плъзна по ръката ѝ.

Да, точно както бе предположил. Два тънки, почти заздрави белега, следи от два остри малки зъба като на лисица или котка. Типично за магьосницата от Студената канара.

— И какво поиска в замяна на услугата си, на любовните си магии и омая за сън жената от Студената канара? Нещо различно или същото? Кой друг е плащал с кръв?

Разнесе се сподавен изплашен вик. Една жена се обади дръзко сред тълпата:

— Никой от селото не е плащал такава цена.

— Надявам се да не лъжеш — каза свещеникът и се изправи, строг и респектираш в червените си одежди. — Не вярвам някой друг да се е пазарил за такава цена. Само това момиче. Трябва да се е занимавала с магии и през тази нощ.

— С магии? — избухна панически старият Аш. — Моята робиня е много ценна. Как бих могъл да си позволя друга на нейно място, ако трябва да се избавя от Шайна?

— Ще направиш, каквото ти наредя — строго сви вежди свещеникът. — Освен ако не искаш в долината да се шири чума от вампири.

Небето беше камбана, кънтяща в синевата. Под него през мрежест облак се носеше тънка струя пара като лилия в езеро. Горният слой на въздуха беше тънък като черупка на яйце, пронизан от слънчеви лъчи сякаш нежните струни на арфа. Душата на Шайна летеше по алеите от безмълвни сапфири.

И преди беше летяла, но не както сега. Нададе тих вик на яд и отчаяние. Преди бе летяла във времето и извън него, толкова бързо, теглена към дома от нишката, която я свързваше неразделно с тялото ѝ. Беше скрита от опасностите на нощта.

Сега нощта я преследваше. Един черен сокол я следваше като откъснато парче черно платно от някой кораб в бушуващото море. Нямахше шанс. Нямахше никакъв шанс да се изплъзне. Беше твърде късно. Той умееше да прескача времето като нея и не можеше да му избяга. Сутрешната светлина бе огряла земята и в селото с сигурно вече бяха намерили тялото ѝ, безжизнено и беззащитно. Шайна, Шайна, какво направи?

Знаеше, че над Аркев тегне магия, но не ѝ обърна внимание. Беше унесена от любовта си и магията я беше вързала като с въже. Последва Дисаел. Не мислеше за нищо, не си спомняше нищо, виждаше само него. Беше престанала да съществува или така ѝ се струваше. Превърна се в част от въздуха около него, дъх от дробовите му. Тогава магьосникът я прободеше с погледа си и меките му отвратителни думи ѝ дадоха да разбере, че я познава, че я вижда, че е в капана му. В този момент душата ѝ се събуди и забрави всичко: магията, радостта, любовта, и полетя, но без надежда. Скъсаното черно платно се носеше свободно и неотстъпно след нея. Черната птица играеше на гоненица с нея. Когато му омръзнеше, жестокият Волк Волкхавар щеше да я сграбчи без усилие и с усмивка.

А нишката, която я свързваше с тялото ѝ, беше слаба. Беше стигнала твърде далеч и тя нямаше сила да я притегли към тялото, да се намотава както преди. И все така безнадеждна, Шайна продължи да лети.

Мина през облак, подобен на руно, а от другата му страна я заобиколиха рояк птици.

Първо ги прие като нещо естествено. Летеше под и над тях плавно, крилете им се удряха в нея.

Но птиците не я отминаваха, скупчиха се около нея. Размахваха криле и раздвижваха въздуха около главата ѝ. Лицата им бяха съвсем еднакви, жестоки, бесни, с отворени клюнове. Ноктите им я деряха и въпреки че не можеха да разкъсат астралната ѝ тъкан, те я задушваха и объркваха. С безтелесните си ръце тя се опитваше да ги прогони. Очите ѝ вече не следяха небето. Виждаше само размахващи се нокти и груби изплезени езици като кървави ками. Напразно се бореше да се освободи, като се въртеше, спускаше се и се издигаше. Най-после разбра кой бе изпратил птиците или ги беше извикал, или беше създал тази илюзия във въздуха.

Не знаеше колко време се бе борила да се откъсне от кошмара, да види пътя. Най-накрая, попаднала във вихър от черни пера, се понесе към земята.

Попадна в девствена гора. Лежеше като роса по земята. Ураганът от соколи беше отминал.

Гората беше хладна и мрачна. Долавяше шума на бързи поточета и гласовете на малки птички. Заплахата още съществуваше. Преследваше я. В ушите ѝ още звучеше острият далечен писък.

Душата на Шайна се надигна от тревата. Мяташе се от дърво на дърво като бял шепот в сянката. Пред нея ромолеше поток. Ловецът бе близо, чувстваше го.

Тогава песента на птиците замлъкна. Листата спряха да шумолят, сякаш застинаха по клоните.

Шайна погледна назад, през рамото на душата си.

Не видя нищо, но усещаше присъствието му.

Движеше се бързо, по-бързо от лизването на езика на гущер. Дърветата тичаха покрай нея в противоположна посока, към това, което я преследваше. Нов звук замени старите.

Предателски тътен. Под нозете ѝ, до стволите на дърветата. Копитата на коне удряха в земята като камъни.

Шайна се издигна нагоре, над последните клони и несъзнателно погледна небето.

Беше чисто, но по назъбените краища на небосвода безчислено множество от черни соколи като малки черни облаци или черни искрящи звезди затъмняваха деня, както светлите звезди осветяват небето нощем. Сега не я доближиха, само обикаляха по края на небето, викаха се един друг, крещяха нещо на нея, насочваха я. Умните преследвачи на магьосника.

Уравновеси полета си в синьото небе погледна назад още веднъж.

И докато гледаше, от балдахина на гората, от шумната експлозия на листа и счупени клони като голяма опасна риба, изскачаща от океана, във въздуха се вряза блестящата черна колесница на магьосника.

Шест черни коня я теглеха, носени от орлови крила. Диаманти обагряха ноздрите им и пръски от пареща кръв хвърчаха от устите им. Над тях се размахваха два бронзови камшика с опашки от змии.

Държаха ги ръце с черни нокти. В колесницата стоеше мъж в лилаво с глава на вълк.

Гледката беше ужасна. По-ужасна, отколкото могат да опишат думите, защото думите мамят и премълчават нещата, както правят хората.

Главата на вълка се хилеше. Зъбите му бяха остри и жълти.

Живите камшици плющяха в ръцете на мъжа. Конете фучаха, изпод колелата хвърчаха искри. Шайна продължаваше да лети.

Защо? Нима вярваше, че може да избегне жестокия си край? Не. Летеше, защото беше доведена до този краен безумен ужас, при който летиш само защото нямаш сили повече да мислиш, да разсъждаваш, защото иначе разсъдъкът ти би казал: „Спри, загубена си.“

Волкхавар беше безмилостно жесток. Продължаваше да получава наслада от човешкия страх. Преследваше душата на девойката по слънчевите поляни, а зад него остана Аркев. Високомерният Аркев скоро щеше да стане негов и на бога му, но сега спеше и сънуваше сънищата, които му беше заръчал. Постепенно слънцето достигна хоризонта на запад и небето се покри със сенки.

— Ето, молецо, сега виждаш, че не си заслужава да се навърташ около лампата ми. Не и около моята, девойко молец. Не и около моята.

Хълма над селото първа изкачи жена.

Зад нея вървеше девствено момиче. Отзад се редяха една след друга жени и момичета. Всяка жена носеше фенер, а момичетата — китки бели цветя, откъснати в полето. Бяха тихи. След тях вървеше свещеникът.

Той размахваше сребърно кандило, донесено специално от Кост. От него се носеше приятен аромат. Докато вървеше, свещеникът четеше молитви, лицето му беше като втвърден восък. Носеше и меч.

Последни крачеха мъжете. В ръцете си държаха восъчни свещи. Водеха три кози, вързани с въже, и носеха нещо неподвижно и леко на няколко дървени дъски, прикрепени заедно.

Всеки знаеше добре какво трябва да прави. Свещеникът ги бе подготвял целия ден, докато тялото на робинята лежеше спокойно като кукла на улицата в центъра на кръг от запалени фенери, забити здраво в земята. Между зъбите ѝ беше пъхнато парче сребро да я задържи, ако пътуващият демон, в който се бе превърнала, внезапно се върне.

Целият ден старият Аш, сив и умислен, седеше на един камък на улицата, прегърнал коленете си, и проклинаше късмета си. Мъртва тишина се бе надвесила над селото, а под залеза планините изглеждаха като измити с кръв.

Отдавна беше минало полунощ и младата луна яздеше по небето. По хълмовете нямаше дори и полъх на вятър.

Стигнаха до гробището и го подминаха, защото тялото на робинята, обитавано от зли сили, не можеше да лежи в свещената земя.

Минаха между надгробните камъни и стигнаха до едно безплодно място сред скалите, където рядко идваше човек. Обиколиха го три пъти надясно и три пъти наляво. Жените изрекоха думите, на които ги беше научил свещеникът. Фенерите осветяваха очите им.

Двама мъже излязоха напред и започнаха да копаят твърдата земя. Скоро зейна голяма дупка. Момичетата хвърлиха китките си в нея и тя се покри с бели цветчета, като да беше посипана със сняг.

Колесницата на Волкхавар — илюзия, реалност, магия — зави покрай луната и отново подгони сребърната си плячка на запад и на юг, както през цялата виолетова вечер и студените часове на нощта. Играеше старата игра на котка и мишки.

Дали душата на Шайна все още мислеше? Дали помнеше коя е? Да, нещичко помнеше. Дори и в този късен час правеше безнадеждни опити да се върне в тялото си.

Волкхавар знаеше това. Най-накрая щеше да сложи край на живота на Шайна. Ще ѝ позволи да се върне, да се промъкне през покрива или стената отново в тялото си. Тогава щеше да разруши тялото и душата заедно. Робинята ще бъде най-новата жертва в името на гения му, пренебрегнатия бог на Аркев, Такерна — Сован Тованацит.

Постепенно, километър след километър, ѝ позволи да се доближи до къщата си. Душите не можеха да чувстват умора, но той знаеше, че душата на Шайна издъхва. Захили се с безмълвната си уста.

Тогава видя светлините на хълма, червени като рубини.

Беше бърз, както винаги. Откакто имаше власт, беше научил ритуалите за много окултни служби, независимо дали да се избавиш от тъмнината или да я предизвикаш. Веднага разбра за какво са се събрали всичките тези хора долу на хълма и чие тяло заравят. Нека да

върви малкият молец. Нека да отиде и да гледа. Някой друг вършеше работата на магьосника.

Може би мразеше Шайна, чието име не знаеше и не му трябваше да знае. Тя обичаше Дисаел и го беше проследила, него — една от играчките на магьосника, неговата собственост. Беше дръзнала да пожелае принадлежност на Волкхавар. Сега той стоеше в небето, невидим, покрит с черната си омраза, и когато се нагледа, подигравайки се, полетя обратно към по-важната си работа, която трябваше да свърши в града.

Сякаш мрежа се вдигна от робинята, сякаш внезапно се разкъсаха оловните ѝ окови.

Изведнъж се оказа освободена от него, освободена от терора и мощта му. Свободна да мисли и чувства. Голяма сянка, гладна и враждебна като нощта, се беше свлякла от нея и я остави изтощена, влудена, но невредима.

За момент беше безмерно благодарна, но после я налегна съмнение: защо я беше пощадил?

Тогава отново я обзе паника, но не като първата. Видя ужасна яма, приготвена за гроб, и усети мириса на разкопана пръст. Всичко друго, минало или очаквано, бе забравено.

Почувства привличане, остра болка, истинската болка от магическата нишка, гърчеща се около нея и стенеща, макар и без звук. Спускаше се объркана, както при предишното си завръщане. Насочи се към къщата на стария Аш, въпреки че на хълма една светлина ѝ викаше: „Остани тук, Шайна, остани!“

Тогава наистина чу нещо — стенение, виене, оплакване. То се издигаше от селото, от къщите там, особено от къщата на господаря ѝ. Погледна надолу през гредите на покрива, през плочата към пространството под прага, а там лежеше нещо безформено и бледо. То виеше и викаше, предупреждаваше за бедствие и смърт, което само тя изглежда можеше да чуе.

В селото не се виждаше нито една светлина, всички къщи бяха празни. Внезапно забеляза, че дори момичешкото ѝ тяло беше изчезнало. В съзнанието ѝ отново нещо изпищя и я повлече агонизираща към хълма.

Отиде там. Желанията ѝ нямаха значение, въртеше се като светлина от фенер и усещаше почти същия пушек като на панаира в

Аркев.

„Шайна, аз съм тук, тук! Ти ме предаде. Аз съм твоето съществуване и твоят живот, както ти моето. Но ти ме напусна. И виж какво направиха с мен. О, погледни надолу и виж! Това е по твоя вина.“

Шайна замръзна във въздуха. Не можеше да се обърне настрани. Като майка, която гледа как пронизват детето ѝ с копие, докато войниците я държат пленена. Шайна, заключена в прегръдките на нощта, трябваше да види и да разбере всичко.

Душите не могат да викат, душите не могат да раздират телата си с нокти или да се дърпат от ръцете на мъжете с прозрачните си ръце. Душите не могат да умират, не могат да плачат. Ако кажехте на Шайна тези неща, тя би ги отрекла.

Неподвижното като кукла тяло на робинята лежеше пред свещеника върху покривалото на собствената ѝ коса. Той издигна меч, светъл меч от бронз. Металът беше свещен и благословен. Свещеникът целуна острието и го издигна високо. То разкъса тъканта на тъмнината, платното на звездите и спускайки се в дъга надолу, стана кафявочервено.

Красивият блестящ удар завърши — мечът отдели мъртвата глава на Шайна от мъртвите ѝ рамене.

Жените от селото изпищяха като птици, хванати в коварна примка.

Кръвта на робинята потече изпод кичурите коса. Свещеникът се наведе, бутна сребърната монета, заклещена между зъбите ѝ, навътре в устата ѝ и даде сигнал. Мъжете издигнаха дъсченото легло и тялото се свлече в наръсения с цветя гроб. Изсипаха я тромаво и главата на девойката се търколи в краката ѝ. Цялото тяло беше почервеняло от кръвта.

— Заровете гроба — извика свещеникът избърса челото си. Умните му очи бяха тъжни и уморени. — Сега селото ви е спасено, а тя почива в мир.

Мир? О, Шайна...

Преди зазоряване на Студената канара духаше силен вятър, боровете се люлееха.

Някъде по склона, на края на едно сечище, като малък мъхест валчест камък се гушеше сива каменна къща. От кривото ѝ коминче

като змия се извиваше струйка дим. Вътре Сивата жена се люлееше в керемиденочервения си стол между колоните с форма на хора, а близо до червения огън се изтягаше рижата лисица.

Вятърът блъскаше в кръглата врата, биеше по нея като с криле и настояваше да го пуснат.

Лисицата наостри уши и залая.

Барбаят, подобна на сив валчест камък, я погледна.

— Това е вятърът, не наострай уши.

Но лисицата излая отново и жената се заслуша.

— Барбаят! — викаше вятърът с тънък, болезнен, мъченически глас. — Барбаят, пусни ме да вляза.

Барбаят, сивата жена, стана и отиде до кръглата врата.

— Кой е там? — попита, очите ѝ бяха като кремъци — толкова остри, че можеха да те порежат.

— Познаваш ме, Барбаят. Веднъж ти ме потърси. Беше ми майка. Пи от кръвта ми. Стените ти са твърде дебели. Не мога да вляза. Пусни ме, защото иначе вятърът ще ме издуха от този свят.

— Един момент — отговори магьосницата. Взе в шепата си бяла глина и нарисова на пода фигура, древна като земята. После отвори вратата.

Помете я вихър от пара с цвета на луната. Фигурата от глина бързо го хвана и го задържа. Магьосницата затвори вратата.

— Сега си на сигурно място — каза тя, — докато си в магическата рисунка на пода. Тя ще ти даде глас. Ще е по-добре да говориш с нейния глас, отколкото с хриптенето на вятъра. Сега ми кажи коя си.

Вихърът се успокои. Душата на Шайна се извиси като бял стълб. Магьосницата я позна.

— Нещо липсва — отбеляза Барбаят.

— Нишката, която ме свързваше с тялото, е скъсана — отговори душата на Шайна с глас, който напомняше шумоленето на сухи листа. — Да ти кажа ли защо, Барбаят? Отидох в града и магьосникът ме улови с магията си като в капан, както е омагьосал и подчинил на волята си всички жители на Аркев. Виждах само едно лице. Забравих за живота си. Забравих коя съм. Тогава ме забеляза Волкхавар. Той ме преследваше по небето, по земята. Няма да ти разказвам за ужаса, който преживях. После ме остави да избягам. В селото не могли да

събудят тялото ми и повикали свещеник. Той прегледал китката ми и открил следите от зъбите ти, Барбаят, Сива жено, по вената ми. Поставили ме на носилка от дъски и ме отнесли горе, на хълма. В червената светлина на фенерите свещеникът замахна с блестящия си меч и свали главата от плещите ми. Хвърлиха ме в студената земя сред цветята и ме покриха с пръст. Когато си отидоха, аз коленичих до гроба си и плаках. Аз съм мъртва. Мъртва, Барбаят, мъртва! Мъртва.

— Шайна — смръщи вежди магьосницата, — винаги съм те предупреждавала да бъдеш предпазлива с Волкхавар, да се връщаш навреме, да не позволяваш на никой да вижда раната на китката ти.

— Аз те моля за вода, а ти ми предлагаш праха от празния кладенец. Когато ти поискам храна, плесенясалите трохи от миналия месец ли ще ми поднесеш?

— Душа — изрече Барбаят, — много си силна. Ти си се вкопчила здраво в живота. Друг на твое място отдавна щеше да бъде пометен в другия свят. Какво мислиш, че мога да направя за теб?

— Наричаше ме дъщеря — промълви Шайна. — Аз те наричах майка. Спаси ме, майко. Помогни ми да остана на този свят.

— Дали животът или любовта те задържат още тук?

— И двете. Видях го в Аркев. Повиках го. Но духът му не отговори на моя, както ти ми обеща.

— Може би съм те подвела малко — сведе поглед магьосницата. — Но сега ще ти кажа. Въпреки уменията на магьосниците едно тяло не може да живее без душата си. Това е така. Дисаел не хвърля сянка. Това ме озадачи, защото който няма сянка, общо взето, няма и душа. Някой е взел душата му като отплата или по друга причина. Първо не бях сигурна. Трябва да ти се извиня, задето насърчих мечтата ти. Но погледнах в кристала и видях. Душите на Дисаел и на другите артисти са пленени в стомаха на черния бог на Волкхавар. Името му дори аз, ти виждаш това, не смея да произнеса. Един ден магьосникът ще се измори да играе с куклите си и ще разруши телата им. Нищо няма да остане от тях. Ти, бедна девойко, си успяла да запазиш поне най-ценната част от себе си. Можеш да се променяш, но няма да се загубиш. Душата на Дисаел е завинаги омагьосана. Окована е във вериги, сляпа, глуха, без съзнание и чувствителност. Неспособен е да харесва и обича. Дори ти, смела и упорита, не можеш да го спасиш. Когато разбрах съдбата на младия мъж, мислех, че ще опиташ само

веднъж и ще се откажеш, и така ще оцелееш. Мислех, че ще отидеш при него и след като не получиш отговор, ще се натъжиш и отчаеш. После щеше да го преодолееш, защото си горда. Може би след това щеше да ме потърсиш за магии за утеха. И ако беше дошла, щеше да получиш сила, радост, нов любим... И свобода. Но в твоето сърце звезда изгрява само веднъж. Влюбваш се само веднъж и завинаги. Остави ветровете от другия свят да те отваят. Така ще бъде по-добре. Очаква те райско място. Без болка, без борба и разбити сърца. Няма смисъл да умуваш. Никога няма да можеш да си с него. Душата на Дисаел е мъртва.

Шайна вдигна безтелесните си ръце. Обърна дланите си нагоре. Пръстите ѝ не трепереха.

— Не — каза безстрастният шумолящ глас, който единствено магията на Барбаят можеше да ѝ даде. — Искам да ме боли. Искам да се боря и да разбивам сърцето си. Виж, протегнала съм ръце в очакване. Няма да легна и да чакам смъртта да ме покоси. И аз имам зъби, и аз имам нокти. Няма да напусна този свят и да оставя Дисаел тук, в капана на вътрешностите на един дявол. За всичко има начин. Аз ще намеря този начин. И да бях жива, той можеше да предпочете друга. Можеше да се намръщи и да си отиде. Но какво значение има това? Аз го обичам, не той мене. Няма да го оставя в стомаха на дявола. Сега ми кажи, Барбаят. Сигурна съм, че има начин да ме запазиш на този свят. Няма да отида в другия.

Магьосницата се усмихна. Сивото наметало падна от раменете ѝ. В погледа ѝ проблясваха смарагди.

— Има една магия. Не е проста и те обрича на труден живот, но ще те запази на тази земя. Ала може би желанието ти да останеш не е достатъчно силно въпреки всичко? Тази магия изисква воля като диамант, твърда и светла.

— Кажи я — прошепна Шайна. — Нека я чуя.

Магьосницата говореше, Шайна я слушаше и огънят се стопяваше в огнището.

— Ето го вълка — каза Барбаят. — Това са челюстите му. Сложи ръката си между тях.

В ранните часове преди зазоряване градът беше тъмен като дупка на къртица. Нямаше светлини. Фенерите и огньовете бяха загасени. Сигналният фар на върха на една от кулите на храма също не беше

запален. Звездите бяха скрили лицата си зад ветрило от облаци. Аркев беше изпаднал в дълбок сън, дълъг цяло едно денонощие.

Плъховете не спяха. Те гризяха стоката в кейовете, доволни от странното бездействие на наблюдаващите ги хора. Бухалите излетяха на лов. Котките от търговския квартал и кръчмите наизлязоха по мъртвите улици и се промъкваха като копринени нишки от сянка на сянка с наострени уши. Очите им проблясваха като зелени камъни, когато срещаха лъчите на лунната светлина.

На висок покрив от черен мрамор седеше една котка с очи като черни кехлибари и гледаше на изток, над гората от кули и покриви, в очакване на зазоряването. Тя рядко бе пускана навън. Беше принцеса сред котките, защото господарката ѝ бе принцеса на хората. Обикновено спеше на възглавници от лебедов пух. Защо сега Миц не беше в двореца?

На юг мътно блестяха кулите на палата на Херцога. Няколко от прозорците светеха по-различно от другите — бледи, мрачно лилави. Когато тези светлини се запалиха, Миц сви уши и избяга от двореца. Опашката ѝ се мяташе нервно и лъщеше като змия върху покрива. Не, нямаше да се върне, дори заради обичаната Уоана. Господарката ѝ беше умна и правеше странни вълшебства. Даваше ѝ храна, без да я лови преди това, и можеше да осветява стаята, като кара жълто цвете да разцъфтява на върха на восъчна пръчка и после с едно духване да го угасва. Понякога Миц беше виждала други хора да правят същото, но никой от тях не го правеше като Уоана. Принцесата беше най-талантливото човешко същество на земята, а също и най-красивото. Беше несравнима, възвишена и изумителна. Миц не би искала да бъде притежавана от никой друг. Котешкото ѝ самолюбие не допускаше друг господар.

Сега обаче нещо не беше наред.

Нечие присъствие се бе появило на гладката пътека на живота ѝ и хвърляше сянка — тъмна, враждебна, студена. И Уоана въпреки принципите си не направи нищо, за да го отстрани. С вродените си безгрешни инстинкти Миц чувстваше — не, тя знаеше, — че трябва да се бои от високия слаб мъж в лилаво. Както се бои и бяга от духове и таласъми и дори повече.

Затова сега седеше на високия покрив и не се връщаше в леглото си.

Тогава се случи нещо още по-странно и невероятно. Нещо, което Миц, въпреки котешката си мъдрост, никога не бе предполагала, че ще се случи, и не беше подготвена да очаква.

Изправи се с подвита опашка. Разтърси се конвулсивно, оголи зъбите си, извади нокти и измяука. Дори бухалите по клоните погледнаха към нея, плъховете замръзнаха между чувалите с брашно, една жестока и тъмна фигура замря и се заслуша зад лилавите прозорци на двореца.

Барбаят беше измамила Шайна, но беше пила от кръвта ѝ и по някакъв странен начин я бе обикнала. Този ден преди зазоряване ѝ каза начина — опасния, непредвещаващ успех, почти неприличен начин, по който можеше да остане на този свят. Нямаше да е в тялото си. Нямаше да е девойката с черна коса до кръста, с високо вдигната глава и тънка талия, но щеше да е жива, съзнателна, положена в плът. Или нещо подобно.

Магията се състоеше от две неща.

Първо, след като мотивът за оставането ѝ жива продължаваше да е младият артист Дисаел, трябва да отлети обратно при него, независимо колко злокобно е мястото и колко близо е до магьосника. Когато желанието ѝ за живот отслабва, трябва да погледне любимия си и да съживи волята и силите си. Ако някога любовта ѝ угасне, душата ѝ няма да може да обитава повече тяло. От тази сутрин занапред любовта трябва да стане цел на живота ѝ. Искаше да го освободи, но не знаеше как. Знаеше само, че каквото и да станеше, ако изпълни задачата си, трябва след това да напусне телесната обвивка и да отлети към мъглявия свят, за който ѝ бе разказала магьосницата. Вече не можеше да мечтае да бъде любима на Дисаел, негова жена, майка на децата му. Той никога няма да стане баща на децата им и нейна дясна ръка, ореол на луната или слънце на небето и отдушник за сърцето ѝ. Нито днес, нито когато и да било, докато вят ветровете. Но думите все още звъняха в съзнанието ѝ: „Няма да го оставя във вътрешностите на дявола.“

Второто основно нещо от магията беше по-трудно и по-рисковано. Боеше се, но страхът не я спря. Чувстваше тъга и отвращение. Загубваше самоличността си завинаги. Побиваха я студени тръпки.

Тогава ѝ се удаде възможност. Не плъховете, които отбягваше, не бухалите или спящите гълъби, а котка — копринена и черна, с очи като черни кехлибари, красива и кротка, виждала я бе в скута на принцесата. Същество, което можеше да влезе в двореца в Аркев.

Въздухът изглеждаше омагьосан, жив, трептящ. Съпротивяваше се. Объркано, съзнанието ѝ се гърчеше.

Шайна падна. Като звезда или птица със счупено крило, горяща, безпомощна и сляпа. Падаше като шал или наниз мъниста, сгънат и пъхнат в малка кутия, твърде тясна за нея, а капакът — о, ужас! — беше затворен.

Бореше се да диша, да вижда, да съществува. Ръцете ѝ, дланите ѝ, очите ѝ. О, очите ѝ, къде бяха те? А гласът ѝ? Изпищя. Чу се звук, но не беше човешки писък.

И после внезапно борбата спря.

Лежеше свита в непознат кът. Заплака.

Тогава се появи нещо и я помете. Не физически. Почувства го със съзнанието си.

Шайна се отдръпна, помъчи се да се скрие, но не успя. Почувства, че нещото също се опитва да се скрие. Успокои се. Зачака.

И отново — мисъл. Не нейната — котешка.

И двете обитаваха една земя и имаха един език.

Не почувства истинска агония. Болеше я. Беше отчаяна.

Шайна направи опит да обясни, да се извини. Знаеше, че котката ще се мъчи да я изхвърли с вродената трънлива любезност на котка, като я държи настрана. Но Миц се пригоди към Шайна с разбиране и симпатия.

— Извини ме, бях отчаяна. Смъртта ме преследваше. Беше по-близо от очите ми като студен повей. Ще ми простиш ли? Ще разделиш ли чинийката си с мен? Ще дружиш ли с мен? Мяу... Ето аз съм мишка в лапата ти.

— Никога няма да ти простя. Може би след време. Потиснатата съм. Моля те, не мигай толкова бързо и внимавай къде поставяш опашката ми. Какъв е този спомен? Мъж? Колко е красива косата му!

— Мога ли да се опъна замалко? Смачкала си ме.

— Опъни се. Но не мисли да се къпеш. Не! Да не си скочила в този студен поток! Оближи ми лапата. А! Опънала си се твърде много. Избутваш черния ми дроб.

— Извини ме. Няма да остана задълго.

— Къде отиваме? Внимавай! Почти паднахме от покрива. Нека аз. Подскачай леко. Чакай, аз не искам да отиваме натам!

— Трябва да отидем в двореца.

Котката си представи сенките, мрака, човека...

— Волк няма да те нарани. Той се възхищава на котките. Ще ти даде месце и каймак.

— И на теб също.

Шайна си представи мъртва мишка, поднесена като котешки деликатес. Прилоша ѝ. Котката се въртеше по парапета и хапеше опашката си от неудобство и раздразнение. Шайна се извиняваше нещастна. Двата мозъка мислеха заедно за Дисаел и снежен котарак. Тишина. Внимание! Търсеха нещо.

Наоколо тъмният Аркев посрещаше първите лъчи на слънцето.

Градът се събуди.

Градът се съвзе.

Или поне така изглеждаше.

Най-сетне за дъщерята на Херцога бе намерен съпруг — Волкхавар, прекрасният всемогъщ принц от планината Волкян. Предстоеше пищно празненство. Златни монети щяха да се сипят като пролетен дъжд, от фонтаните щеше да блика бяло и червено вино.

През нощта магията на Волкхавар беше оплела като в мрежа дълбоко спящите жителите на Аркев.

Херцогът се събуди. Лежеше под завивките под кадифения балдахин. Чувстваше се доволен, велик, но и някак неловко... Чудесна двойка. Те си подхождаха толкова много! Зетят... беше наистина чаровен, интелигентен, забележителен и Мойоко не смееше да си признае, че се бои от него. Херцогинята междуременно беше станала и се къпеше в розова вода, слагаше перлени обеци на ушите си, пудреше болнаво си лице и очакваше с нетърпение възможността да поздрави своя бъдещ зет.

Уоана също се бе съвзела.

Тя лежеше свита в леглото си, тялото ѝ потръпваше като полска мишка в нивите, очакваща косата да повали стръковете на посевите.

Вратата на спалнята ѝ се отвори със замах. В стаята нахлу майка ѝ всички тънки материи се развяха като криле на пеперуди.

— Какво? Още ли не си станала? Уоана, за бога, това е твоят шанс! Не бива да изпускате аудиенцията, която сме обещаваха — каза тя дяволито и отвори широко вратата на банята. — Не и днешната.

Херцогинята избута тромавото, бяло като вар създаване от леглото. Измита с вода и ароматични отвари, дългата ѝ коса бе омекотена, накъдрена и вързана с голяма панделка, украсена с опали. Окичиха ръцете ѝ с гривни. На пръстите ѝ поставиха десет пръстена. Когато беше готова, поведоха Уоана надолу по стълбите към приемната.

Залата беше много тъмна. През прозорците влизаше тъмна светлина — цветните стъкла сякаш спираха, а не пропускаха слънцето.

А там, до прозореца...

Той стоеше в черни, лилави и златни одежди. Приличаше на приказно насекомо с отровно жило. Пое ръката ѝ. Неговата беше ледено студена. Докосна я с черните си нокти. Устните му бяха изрисувани с цвета на съсирена кръв. Очите му зееха като бездънни ями.

Масата беше застлана с ленена покривка и на нея бяха подредени сребърни прибори за хранене и купи с инкрустирани скъпоценни камъни, които излъчваха неопределен тъмен блясък. Господарят на Волкян се хранеше елегантно и с наслада схруска кокал от пилешко бутче между зъбите си. Зад него стояха тримата му слуги, младият артист, младото момиче и дебелият мъж. Стояха като статуи. Не мигаха. Като че ли...

О, ако можеше Миц да е тук! Малката, хубава Миц. Това би утешило Уоана. Тя изпусна ножа от треперещите си тромави пръсти и когато господарят Волкхавар я погледна, забеляза колко внимателно смуче мозъка от кокала си.

— За кого говорите, мой скъпи зетко? — попита Херцогинята като мърдаше ушите си.

— Той е мой покровител и божество на дома ми, моя младолика майко. Аз съм му изключително предан.

— И той има гробница тук, в Аркев?

— Да, най-младолика майко-сестрице. Но гробницата плаче да бъде отремонирана.

Херцогът се изкашля. Не понасяше да бъде изключван от разговора.

— Още малко вино за моя роднина Волкхавар — нареди той. Младият артист, който седеше до Волкхавар, се пресегна да налее вино в чашата. Дали беше негов син или племенник? Странно, но всичките слуги на Волкхавар бяха изчезнали. — Как се казва това божество?

— А, моят покровител има много имена. На покрива е издълбано името Сован Тованацит. Но може да сте чували и името Такерна.

Когато промълви тази дума, черна сянка покри масата. Гоблените се извъртяха на стените, а по прозорците сякаш птици биеха с крилете си.

Усмивката на Херцогинята застина, Херцогът се огледа тревожно. Уоана стисна ръцете си под масата, така че те побеляха от недостига на кръв. Волкхавар се поклони.

— Дали в храма на слънцето — известния храм на Аркев, където слънцето спира на върха на кулата точно по обяд — не би могло да се намери едно тъмно, скрито ъгълче, където да се постави моят бог за тези граждани, които го почитат? Или искам твърде много от ваши височества?

— Ще свикам свещениците — отговори Херцогът, — ще им обясня вашето желание и ще поискам мнението им.

— Благодарни на бога, Уоана, че твоят годеник е също набожен — обърна се към дъщеря си Херцогинята.

Скоро бяха свикани свещениците — на храма на слънцето в червени и златни одежди и на храма на звездите, облечени в синьо и сребърно. Дойдоха и белите, забулени монахини на луната. Те се поклониха на Херцога и той им отвърна също с поклон. Поклониха се и на Волкхавар. Той само кимна снизходително.

Говориха Херцогът, най-висшият свещеник от храма на слънцето и Волкхавар.

Скоро след това се разотидоха.

Над тях небето бе тъмносиньо. Голям светец облак закриваше слънцето. По обяд колесницата на бога спря на най-високото златно кубе на храма. Облакът я забули. Постепенно той загуби блясъка си. Може би се задаваше буря.

Този ден залязващото слънце покри хоризонта с мътен тъмночервен пламък.

Странно пеене се носеше в Аркев. Свещеници с черни наметала минаваха по широките улици, по площада, по една тясна уличка към

старинна гробница. Никой не знаеше откъде дойдоха. Може би от храма на слънцето и бяха облечени така, за да почетат този, в чиято гробница отиваха? Или може би бяха част от кортежа на господаря Волкхавар? От кадилниците им от тъмносин метал се носеше дим от тамян като дъх на дракон. Музиката им беше различна, всяваше страх и призоваваше нощта.

Небето беше натежало от облаци, звездите се бяха скрили, луната също. Черните свещеници стигнаха закътаната полянка, после тръгнаха обратно. Вървяха отново по тясната уличка и черните им наметала хвърляха сенки по стените. Кандилата продължаваха да димят. В средата на шествието носеха нещо.

Кучетата бягаха от пътя им, котките и плъховете бързаха да се скрият в къщите. Славеите по крайпътните дървета забравиха песента си. Хората не напускаха домовете си, докато черната процесия не премина през града. Не смееха дори да наблюдават шествието през прозорците.

Вратите на храма на слънцето бяха широко отворени. Свещите бяха запалени.

Свещениците се изкачиха по бронзовите стълби, украсени с перли, прекрачиха прага на светата обител. Нощта ги последва и светлината в златната зала намаля. Слънчевите дискове с яркожълти лъчи и огньовете загаснаха.

Свещениците на идола — демоните-любимци на Волкхавар — го поставиха в малка ниша. Беше му отредено скромно място, вляво от големите метални украси на слънцето, почти скрит. Но от неговото място продължаваше да се разнася тъмнина като среднощното вълнение на спокойни води от хвърлен в тях камък. В храма стана студено.

Свещениците на слънцето се приближиха. Те се поклониха и поздравиха Сован Тованацит, когото сега наричаха Такерна, черния бог. Бяха внимателни. Но само това. И когато приключи краткият ритуал, побързаха да се заемат отново със задълженията си. Искаха да се върнат към светлината и топлината, която сега им се стори недостатъчна в тяхното убежище.

Тази нощ Уоана не можа да заспи. Бяха ѝ казали, че венчавката ще се състои след три дни. В храма на слънцето тя и господарят Волкхавар щяха да бъдат невъзвратно свързани пред боговете.

Страхът ѝ нямаше предел. Не намираще отговор на смразяващите душата ѝ протести. Обмисляше бягство, но ѝ се струваше безсмислено. Войниците и стражите на баща ѝ бяха навсякъде. Те щяха да я спрат или дори Волкхавар можеше да тръгне след нея. И тогава... Осъзнаваше силата му. Изглежда всеки чувстваше това, но никой не се противопоставяше. Омагьосаното градче Аркев разбираше под какво тегло се намира, но се боеше да се бори.

Часовете на мрачната, безлунна нощ, отброявани от камбаните на храмовете, се сториха безкрайни на херцогската дъщеря.

Тя се изправи и пристъпи вяло до прозореца. Отвори го и погледна навън. Тъмнина бе забулила целия град. Нямаше как да избяга. Невидима игла бодна Уоана и тя дойде на себе си.

— Миц, Миц, върни се у дома! — извика за стотен път, но без надежда.

И тогава като по чудо видя две зелени искри да разкъсват мрака. Слабо лъскаво тяло се затича от покрив на покрив с тънките си и подвижни лапи и скочи на перваза.

— Миц! О, Миц! — заплака Уоана, прегърна котката си и я покри с целувки и сълзи.

Миц обаче не отговори както преди, когато се гушеше в господарката си и мъркаше. Сега тя изглеждаше скована в прегръдките на принцесата и козината ѝ настръхна.

— Миц, толкова се радвам, че пак си тук! Толкова се радвам! Гладна ли си? Тук имам малко млекце, можеш да го изпиеш. Не смея да поискам друго в този късен час. Бих ти взела нещо, но се страхувам да не го срещна, ако излезе от стаята си. Миц, Миц! — Гласът ѝ заседна в гърлото. — Той е толкова страшен! Ти също се боиш от него, нали, Миц? Затова не искаше да се върнеш при мен и сега се държиш толкова студено.

— Мяу — измърка котката и близна ухото на Уоана.

Радваше се да види отново господарката си. Но не ѝ харесваше да е в двореца. Волята на чуждия дух, който се бе вселил във вътрешния мир на животното, се бе оказала твърде силна. И сега тази воля очевидно се опитваше да разбере отношението между котката и момичето, което сега притискаше до себе си косматото тяло.

Душата на Шайна, непоносимо затворена, притисната и уплашена, все още се чудеше на тази обич и се опитваше да не се

меси, но не можеше да остане настрана.

Уоана сипа млекцето в сребърна кутийка за брошки и Миц заблиза. Поне това не отблъскваше Шайна. Мишката, която беше хванала, или по-скоро която Миц бе хванала с големи мъки поради придирчивата близост на Шайна, бе останала неизядена, защото момичето не можеше да насили стомаха си да я погълне. Миц открадна полуопечена наденица от един магазин. Погълнаха парчето, въпреки че пак имаха трудности, защото котките и хората не се хранят по един и същ начин. На няколко пъти едва не се задавиха. Дори сега част от млякото се разплиска по скъпия килим в спалнята на принцесата.

Уоана не забеляза това. Тя беше толкова щастлива, че любимото ѝ същество е отново при нея. После седна на леглото, Миц се гушна в скута ѝ и изслуша всички лоши новини и ужасната участ, която бе отредена за младата принцеса.

Шайна също слушаше. Миц обаче разбираше само доколкото ѝ подсказваха инстинктите. Малкото, което улавяше чрез Шайна от човешката реч, не я впечатли особено и изморена от дългия ден, скоро заспа. Шайна, която се подчиняваше на естествените закони на тялото на Миц, също се унесе.

Всеки сънуваше част от сънищата на другия. Шайна преследваше мишки и се търкаляше на слънцето, а Миц носеше вода от кладенчето, мълчаливо посрещаше караниците на жената на стария Аш и отново и отново се влюбваше в красивия артист.

Посредством това объркване Шайна и Миц се опознаха една друга. Тялото на котката се тресеше на възглавниците до главата на Уоана до изгрев. Междувременно принцесата спа дълбоко. Част от ужаса ѝ се изпари след завръщането на котката. Или поне до изгрева.

Три дни не бяха много за едно момиче да се приготви за сватбата си. Никога досега не помнеше да е бързала толкова. Сватбата щеше да е в странен час — в полунощ. Но кой би могъл да си представи, че такъв властен господар ще поиска Уоана за жена? Тромавата Уоана? А освен всичко ѝ носеше прекрасни подаръци. Три дни черни коне теглеха лакирани каруци по пътя към Аркев. Черни кораби с лилави платна пускаха котви в пристанището на река Карга. Те нямаха гребла и не използваха вятъра. Рокли за Уоана от коприна и кадифе, украсени със скъпоценни камъни, всякакви дрънкулки за лунното момиче,

парфюми от четирите края на света, черни ловджийски кучета, черни славеи в сребърни клетки.

Всеки ден това бе докарвано в града. Всеки ден конюшните на двореца бяха препълвани, залите и антретата се отрупваха до тавана със скъпоценности. Всяка сутрин подаръците мистериозно изчезваха — конюшните се изпразваха, стаите също, готови да поемат новите ковчези, пълни с изненади. Без съмнение предишните дарове бяха прибрани. Без съмнение. Волк, майсторът на илюзиите, крадецът на чувства.

Херцогинята се усмихваше превзето. Херцогът се потеше и поглеждаше през рамо. Уоана беше бледа като навлажнен хляб. Тя прехвърляше нанизите от перли в пръстите си и благодареше на бъдещия си съпруг. Те не изглеждаха истински като Волкхавар. Нищо не изглеждаше истинско.

— Ела, скромна девойко — повика я той и я поведе в градината. — Да не се боиш, че ще те изям? — и се усмихна неубедително, защото в очите ѝ можеше да прочете, че не би се учудила, ако го стори.

А Миц и нейната спътница се сближаваха, не като влюбени, а като близначки. Миц уби едно водно конче, на Шайна ѝ прилоша, но не каза нищо. Момичето караше котката да преследва магьосника, където и да отидеше. Миц страдаше. Волкхавар я видя и се поклони. Той обичаше котките.

Дисаел вървеше след магьосника. Седеше притихнал до него. Шайна накара Миц да скочи на пейката зад него, да седи в скута му. Дисаел дори не я забеляза.

Душата на Шайна се топеше от мъка. Миц спокойно миеше с лапа муцунката си.

Трите дни изминаха бързо.

Утрото, следобедът и вечерта на сватбения ден се изнизаха незабелязано.

Уоана се молеше, облечена в златиста рокля. Единствено тя ѝ бе останала от многобройните подаръци.

В целия град улиците бяха украсени с флагчета и цветя. Нощта приближаваше. Беше облачно, както през всяка една нощ от пристигането на Волкхавар насам. Фойерверките създаваха впечатление, че от небето падат звезди, а от фонтаните бликаше вино,

червено като кръв. На централния площад на големи шишове се печаха волове.

Уоана все още се молеше.

Тогава се появи господарят. Той яздеше черен като кехлибар кон и беше в лилавата си премяна. На главата имаше корона като император. Свитата му се състоеше от хиляда войници, облечени в черно и златно, девиси в лилаво и светлосиньо, които танцуваха и носеха блестящи кошници с цветя. Колесниците имаха формата на лебеди с разперени криле, кехлибарени гълъби кръжаха над главите. Музиканти с еднострунни или многострунни инструменти, свирки и барабани вървяха след тях и водеха мечки с цвета на житни класове. Тълпата беше във възторг.

Прозвучаха тропети. Вратите на двореца се отвориха.

Тя носеше було от сърма, но то не можеше да прикрие грозните ѝ черти. Бледата принцеса. Вървеше тромаво и се препъна на широкото стълбище. Волкхавар ѝ помогна да се качи на един от конете и се усмихваше, сякаш тя беше най-хубавият му подарък. Вече не се молеше.

Полунощ. Насроченият час. Фенерите светеха в алено. Небето беше белезникаво. Дали някой се сещаше, че преди време в полунощ се състоя едно друго огромно и тъмно пиршество.

Камбаните на храма забиха, звънците на корабите зазвъняха. Волкхавар поведе годеницата си по стълбите на храма на слънцето. Очите му приличаха на усойници.

Сватбеното шествие мина по пътеката между редовете на храма. Уоана държеше Волкхавар подръка като лист хартия, понесен от бурен вятър, а след тях вървяха зловещата му свита, Херцогът, Херцогинята, придворните и стражите.

Свещениците чакаха до блестящия олтар.

Волкхавар пристъпи и повлече Уоана със себе си.

Всички притихнаха. Замръзнаха по местата си. Младоженецът отстъпи назад от олтара. Отпусна ръката на избраницата си. Хората замряха. Тишината сякаш се изливаше от огромна урна. Тогава се разнесе гласът на Волкхавар:

— Не, господа свещеници. Един момент, ако обичате.

Последва объркване разнесе се шепот. И отново гласът на Волкхавар. Различен, не толкова игрив. Груб — гласът на роба от

кариерата, на момчето от скалите.

— Черни господи, величайши господи! Господ на ветровете, нощта и сенките. Те забравиха, но твоят слуга помни. Аз съм истинският ти свещеник. Ти ме познаваш. Аз съм твой син. О, Сован Тованацит, идол от порутената гробница, виж новото си място. Помниш ли слизането от планината, сриването на твоите и моите сили? Помниш ли лошите дни, жалките убийства, затвора под реката, роба, който трябваше да намери смъртта си в каменната кариера, къртейки бели камъни за Аркев? Помниш ли мъжа, който ни се подиграваше? Помниш ли как пролях кръвта си на скалата, как се издигнах като сокол в небето? Ти беше в мен. Издигни се сега, властта ти няма граници! О, ела, Сован Тованацит! Ела и владей! О, Сован, земя на сенки! О, Такерна! Такерна! Ела и владей!

Разнесе се шум. Отгоре, отдолу, отвсякъде. По целия Аркев и отвъд града. Небето се раздвои. Земята се разцепи. В храма отекнаха писъци, ридания, проклетия. Светлините загаснаха. Но тъмен блясък продължи да грее.

Източникът, от който извираше и се разпръскваше, беше в една ниша до високия олтар. Нещо тъмно и малко бе поставено в нея. Идолът от гробницата.

Свещениците не помръднаха от местата си. Гледаха през помътнялата светлина на слънчевите дискове. Присъстващите притаиха дъх. Бояха се.

Не в скритата ниша, а пред нея, между олтара и мястото, където чакаше с вдигнати ръце лилавият господар, горяща сянка се извиси до височината на ръцете му и я надмина.

Черният бог.

С лице на ужасна птица, с крив нос, слепи зли очи и уста, която проклинаше. С едната си ръка притискаше рог — празен, готов да бъде изпълнен с кръв. Черни светлини — ками, мечове — висяха от пояса му като виеци се змии.

От всички ъгли на храма можеха да го видят. Свещениците и всички други жители на Аркев гледаха ръката му и кръвожадния рог. Не можеше да се скриеш зад гърба му. Той виждаше и зад себе си.

Богът растеше, докато главата му достигна покрива. После застина като пилон от желязо или кост — форма без хубост и цвят.

Такерна. Могъщият Такерна.

Волкхавар щракна с пръсти. Дива, варварска музика изпълни храма, както преди мастилената светлина.

Високо в кулите камбаните забиха асинхронно и всички звънци в града звъняха без мелодия.

Волкхавар се огледа.

— На колене! — извика той. — На колене пред бога, когото пренебрегнахте! Мрамор за двореца, злато за слънцето, сребро за луната и звездите. А за него нищо. На колене! Молете го за прошка! Молете се!

Мъжете и жените, придворните на Херцога, дори свещениците откриха, че се подчиняват. Те се молеха с гърлен раболепен глас, почти хленчеха.

Само Волкхавар и демоните му останаха прави пред бога.

— Ела — каза Волкхавар на булката и я дръпна да стане. — Трябва да ни венчаят.

Три черни оковани кози бяха въведени в храма и оставени между коленичилите в редици хора. Волк ги хвана за рогата една по една и преряза гърлата им със сребърен нож. Червена кръв обля черните крака на господата. На всеки смъртен писък на животно хората отговаряха с по-силен писък. Кръвта потече в тънки черни реки по мозаечния под. Волк натопи пръстите си в нея. Държеше Уоана безжалостно за косата, както бе държал козите. Постави отпечатък от кръв на челото и малките ѝ неразвити гърди. Очите ѝ се изцъклиха. Не можеше да устои. Когато я пусна, тя стоеше неподвижна като камък, както всички останали.

Волк се огледа. Обърна се към мястото, където се бяха скупчили свещениците.

— Сега вие ще служите на Сован Тованацит! Вашите тайнства и символи ще са различни.

Направи над главите им знак и дрехите им от червена тъкан, украсена с жълт метал, изчезнаха. Сега бяха облечени в черни одежди. Вече бяха свещеници на Волк и поклонници на черния бог.

Те се надигнаха като лунатици. Започнаха да танцуват под музиката. От кадилниците им се издигаше дим и изпълваше храма с мириса си. От каните им със светена вода капеха капки кръв. Всички хора в храма се надигнаха и започнаха да танцуват.

— Елате, моя жено, майко, татко — повика ги Волкхавар.

Отиде до вратите на храма. Уоана вървеше вдървена след него. Херцогът и Херцогинята ги следваха с изкривени усмивки и очи като копчета.

Тълпа от хора бе изпълнила двора на храма. Не празнуваха, не се веселяха. Гледаха към осветения в черно храм с почуда и тревога и мълчаха. Аркев бе смълчан, но дълбоко в себе си жителите му чувстваха какво става.

Волк вдигна ръката си, с която държеше ръката на принцесата. Засвириха тропети. Но звуците не излизаха от устните на тропетистите, а от небето. Звънците продължаваха да звънят без мелодия.

Никой не вдигаше тостове, никой не хвърляше във въздуха шапката си или монети, в облаците не летяха гълъби. Само странна музика се носеше от храма и свещениците в новите си одежди продължиха да танцуват, сякаш обладани от немирни демони. Тълпата тропаше с крака и обикаляше в кръг по двора и по улиците. Музиката се понесе с тях и скоро цялото градче танцуваше под непроницаемото небе. С танца си почитаха Сован Тованацит — бога, когото бяха пренебрегвали.

После неизбежно танцът прие нов обрат — също варварски и порочен.

В храма на слънцето на висок олтар танцуваше на тънките си крака черен кон и опетняваше с торта си свещените съдове и тъкани. Похотливият танц бе обхванал и тълпата в храма. Не само мъж с жена. Волове и вълци с бели момичета, мъже с кобили. Чуваха се викове на болка и екстаз, удари на птичи криле.

Свещениците от храма на слънцето тичаха голи по улиците и ловяха плъхове, печаха ги на огньовете или ги ядяха сурови. Лунните девойки пищяха тънко като дяволи, махаха булата си и се отдаваха на мъжете. Издигаха се пушеци без огън. Лъчи светлина минаваха изневиделица като стрели, осветяваха любещите се двойки и докосваха върховете на кулите.

На километри от Аркев в селата и градовете, дори в планината Волкян хората ставаха от леглата си, гледаха небето над Коркеем и се питаха с неспокойни гласове — какви са странните светлини, отразяващи се в небето, и бученето, което се носеше от столицата? Никой не можеше да си отговори.

Черният празник на Такерна.

Още като малко момче Керник изпробваше магическите си умения върху хората. Първо над селяните, а сега беше превзел Аркев.

В града господстваше Такерна.

Оргии бяха в разгара си, когато магьосникът и булката му се върнаха в двореца на Херцога. Той и Херцогинята не ги последваха.

Вратите се затръшнаха след тях. Огньовете, изпаренията, стенанията и виковете останаха отвъд цветните прозорци. Хората-демони бяха изчезнали. Слугите и стражите — също. Волк и съпругата му бяха сами в двореца.

Той погледна принцесата. Пребледняла, тя направи крачка назад. После още една.

— Виждам, моята Херцогиня с люспеста кожа изпада в ужас от мисълта, че сега може би ще поискам да упражня съпружеските си права над нея. Е, госпожо, няма нужда да трепериш. Можеш да запазиш девственото си тяло. Тези неща не ме вълнуват. Дори и да беше красива, пак нямаше да те желая. Това развлечение е за зверовете в гората и онези животни, които живеят в къщите.

Уоана се повали разтреперана на един стол.

Волк стоеше до прозореца, профилът му приличаше на профила на Такерна.

— Не, малко глупаво момиче — продължи той, — всичко, което искам от теб, е символичната ти цена. Магьосниците боравят със символи и така те им стават скъпи. Особено на мен — господаря на магьосниците, най-висшия свещеник на символите. Когато нещастните ти родители вече не са с нас, а това ще стане скоро, ти ще наследиш Коркеем, а аз, твоят съпруг, ще го управлявам. Иначе можеш да правиш каквото поискаш, стига да не ми се пречкаш. Сега бягай при девственото си легло.

Уоана се изправи, побягна от стаята, изкачи стълбите и се затвори в тихата си стая. Трепереше от ужас, но й олекна. Залости вратата по стар навик, който сега едва ли би я спасил. Пристъпи плахо към леглото.

Дори тук чувстваше погледа му да я следи. Не се съмняваше, че Волк може да вижда и през стените.

Навън продължаваха да се носят смразяващи звуци.

Уоана легна и покри главата си с възглавниците. Искаше да изтрие следите от кървавите пръсти на магьосника от тялото си, но по някаква причина не смееше. Повика Миц, ала котката не ѝ отговори. Сигурно пак се бе скрила. Какво бе казал за родителите ѝ? Не си спомняше, а може би се боеше да го направи. Не ги обичаше, но не искаше да си ги представи подчинени на милостта на Волкхавар. Съжаляваше ги. Но не можеше да им помогне.

Скоро трябваше да се съмне. С какво нетърпение очакваше изгрева!

Четири или пет часа след полунощ слънцето трябваше да се издигне в небето над Аркев. Но това не стана. Без слънце, без луна, без звезди, небето обвиваше в тъмнината си кубетата и кулите на храмовете. Богът на нощта бе изгасил всички светлини освен своята собствена.

Пламъците вече тлееха. Беше тихо. Жителите бяха налягали по улиците. Спяха. Само пушек се стелеше в градините.

Поклонниците на Такерна лежаха в кръвта и виното около краката на идола като мъртви риби, изхвърлени от отлива.

Но богът не спеше. Веднъж събуден, никога не заспиваше.

Тежки стъпки по пода. Една, две, три. Черен вълк, висок колкото кон, влезе през вратата и тръгна по пътеката между редиците. Прескачаше внимателно спящите тела. По муцуната му имаше нещо лепкаво, а на улицата някой лежах в вечен сън с червени кървави огърлици около шиите си.

Херцогът и Херцогинята се събудиха заедно. Втренчиха се във вълка. Той изчезна и на мястото му застана Волкхавар, скъпият им зет.

— Колко странно — проговори Херцогинята несигурно и възбудено. — За какво са тези вериги?

— За да ви привържат към стълба — обясни Волк. — Или може би е само илюзия? Опитайте и ще видите.

— Това е нещо ново. Някакъв обичай от Волкян ли е?

— Вече да — отговори Волк.

— Искам да бъда пуснат — изръмжа Херцогът, като гледаше веригите и стълба объркан. Не забелязваше високата сянка, чиято глава достигаше тавана.

— Ще ви освободя — обеща магьосникът. — Но първо имате ли какво да ми кажете, последна молба или благословия, или може би

дори магия?

Лицето на Херцогинята се изкриви в горчива гримаса.

— Милост! — извика тя. — Ще направя всичко, само ме пощадете!

— Аз имам всичко, което искам.

— Стража! — крещеше Херцогът. — Стража! Помощ!

— Няма стражи, няма помощ. Вече нямам нужда от вас, госпожо и господине. Дори господарят ми не иска вашите скъпернически нищожни души.

— Той е вълк! — пищеше Херцогинята. — Видях го! Видях го!

Волк разтвори устата си. Поклони се и целуна края на робата на великия тъмен идол.

— Такерна, помниш ли свещеника Вой? Да, невероятни, помниш го. Сега като трудолюбива жена трябва да пометеш и тези двамата като прах от къщата. — Волк отстъпи настрана. Представи си Херцога и Херцогинята да копаят камък за тези бели кули на двореца, за които той можеше да умре в кариерата. Лицата им бяха бледи и набръчкани като камъка. — Вземи ги, господарю мой!

Разнесе се тътен, черна светлина, мирис на овъглено месо и до колоната заблестяха две факли с височината на Мойоко и жена му.

Котките имат слънчеви часовници в главите си. Знаят колко е часът, където и да се намират. Миц знаеше, че се съмва. Усети кога стана обед, докато лежеше в кухня ствол на дъба в двора на двореца. Но когато вдигна глава и погледна навън, над града все още се стелеше тъмнина като в най-тъмните доби.

— Златното око на слънцето не се е отворило — помисли си Миц.

— Не — отговори Шайна и погледна през очите на котката. — Слънцето е изгряло. Но Волкхавар е опънал с магиите си черно платно от облаци над Аркев. Затова никой не може да види колесницата на слънцето.

— Може би си права — призна Миц, — но аз ще се скрия отново.

— Не, няма — размърда се Шайна. — Не си ли гладна? Нека да отидем в кухнята и да видим какво бихме могли да закусим.

С тези думи Шайна убеди котката и тялото излезе от дървото, където се бе скрило, когато започнаха страшните звуци. Скокът им от

дървото на земята не беше лек.

— Едва не скочихме в локвата заради теб — смъмри я Миц.

— Слушай — каза Шайна. — Можеш ли да чуеш цвърченето на мишка с остриите си уши?

Миц и Шайна излязоха на мъхестата пътека, която водеше към двореца.

Котката се сниши до земята, козината ѝ настръхна. Опашката на Шайна — е, беше донякъде и нейна собственост — се вирна нагоре и те изстенаха.

Дворецът на Аркев вече не беше бял, кубетата не бяха от бледо блестящо злато, а прозорците не бяха розови като зюмбюли или зелени като морето. О, не! Дворецът беше черен, с кубета от желязо, а прозорците бяха сиви и лилави като зловещата кръв на дракон. Дърветата в градината имаха черни листа, храстите бяха с цвета на отровата, а поляните — като поръсени с пепел. Това ли е Аркев, блестящият град? Черни стени, черни кули? Без блясък? Един голям некропол под небето на Такерна.

Котката се покатери по черната кула. В стрехите се гушеха смълчани птички. Миц и Шайна погледнаха през новите стъкла в стаята на Уоана.

— Тя спи. Не я е наранил или опетнил — каза Шайна.

Миц задраска по стъклото, но Уоана не се събуди. Котката побягна.

— Чакай! — извика душата на Шайна, понесена физически и мисловно от бясната паника на котката. По клоните на едно тънко дърво, после на друго, на тревата, през една дупка, по стъпала, по широка павирана улица, където все още светеше един фенер с красив пламък. — Чакай!

— Не мога да чакам! — изпищя Миц. — Нощ е! Страх ме е! Да бягаме!

— Добре, Миц, мила Миц, добра Миц, бягай като вятъра, следвай облаците. Хубаво е да бягаш. Но ако бягаме, нека поне да е по този път.

И поеха в посоката, в която беше храма. Шайна водеше. Тя не само предугаждаше пътя, но усещаше, че Дисаел е там някъде. А също защото... Не можеше да определи какво.

С Шайна се случваше нещо странно, неконтролируемо и я караше да се чувства некомфортно. „Не питай какво ми е — мислеше си тя. — Не се опитвай да разсъждаваш. Още не.“

Стигнаха до вратите на храма на слънцето. Едва сега Миц разбра в каква посока я бе повела Шайна.

— Късно е да се връщаш назад — прошепна девойката.

— Ще те издера и ще те разкъсам — изръмжа гласът на Миц.

— Мила Миц, скъпа Миц. Никой няма да те нарани.

— Но аз ще нараня теб — обеща котката. — Ще ти се нахвърля и ще си играя с теб. Ще гриза и ще чупя костите ти с лапата си. Аз...

Шайна изгуби търпение.

— Ще те накарам да гризеш собствената си опашка — каза тя. — ако не скриеш езика си зад зъбите.

Миц млъкна и козината ѝ полегна върху гърбовете им. Шайна, ученичката на Барбаят, беше по-силната въпреки всичко.

Храмът изглеждаше като потопен във вода, обвит в сянка. По пода стояха странни купчинки пепел. Но какво беше онова голямо, покрито със смола нещо, което...

Въпреки волята си те продължиха напред, влязоха вътре и приближиха идола. Очите им погледнаха право в лицето на Сован Тованацит — Такерна.

Тогаваше чу глас. Не беше идолът. Гласът на магьосника изричаше нечувани думи:

— Коте, ела тук. Ела и седни на коленете на Херцога на Коркеем. Ела и раздели трона с него. В този час аз, Волкхавар, празнувам победата си.

На мозайката изведнъж се появи мишка, която бягаше бързо. Беше просто илюзия. Шайна разбра това и не помръдна. Миц, чиито котешки инстинкти бяха по-силни, затича след нея, подскочи, играеше си с мишката, потупваше я и я драскаше. Всяко действие я доближаваше до магьосника, който това и чакаше. Най-после Миц уби и изяде нереалната мишка. Вкусът ѝ бе почти истински.

Шайна се появи, след като се беше скрила, превъзможна топлата миша кръв в гърлото на Миц и откри, че седят на коленете на магьосника.

— После ще ти дам по-хубава закуска — каза той. Гледаше котката с нечовешко бялото си лице и оловни очи. — Малко, жестоко,

умно, грешно коте. Мислиш, че си сита, но ти се нахрани с една илюзия.

Миц беше странно развълнувана и притеснена и започна да мие лапите си. Шайна се криеше зад нея и хвърляше бегли погледи по нещата наоколо, когато Миц извърташе глава.

Столът беше в златно и черно — столът на Херцога или на висшия свещеник, или нещо помежду им. Йевдора седеше отляво и предеше пушек на златно колело и сребърна хурка. От другата му страна седеше Дисаел и четеше на глас от книга, подвързана с кожа. До него Роши в облика на мечка свиреше на свирка от нефрити. Символи. Както бе казал магьосникът, той обича символите и има нужда от тях. На тях гради дома си.

— Малка черна котка — продължаваше Керник. Гласът му беше мек и сух. — Аз направих от Аркев черен и грозен град. Аз направих моя бог бог на Аркев. Ето го там, можеш да го видиш. Аз изпих горещата кръв на хората.

Тогава ръцете му се повдигнаха и погалиха нежно котката по целия ѝ гръб.

Очите ѝ се затвориха. Мъркаше. Усети се. Спря за момент. После замърка пак. Кой би могъл да си помисли, че мъжът в лилаво е способен на такава нежност?

Шайна също почувства ласката и се учуди. Това я накара почти да забрави, но не успя...

Идолът, Шайна. Идолът.

Да. Тя разпозна идола. Черният бог на Волк. Това беше малкият демон — божеството на планинското селце, от който се бояха козите. Беше му се кланяла и поднасяла цветя. Сърдитият демон.

Миц мъркаше, докато заспа. Шайна се унесе след нея.

Черни соколи летяха в небосвода. Въздухът се раздвижваше от ударите на крилете им.

Скоро светът се събуди. В Аркев имаше нов Херцог. Дъщерята на стария беше негова съпруга. Името му бе Волкхавар. Искаше всяко село, всеки град, голям или малък, всеки храм да му изпраца дарове. Четиридесет черни вола, сто черни овце, двеста глави черни говеда. Петдесет бъчви черна бира, шестдесет червено вино, един тон сребро, един тон злато, шест ковчега с диаманти, кожите на двадесет черни мечки, руната на осемдесет черни овни.

Аркев беше денонощно под черното було на нощта. Волкхавар бе забранил старата религия и слънцето, луната и звездите бяха напуснали небето над града. Всички свещеници сега служеха на жестокия бог на похотта и кръвта. Монахините станаха блудници. От корабите и караваните, които бяха отишли в Аркев за пролетния панаир, нито един не се върна обратно.

Някои отказваха да изпрацат подаръците, които изискваше новият Херцог. Тези хора изчезваха в кълбо от пушек и светлина.

Целият Коркеем вече знаеше името му. Волк Волкхавар. Пътищата се изпълваха със стада и скъпоценности, носени в Аркев — тъмния град, който вече не боготвореше небето.

Свещеникът на червеното слънце яздеше от селото на стария Аш обратно към Кост по неравната пътека, която криволичеше по хълма.

Беше рано, малко след зазоряване. Планините все още изглеждаха тъмни под блясъка на емайлираното небе. Въздухът беше свеж. Чуваха се звънци на кравите и гласовете на птиците.

Едрият свещеник беше дал най-доброто от себе си на жителите на селото и сега беше изтощен след всичко, което поискаха от него. Нищо друго не можеше да се направи с един вампир освен това, което беше направил той. Така щеше да е по-добре и за нея, а това беше и единственият отговор за странните неща, които се случваха в селото и околността. Но някак не се чувстваше уверен, че е постъпил правилно. Беше се насиллил да извърши необходимия ритуал. Отсичането на главата ѝ беше само по себе си ужасна задача. Докато замахваше, му се струваше, че чува гласа ѝ като обезумяла птица, а когато свършиха и поеха надолу към селото, сякаш бе чул плач, мек като дъжда, носен от вятъра зад него. Ударът на меч донесе мир на живите. В това бе сигурен. Но за момичето? Дали бе донесъл мир и на робинята?

Сега, разбира се, пътят му обратно към Кост минаваше покрай гробището, съвсем близо до мястото, където бе погребано тялото на робинята. Щеше да е по-спокоен, когато хълмът останеше зад гърба му. Не отричаше.

Мулето не обичаше дългите преходи. Сега изведнъж спря.

— Хайде, Марко, мой дебели приятелю — подкани го свещеникът.

Мулето поклати глава.

Тогава свещеникът забеляза, че един валчест камък, който сигурно се бе претърколил отгоре, стоеше по средата на пътеката.

— О, от този камък ли те е страх?

В същия момент камъкът се повдигна и се извърна или поне така изглеждаше. Мулето издаде звук, като че ли духаха пясък през тропет, и направи три големи скока — на запад, на изток и назад. Свещеникът се строполи в праха на пътя.

— Хвала на бога на слънцето, аз съм достатъчно дебел, за да понеса такива удари леко — простена той философски и се надигна.

— Това е добре — прозвуча друг глас. — Не бих искала добрият отец да се нарани.

— Само казах, че не съм се ударил лошо — поправи го свещеникът. — Костите ми не са счупени.

Острият му поглед съзря на пътеката стара жена. Тя също го наблюдаваше. Беше странна, сива старица, завита с мъхест шал, а очите ѝ гледаха остро като неговите.

— Мулетата са глупави създания — каза тя. — Ту са кротки, ту са диви. Един от вързопите падна, но аз го вдигнах.

— Благодаря — отвърна свещеникът. — Мога ли за знам с кого разговарям?

— Една бедна стара жена от тукашните планини. Но дали добрият отец е чул новините от Аркев?

— Чух нещо. Имало нов Херцог със странни вкусове.

— По-лошо. Погледни червеното си наметало и златния си слънчев диск, отче. Той не харесва тези неща.

— Човек винаги трябва да се вслушва в съветите, които получава по път — изрече свещеникът. — Но все пак бих искал да знам името на мъдрата жена.

— „Каж ми твоето име, то ще покаже разликата между нас“ — казало кучето на бълхата — отбеляза старата жена. — Мулето ти тръгна. Може би трябва да го догониш, ако не искаш да вървиш пеш до Кост.

Свещеникът кимна рязко и тръгна след мулето, което препускаше в лек галоп.

След половин миля, от другата страна на хълма, мулето спря до една ела и свещеникът се качи на гърба му. „Може би пак ще се срещнем, майко“ — мислеше си.

Още не беше станало обяд, когато спря да изяде приготвената му храна и реши да провери какво има във вързопа, който магьосницата бе докосвала. Свещения бронзов щит от храма в Кост и свещения меч за обезглавяване на вампири ги нямаше. Изрече думи, не всички от които бяха свещени.

Ядоса се още повече и се разтревожи, когато сви от пътеката по хълма и се върна да види какво бе станало с гроба на робинята.

Зад кръглата врата на малката, наподобяваща мъхест валчест камък къща седеше магьосницата и се взираше в кристала си. Стаята нямаше прозорци и се осветяваше единствено от запалените свещи в човешки черепи. Кристалът показваше черен град под черно небе, на което слънцето грееше студено и бледо като фосфор. Храм от черен кехлибар, в който горят черни пламъци. Свещеници, облечени в траурни дрехи, се кланяха пред огромен идол със зловещо лице. Черни коне се изправяха на задните си крака и покриваха черни кобили пред олтара. Кръвта на мъже и зверове се лееше в алени реки. Наблизо се издигаше дворец от черен кехлибар, където черен Херцог седеше в златен трон, а до него — нисичката, бледа Херцогиня. Златокосо момиче предеше пушек, бяла мечка танцуваше, млад мъж се взираше пред себе си със слепи очи. Коленичили пред Херцога, принцеси и лордове поднасяха ковчежета със скъпоценности и монети. Кораби в реката, кервани по пътищата. На висок покрив котка ядеше рибешка глава, спомняше си галещата ръка на магьосника. Душата на момиче прехвъркваше в котешкото тяло като птица на люлеещ се от вятъра клон.

Барбаят откъсна поглед от кристала.

Обърна се. На пода бе нарисуван символ от бяла глина. Никога преди в стаята ѝ не бе рисуван такъв. Точно до очертанията му лежеше вързоп от сива тъкан с формата на голяма кукла. Вътре във фигурата от глина в земята бе забит бронзов меч.

— Е, меч — започна Барбаят, — ще ти кажа какво да правиш. Тук лежи труп. Тук, до теб. Увит в сива тъкан. Една млада девойка. Ти отсече главата от раменете ѝ. Така беше, нали? Е, меч, отговори ми сега от силата на глината, в очертанията на която стоиш, и силата на огъня, който те кали, и силата на водата, която те охлади, и силата на въздуха, който ударът ти разсече, и силата на земята, в която си забит. Отговори ми, меч. Аз ще изтръгна отговора ти.

Мечът отговори. Имаше металически глас.

— Да.

— Чуй ме — каза Барбаят. — Признаваш ли ме за магьосница?

— Да — проехтя гласът му.

— Името ми е Барбаят, меч. Повтори го.

— Барбаят — повтори мечът. — Поздравления, Барбаят.

— Сега аз ще ти кажа твоето име. Ще те нарека Меч. Ще те нарека Бронз. Чуй, Бронзов меч. Тук лежи момичето, чиято глава ти свали от плещите ѝ. Така ли беше?

— Да, Барбаят.

— Чуй ме, Меч. Аз я подведох. Но нейната кръв тече в моите вени и лъжата е заседнала като бучка в гърлото ми. Аз и тя запазихме душата ѝ на този свят. Трябва да знаеш това, Меч. Каквото е — е. Каквото било — било. Но това, което ще бъде, може да бъде и по друг начин. Ти ли я обезглави?

— Да, Барбаят.

— Три пъти отговори с „да“ на този въпрос. Меч, скоро ще отговориш по друг начин. Това е най-старата магия. Това, в което вярваме — е. Това, в което вярвахме — беше. Това, което трябва да стане, ще стане. Ти вярваш, че си отсякъл главата ѝ. Когато забравиш това и отговориш с „не“ повече пъти, отколкото изрече „да“, ти ще промениш миналото, както всички, които помнят или не нещата, ги променят. Тогава все едно, че не се е случило. Когато ти, който отне живота ѝ, ми кажеш, че не си го сторил, и повярваш в думите си, все едно, че не си го сторил — тялото ѝ ще бъде отново едно цяло. А душата ѝ, която все още съществува на земята, ще се върне в тялото и тя ще живее. Разбираш ли?

— Разбирам, Барбаят. Но аз помня удара, който нанесох в ръцете на свещеника, и топлината на кръвта ѝ. Помня ги.

Барбаят само поклати глава.

— Меч, аз те нарекох Бронз. Но бронзът се състои от два метала — мед и калай. Меч, отново ще ти дам име. Ще те нарека Мед, ще те нарека Калай. Отговори ми сега, Мед, червена, топла Мед, метал от пламък на топла, близка земя. Отговори ми, Калай, студен, сив метал, метал от пепелта на студена, далечна земя.

Мечът сякаш потрепери. Пламък и пепел, излети заедно, се разделиха отново в разтопено състояние.

— Поздравления, Барбаят — изкънтя дълбокият, горещ глас на Медта.

— Поздравления, Барбаят — иззвъня тънкият, хладен глас на Калая.

— Кажи ми, Мед от меча, скоро отсичала ли си глава на момиче? — попита магьосницата.

— Трябваше да го направя — отговори Медта. — Аз съм силна и гладна. Отсякла съм я без съмнение.

— Кажи ми, Калай от меча, ти също ли си отсичал глава на девойка?

— Аз? Аз съм слаб и тактичен, бих драскал или порязвал. Може би съм я одраскал, но се съмнявам, че съм я обезглавил.

— Глупак! — изръмжа Медта. — Когато аз съм до теб, би могъл да обезглавиш стотици хора. Едно момиче не би ни затруднило. Вземи ръката ми и си спомни вкуса на кръвта и пращането на костите.

— Да — хленчеше Калаят. — Може би. Може и да съм го сторил. Да, с помощта на сестра ми аз обезглавих момичето.

Барбаят поклати глава.

— Меч, аз те нарекох Бронз. Бронз, аз те нарекох Мед и Калай. Ще ти дам ново име. На наковалнята те коваха, преди това в пещта те стопиха и смесиха. — В очертанията от глина мечът сякаш се раздели. Медта — с ядосано мърморене. Калаят — с остър писък. — Слитък на Калай те наричам, Слитък на Мед те наричам. Кажи ми, Слитък Калай, къде те откриха да спиш?

Гласът на Калая беше мек, замечтан и далечен, сякаш долиташе от необятни морета.

— Лежах дълбоко, Барбаят, в моята дупка в скалата. Кой ми казваше какъв съм? Никой. Аз бях част от майка ми, земята. Бях хладен. Дълго спях. Мъже ме извадиха от прегръдките на майка ми. Бях черен, но ме докосна вода и ме гориха с огън, и ме изливаха, и ме смесваха с червен метал, който ме мразеше и ме нарани жестоко. Духът ми се промени.

— Върни се към това, което беше — изрече магьосницата.

Калаят се сля с тъмнината на пода.

— Кажи ми — продължи Барбаят, — Слитък Мед, къде те намериха спящ?

Гласът на Медта също беше променен — беше мек и звучен.

— Ние бяхме голямо семейство, голяма колония като листа на папрат от едно коренище. Лежахме дълбоко. Говорехме си и се обичахме. Кой ни казваше какво сме? Ние. Кой ни казваше какви трябва да станем? Ние. Но грешахме. Мъже ни разделиха. Те ни начупиха на парчета. Държаха ни в огъня, докато не заплакахме. После ни обвързаха със студения сив чужденец, който ни мразеше. Вече не бяхме заедно. Вече бяхме разделени. Чукът беше жесток. Но най-жестоко беше разделянето и новото смесване.

— Върни се — нареди магьосницата — към това, което си била.

Медта се разля в румена купчинка на земята.

— А сега — продължи Барбаят — ще ви дам нови имена, за последен път: Окис на Мед, Окис на Калай.

— Поздравления — прошепна едната купчинка.

— Поздравления — промърмори другата.

— Добре. Сега ще ви кажа нещо — промълви магьосницата. — Тук лежи едно мъртво тяло. Увито е в сиво платнище. Една девойка, чиято глава вие отсякохте. Така ли е?

— Аз? — изпищя шепотът. — Не, аз знам само тайнствата, не и смъртта.

— Аз? — изпищя мърморенето. — Не. Аз знам само другарството, не и смъртта.

— Сигурни ли сте? Помните ли благословията в Кост, ръцете на свещеника, костите, топлатата кръв? Вие ли свалихте главата на момичето от раменете ѝ?

— Не, Барбаят!

— Не, Барбаят!

— Земя — заговори магьосницата, — огън, въздух и вода. Добив, пещи, смесване, удар на чук. Окис, бъди Мед, бъди Калай. Мед и Калай, бъдете едно цяло, бъдете Бронз, Бронзов меч.

На земята прахта се завихри, червено и сиво се смесиха, в земята стоеше забит каленият свещен меч.

— Меч — продължи Барбаят, — аз отново те създадох. Ти си нов и неопетнен, девствен и невинен. Слушай, Меч от бронз, тук лежи момичето, чиято глава ти отсече. Ти ли я отсече?

— Не, Барбаят — кънтеше гордият, ясен глас на меча. — Не, не и пак не.

Магьосницата се засмя. Смехът ѝ напомняше лай на лисица. Обърна се и махна платното от тялото, което лежеше до очертанятията на глинения символ.

Това беше Шайна. Косата ѝ с цвета на нощта се бе разпиляла по пода. Неподвижна, сякаш спеше. Главата ѝ беше прикована здраво и гладко към шията, а шията — към нежните ѝ рамене. Нямаше дори белег. От тялото ѝ се издигаше като тънък виещ се дим едва видима сребърна нишка. Непрекъсната.

Точно преди изгрев някой се спусна от Студената канара, мина по каменния мост надолу по пътеката, която водеше към козето пасище, към хълмовете и долината.

Изглеждаше като жена от селото. Имаше здрави обувки, престилка, забрадка върху сивата си коса и мъхест шал. Тя водеше малко магаре, впрегнато в каручка, а в нея бе поставен плосък дървен сандък, който не можеше да бъде нищо друго освен ковчег. Меланхолична, нещастна въздишка. Когато жената и магарето с каруцата се спуснаха по хълма и поеха по широкия път към Кост, хората сваляха шапките си и предлагаха на жената парче хляб или плод. Това бе добре дошло за Барбаят, която трябваше да се грижи за поправеното тяло на Шайна и не би могла да пътува по друг начин.

Преди да излезе от планинската пътека обаче, Барбаят бе забелязала нещо.

Вдълбаният идол, който бе прекарал в скалата до пътеката неизброимо много години, не се виждаше от пръв поглед, толкова нагъсто растяха белите цветя пред него.

Сивата жена го доближи. Гледаше го втренчено. Поклони се леко. Не можеше да различи изражението на каменното му лице, но преди да продължи, откъсна няколко цветчета и ги постави върху дървения сандък в каруцата.

Шайна сънуваше, че е хванала мишка и си играе с нея върху мозаечния под в двореца. Това беше сънят на Миц, но робинята бе свикнала с него. Тогава той доби странен обрат. Мишката вече не беше в устата на Шайна, а самата Шайна се бе превърнала в мишка. Изпадна от горещата, влажна, острозъба уста на котката и се оказа до друга мишка. Това беше Дисаел. „Бягай! — пищеше тя. — Волк котката ни преследва.“ Но мишката Дисаел я гледаше апатично с красивите си

синьозелени очи. Тогава лапата на Волк се стовари върху гърбовете им като нагорещено желязо.

Шайна се събуди задъхана. Като че ли падна от голяма височина. Това ѝ се случваше често, когато сънищата на котката се преливаха в нейните.

— Моля за извинение — прошепна Шайна на Миц, седна и започна да лиже лапите си. Но...

Това не бяха черните малки космати лапички, а матови, гладки и тесни ръце с десет познати пръста. Не, не можеше да е вярно. Все още сънуваше... Не е възможно.

Затвори очи и пак ги отвори. Виждаше по друг начин и чуваше различно. Нямаше смисъл да се опитва да тича на четири крака и едва не си счупи гърба, когато по котешки се опита да извие гръбнак.

— Шайна, ти си луда. Ела на себе си — каза си и се изправи. Вятърът развяваше косите ѝ. Дори говореше сама на себе си с добре познатия глас. — Какво се е случило с мен?

Тогава забеляза склона, бушуващото небе, каруцата с открития ковчег... До него, завита в мъхестия си шал, седеше магьосницата от Студената канара.

— Барбаят — промълви бавно Шайна. От очите ѝ се отрониха сълзи. Ужас и радост изпълниха сърцето ѝ, готови да я понесат на крилете си. — Барбаят, разкажи ми всичко. Бързо, веднага.

Така Барбаят, Сивата жена, ѝ разказа съвсем накратко какво се бе случило.

Момичето измяука. Не можеше да устои. Опита се да скочи след водно конче просто от удоволствие и лудост. Осмисли какво се бе случило и опипа всяка част от тялото си, за да се увери, че всичко си е на мястото. Не можеше да повярва. Благодареше на магьосницата. Седна на земята и се смееше, и плачеше от цялото си сърце.

Барбаят помълча известно време, после каза:

— По-късно може би ще имаш време да поплачеш. Разправих ти как те извадих от гроба, как съединих тялото ти и как направих от плътта и душата ти отново едно цяло. Сега, дъще, уредихме сметката между нас. Едно време те подведох, но сега платих дълга си. Кажи, че съм го платила.

— Стотици пъти си го платила, Барбаят.

— Добре. Сега ако ти казвам някои неща, а ти не се съобразяваш с тях, действаш необмислено и попаднеш отново в капан, нямаш никакви основания да искаш от мен помощ. Така да знаеш.

— Да, Барбаят, но какви са тези неща?

— Неща? А, да. Ето ти хляб и ябълки. Яж, докато слушаш. Първо ще ти кажа следното — кръглата ми врата е все още отворена. Върни се с мен в планината и ще те посветя в магьосничеството. Тогава ще направим нещо друго. Клатиш глава. Така си и знаех. Духът и сърцето остават същите. Твоят Дисаел е преди всичко останало. Добре тогава. Изяж ябълката и после ми разкажи какво видя, докато тичаше на четири крака из Аркев под черното небе на Волк.

Шайна се подчини. Опитваше се да не преглъща като котка, но едва не се задави.

— Научих тайните проходи на града и на двореца. Научих как да ловя мишки. Но това не е важно. Научих ритуала на черния бог на магьосника. Разбрах, че Волк може нежно да гали гърба на котка.

Барбаят седеше като валчест камък до отворения ковчег. Гледаше на север, над хълма, към веригата от черни планини, които изглеждаха като балдахин от буреносни облаци.

— Друго?

— Има и друго — отговори Шайна. — Едно нещо, което не ми даваше покой. Не знам защо. Научих, че черният бог на Волк, когото сега величаят в Аркев, е същият бог — малкият господин, на когото се кланях в планината.

— Правеше ли го? — попита сивата жена. — Всеки път ли го почиташе?

— Един път той беше ядосан, а сърцето ми се бе свило и тогава му поднесох бяло цвете.

— Сега там расте гора от бели цветя — отбеляза Барбаят. Посочи на север, накъдето гледаше. — Там лежи Аркев. Забулен в черна нощ. Само един ден ще е необходим на млада, изпълнена с решителност девойка да достигне до това място на двата си крака. Но пътят е тъмен. Трябва да избереш.

— За мен няма друг път, мила майко, и ти го знаеш — отговори момичето.

— Силно ли е сърцето ти и волята ти — издръжлива като върба?

— По-силна. Можеш да провериш. Или смяташ, че съдбата вече ме е проверила?

Барбаят впери в момичето поглед, остър като нож. Шайна също я погледна и магьосницата прочете в очите ѝ непоколебимост.

— Преди носеше вериги от метал, сега носиш други вериги. Все още си робиня. Чуй тогава, робиньо на любовта, чуй и запомни. Ще ти разкажа за Волкхавар, за миналото му. Няма да повтарям.

Пътят беше дълъг и тежък. Отне ѝ цял ден да се върне в Аркев, както я бе предупредила Барбаят. Но ѝ беше приятно да чувства грубите ръбести камъни под нозете си, бурният вятър да духа в очите на човешкото ѝ тяло, по страните ѝ и да развява косите ѝ. Наслаждаваше се на това усещане.

Черни планини от облаци се бяха надвесили над целия път на девойката. Струваше ѝ се, че са се образували преди десет милиона години. Когато доближи, видя лилавите, блестящи като гранати лампи и огньовете.

Сега често се правеха празненства в името на бога. Такава беше волята на Волк. Ярката тъмна светлина на огньовете показваше, че в града пируват.

Шайна измина разстоянието без почивка. Нозете я държаха и продължаваха да вървят. Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите, устните ѝ бяха сухи, студени тръпки я побиваха. Страхът я следваше като предано на господаря си куче. Беше свикнала със страха. Понякога му хвърляше кокал или галеше главата му, за да го смири, но той не я спря да се върне в града.

Слънцето отдавна се бе скрило от небосвода, доколкото изобщо можеше да се види, когато робинята достигна покрайнините на Аркев. Стените, реката с корабите, кулите и широките улици бяха черни, както ги бе запомнила, а тук-там бяха запалени фенери.

Думите на Барбаят отекваха в съзнанието ѝ. Стискаше зъби. Беше изпълнена с решителност. Заедно с комата хляб магьосницата ѝ бе дала и хляба на съдбата.

Усещаше присъствието на магьосника навсякъде около себе си, но това нямаше значение.

„Жива съм — мислеше си. — Още не ме е унищожил.“

Уоана седеше пред ковчезето с бижутата си.

Погледът ѝ бе пуст като камък, а сърцето ѝ — изпълнено с тревога.

Никой не можеше да я спаси. И сама не можеше да си помогне. Изглежда нямаше начин за бягство. Волкхавар я бе подчинил на властта си и се забавляваше от символичната ѝ цена. Уби глупавите ѝ и безпомощни родители и превърна столицата в тъмна дяволска дупка. За свой ужас трябваше да седи до него. Седеше до него и в храма, когато наплашените хора боготворяха Сован Тованацит с оргиите и зверското си поведение. Съпругът ѝ следеше отстрани спектакъла, въодушевен от злокобния си триумф.

Тя познаваше народа, своя народ, но не можеше да ги спре, защото беше подвластна на магьосника също като тях. Знаеше какви нечувани неща се случваха след това — големият черен вълк обикаляше улиците и разкъсваше гърлата на гуляйджиите. Един ден може би щеше да влезе и в тази спалня...

Нямаше към кого да се обърне. Дори котката ѝ изглеждаше омагьосана и понякога бягаше от него, а друг път мъркаше под ласката на отвратителните му ръце. Нейната Миц се галеше в коленете на Волкхавар!

Бяха ѝ известили, че господарят иска да го придружи в колесницата му през развълнувания град до храма, но не можеше да понесе това.

Нещо се беше случило с Уоана. Нещо, което би трябвало да става нежно и плавно, макар че в действителност рядко бива така. Беше променило безропотния ѝ живот като по чудо. Беше пораснала. Беше жена. Жена, моеща се в безнадеждността си, твърде горда и силна, за да понася скромността и послушанието си в този час.

В кутията с редките, приказно красиви подаръци от злокобния ѝ годеник имаше една дълга карфица. Бяла като лен, Уоана я гледаше. Сърцето ѝ се превърна в бучка лед.

Ръката ѝ се промъкна като крадец в сенките. Стисна с пръсти карфицата, издигна ръцете си и затвори очи.

Нещо издраска по прозореца. После пак и пак.

Уоана с вик изпусна малката си кама и се обърна.

— Миц! — извика тя и се втурна към прозореца.

Отвори го бързо, но вместо четири меки гладки като коприна лапи и космата главичка, силни ръце грабнаха нейните и се чу припрян

шепот на момиче:

— Не се бой от мен, принцесо. Аз няма да ти направя нищо лошо. Довери ми се и ме пусни да вляза, преди да съм се подхлъзнала и паднала долу в тревата.

Уоана освободи ръцете си и отстъпи встрани, за да пусне гостенката в стаята. Без съмнение беше човек. Беше убедителна с жестовете и говора си. Уоана се успокои още повече, когато видя пред себе си в стаята девойка с черна коса, облечена много бедно. Беше красиво момиче. Принцесата преодоля свена си и попита:

— Моля ви, кажете ми как се промъкнахте до прозореца? — Опитваше се да разсъждава трезво след ненадейното посещение.

— Не бих искала да обяснявам, госпожо. През поляната, по едно дърво, по каменния зид... Една котка ме научи как да стигна дотук. Извинете ме, но нямаме много време.

— Време за какво? — попита принцесата, предугаждайки смътно какво ѝ готви съдбата в лицето на прекрасната девойка, която ѝ изглеждаше странно позната, въпреки че не би могло да я е срещала преди.

— Трябва да отидете с Волк, както преди, нали така? Но вие със сигурност не бихте искали да отидете в храма и да боготворите черния бог. Или може би се заблуждавам? Може би харесвате тези вечери?

— О, не, не! — избухна Уоана. — По-скоро бих умряла. По-скоро бих...

— Наистина няма нужда да умираме, госпожо, след като ви предлагам да отида вместо вас.

— Вие?

— Аз.

Краката на принцесата вече не я държаха и тя приседна. Втренчи се в девойката.

— Защо?... — прошепна.

— А защо не? Имам да уреждам сметки с Волк Волкхавар, магьосника на хора и градове. — Гостенката се засмя ясно като кристал, с което учуди и Уоана, а изглежда и себе си.

Страхът бе напуснал Шайна изведнъж. Кучето вече не я следваше по петите. Беше възбудена, напрегната като струна, но готова, решена, сигурна.

— Мисля — продължи Шайна, — че съм висока колкото вас, а и не съм по-дебела. Може би ще ми услужите с ваша рокля и воал. Разбирате, че трябва да облека ваши дрехи, за да не ме познае.

Уоана я гледаше. Да, можеше да ѝ услужи със своя рокля, въпреки че гостенката беше слаба за ръста си.

— Ще направя каквото поискате. Но какво целите с това?

— Да ме пазят небесата, решила съм да приключа с Волкхавар веднъж завинаги.

Уоана прехапа устни, обърна се и разтвори широко гардероба си. Вратите му не бяха разтваряни толкова широко, откакто покойната Херцогиня, майка ѝ, ги бе разтваряла.

— Облечете венчалната ми рокля. Тя е златиста и ще си отива с булото със златна бродерия.

— Никога не съм носила нещо толкова хубаво. Благодаря — отговори Шайна.

При други обстоятелства би се оглеждала дълго в роклята от люспи на дракон и пояс от сини огньове, с прибрана коса със златиста панделка, украсена със скъпоценни камъни. Никога не се беше виждала в такива одежди, а и рядко имаше възможност да се оглежда. Но сега тези неща не я вълнуваха, а и много други също. Беше се променила. Вече не беше момиченце, а същество с воля и решимост.

Уоана стоеше, поразена от красотата на Шайна. Тогава бляскавата материя падна върху лицето ѝ и го скри.

— Не — поклати глава принцесата. — Аз нямам такава походка. Аз вървя тромаво, с приведена глава и отпуснати рамене. — Каза го без срам, защото беше истина.

Шайна се преви.

— Не е нужно повече да се свивате, благородна госпожо. Можете да поемете на юг и да напуснете града. Можете да избягате, докато аз съм с него.

— Не знам как мислите да го надвиете и дори за какво се борите с него, но ако спечелите, няма да има нужда да бягам, а ако не успеете, никъде няма да съм на сигурно място. Затова ще остана. Вие магьосница ли сте?

— Моля се да съм. Ще видим. Кажете ми, той ще почука ли?

— Не. Когато позвъни следващият звънец, аз трябва да слеза долу при него — вие трябва да слезете при него. Той ще бъде в голяма

черна колесница. Ще препуска по улиците до храма. Конете му са черни, от устите им изскачат пламъци. В храма трябва да седнете до него и тогава...

— Тогава? — повтори Шайна. — Да, знам, виждала съм го. Но тази вечер ще бъде различно.

Над града се разнесоха звуци, после други. Първите бяха звън на камбани. Вторите — викове, писъци, дрезгаво пеене.

— Ще вървя — каза Шайна.

— Скоро ли ще свърши нощта? — попита Уоана като разплакано дете.

— Всички нощи свършват — отговори Шайна.

Тръгна със странната си красота, движеше се по-различно, имитираше принцесата. Отвори вратата, излезе от стаята и заслиза надолу по стълбите.

Волкхавар я чакаше долу.

Когато го видя за последен път, бе през очите на котката. Беше почувствала топлината на ръцете му. Но преди това бе демон, чернота, която я преследваше, която причини смъртта ѝ, сянката без сянка, която се е спуснала над любимия ѝ човек.

А сега какво? Дали страхът щеше да я обземе като го видеше — продълговатото му лице, ноктите, устата и вълчите му зъби?

Не. Не страх. Имаше оръжие. Ако не беше достатъчно силно, щеше да умре, но беше подготвена за това.

Вече не мислеше за Дисаел като за мъж, любим, мечта. Той също се бе превърнал в символ, въпреки че не знаеше това в този страховит момент от живота си.

— Жена ми е точна — отбеляза магьосникът. — Може би тази вечер иска да се включи в празненствата? Бих могъл да го уредя.

Шайна потрепери, както би сторила Уоана — знаеше това, защото я бе виждала през погледа на Миц.

Волк я поведе навън.

Черният град беше като трескав, неестествено червен от огньовете, чиито талози се извиваха живо към небето. Черната колесница чакаше. Приличаше на онази, с която я бе преследвал. Но и тя бе илюзия. Волк ѝ помогна да се качи.

— Виждам, че си ме почела, като си облякла венчалната си рокля — продължи магьосникът, — и си забулила лицето си. Е, няма

значение. Надявам се Аркев да оцелее, макар и лишен от хубостта ти.

Шайна се сгуши до него, а Волк сви устни. Не подозираше нищо, беше сляп за поличбата и глух за предзнаменованията.

Спряха пред стълбите на храма. Изкачиха стъпалата, влязоха вътре и хората ги наобиколиха, смееха се и кашляха.

Фенерите светеха в тъмнината като съзвездия от лилави звезди.

Богът с четири лица, кула от очи и глад, докосваше покрива с главата си.

Шайна го погледна. Сърцето ѝ биеше като барабан, вълнението се разливаше по вените и артериите ѝ и я душеше, но това не беше страх и никога повече нямаше да бъде. Беше стигнала твърде далеч и нямаше време да се бои.

Огледа се. Видя Дисаел, Йевдора, Роши. Черните свещеници се тълпяха около осквернения олтар. До него се бе изправил черен кон. Въздухът бе изпълнен с напрежение и очакване.

Волкхавар издърпа принцесата от колесницата и закрачи към бога си. Хората от двете му страни викаха и падаха на колене. Волк не забеляза, че спътницата му вече не вървеше с походката на Уоана и крачеше в крак с него.

— Такерна! — извика Волк.

Викът му отекна в храма: „Такерна, Такерна, Черни господи, Господар на нощта и сенките!“

Фенерите заблестяха по-силно, черният кон подскочи, времето спря за момент на ръба на бъдещето. И после:

— Почакай, мой обични съпруже — изрече тънък мек глас до рамото на Волкхавар. — Аз също боготворя най-върховния бог на Аркев.

Волк пусна китката ѝ и се обърна да я погледне. Сега осъзна разликата, но не можеше да определи кой стои до него. Не беше Уоана, но кой беше?

— Горд си — продължи забулената жена с тих, равен глас. — Животът ти е бил тежък, изпълнен с борба, болка и очакване, и смърт, от която ти се появи и стана такъв, какъвто си, Волк Волкхавар, Керник, Проповедник на Черния бог. Аз също познавам болката и борбата, и гроба. И аз пролях кръв. И аз се вселих в друго тяло, а сутринта възкръснах от смъртта. Ние сме като брат и сестра, ти и аз. От една утроба сме, магьоснико. И двамата сме от далечни земи, и

дватамата сме сираци, роби, освободени от оковите, стремителни, със силна воля и собствени умения, които колкото и да са различни, все пак си приличат.

Волк мълчеше. Градът тръпнеше.

— Свали булото си — каза сетне.

Жената се поклони, вдигна ръцете си, отвърза булото и го остави да падне.

— Казвам се Шайна — промълви тя. — Веднъж ми каза, че няма нужда да знаеш името ми. Може би си променил решението си. Ти ги гледа как отсичат главата ми и оставят душата ми без тяло. Но ето ме — цяла. Изтръгнах се от прегръдката на смъртта, както стори и ти, Волк Волкхавар.

Волк се поколеба. Градът почувства това. Вдигна ръка.

— Магиите ти са илюзия — продължи Шайна. — Но на мен тя не ми действа. Аз не вярвам на дяволите ти, на черните коне и вълчата ти физиономия. Аз ги надживях. Сега се смея в лицето ти.

Тогава Волк проговори. Гласът му съскаше като змия. Повтаряше само една дума, както можеше да се очаква: „Такерна, Такерна!“

Мастилена светлина заля храма, обви колоните, пламъкът на фенерите трепкаше в сиво.

Шайна се обърна. Тръгна плавно и постави ръцете си върху омазаните с кръв нозе на голямата статуя. Вече не гледаше Волк. Гледаше нагоре, взираше се в жестокото, нечовешко лице над нея.

— Не Такерна — промълви тихо. — Сован Тованацит. Едно време в планината ти носеше името на сенките, тъмните скали и боровете. Едно момче дойде при теб. Той почувства слабия дух — всичко, което бе останало от теб. Боготвореше те и те молеше с цялата си сила, диктувана от омраза и желание да насилва. И ти му отговори. Хранеше те с омраза и кръв и ти порасна. Даде ти живота си и превърна теб в свой живот. Ти изяде сянката му и сенките на онези тримата до олтара.

Въздухът трептеше.

— Девойко — заплаши я Волкхавар, — реката е черна и много голяма. Как мислиш да я преминеш?

— Магъоснико — отговори Шайна, — реката е широка, но плитка. Дори дете може да я премине. Просто гледай как го правя. — Застана с гръб към статуята. Вдигна ръце. Извика с глас страстен и

варварски, какъвто Волкхавар или Керник никога не беше използвал: — Сован Тованацит, велики господи! Той забравя, но аз — твоята слугиня — помня. Аз съм твоята истинска проповедница и се върнах, за да те боготворя така, както заслужаваш да бъдеш боготворен. Но не с черна кръв, не с човешки жертви. — И тя извади от пазвата си белите цветчета, които магьосницата бе набрала и които още бяха свежи, постави ги върху нозете на бога и като се наведе, целуна мястото до цветята.

Волкхавар я наблюдаваше.

— Мислиш, че можеш да ме надвиеш? — изсъска той. — Ти, робиньо, с разбитото от любов сърце?

— Да те надвия ли? — попита Шайна, обърна се и се подпря на нозете на идола. — Аз ще те унищожа, магьоснико. Кой владее — денят над нощта? Или нощта над деня? Те са равни и единият трябва да отстъпи място на другия. Хората създават боговете си по свое подобие. Всичко, от което имат нужда, е страст, Волкхавар. Моята страст не е по-малка от твоята. Ти мразиш до мозъка на костите си и ще умреш заради омразата си. Омразата е твоят бог. Аз обичам безумно и бих умряла за любимия си. Какъв е моят бог? Моят бял щит ще отхвърли твоя черен меч и моят бял меч ще разцепи твоя черен щит. Сован...

Очите ѝ блестяха. Започна да мълви думите на древния ритуал, който Керник бе научил от свещеника преди незапомнен брой години в селото от борови трупи. Барбаят не бе пропуснала нищо, вглеждайки се в кристала в миналото на Волк. Тя беше добра учителка, а Шайна — добра ученичка. Изпълнен изцяло, ритуалът бе дълъг, но момичето не пропусна нито дума. Когато свърши, продължи да цитира жълтото момче от планината, но с по-друг смисъл:

— Велики господи Сован, сторих всичко, както трябваше да бъде сторено. Аз ще те издигна и ще те направя отново бог, могъщ бог, когото ще уважават и почитат по целия Коркеем и околните земи. Но за да сторя това, ти трябва да ми дадеш власт. Подарък за подарък, непобедими. Освободи душите, които си погълнал. Вече нямаш нужда от тях, височайши господи, Бели господи, господ на деня и ясното небе. Ти не си бог на омразата, ти си Бял бог от слънчева и лунна светлина и безоблачно небе. Неопетненият бог на виното, добрите

реколти и белите коне. Това си ти. Досега си бил почитан грешно. Аз го сторих правилно.

Тогава я завладя топъл трепет на доброта, невинност и наслада. Сълзите ѝ капеха върху черния камък. Те казаха: „Убий ме, ако искаш, съгласна съм да умра, но нека бъда последната, а не първата.“ Беше готова да умре, за да възпре смъртта, както майката застава пред мечката, за да може детето ѝ да избяга. Това бе яростната, примитивна, глупава сила на любовта, която я носеше, както морето носи лодките. Омразата е рационална и тя прави законите. Любовта няма нужда от закони, любовта намира пътя...

Но Шайна не умря. Сълзите ѝ отмиха кръвта и мръсотията от краката на идола, черният камък се превърна в сив, а после в бял.

Когато погледна през сълзи, огромният идол се издигаше като сребърна колона. Вече я нямаше маската на сокол, белият рог в ръката му искаше само чиста вода и вино.

Духна вятър и разсея черната светлина в храма.

Хората плачеха като деца, събуждащи се от кошмар. Без ужас и самоупрекуване, с благодарност. Ярък пушек се извиваше между редиците им. Той обвиняваше колоните, прекрасните прозорци, червените роби на свещениците. Бял кон стоеше като мраморен до олтара, покрит със свещено алено платно. Роши, дебелият мъж, проклинаше с весел глас. Дисаел, младият артист, стоеше със широко отворени очи и също кълнеше, оглеждаше се и обвиняваше с ръка талията на Йевдора, която намотаваше златистата си коса около пръстите си и говореше озадачено:

— Къде са каните за вода? Ще закъснея за в къщи.

— Наистина ще закъснееш — отговори ѝ Роши — с няколко месеца или може би години.

През вратите на храма се виждаше източникът на светлина, който изгрываше с цвета на рози. Заслужаваше си да се види този изгрев. Слънцето се връщаше над Аркев.

Небето отново сияеше ясно, белите кули и златните кубета блестяха, светли кораби плаваха по реката. Уоана се втурна навън от двореца, прегърна малката си черна котка и затанцува с нея. Слънцето осветяваше лицето ѝ и я разхубавяваше повече от всеки грим.

Силата на Черния бог на Волкхавар бе изчезнала и никога нямаше да се възроди. Любовта бе променила бога, любовта бе по-

силна от омразата, по-самоотвержена, по-безмилостна и превръщаше силата на идола в бяла магия. Господството на Волкхавар бе разгромено. Преди един млад момък бе дръзнал да разсее тъмнината и да разбие идола. Бе дал живота си за това. Сега красива девойка целуваше смъртта по студената ѝ буза, прогонваше нощта и призоваваше деня. Тя също бе господарка на илюзиите, омайващи душите на хората. Бе точно такава, за каквата се представи — сестра на магьосника, но омагьосваше със сълзите и откритото си горещо сърце. Дори тъмният камък на жезъла на магьосника-водещ, отломък от Такерна, стана блед като перла.

Керник плака от страх, когато силите го напуснаха за пръв път. Сега се чувстваше като човек без крака и ръце. Крачеше като сляп и правеше безуспешни опити да сътвори магия и да се загърне отново в черното си наметало. Но силите му го напуснаха. Богът не беше вече негов, а и не беше уверен в себе си, когато господарското му наметало не покриваше плещите му.

Обърна се. Ръмжеше, гледаше свирепо на разни страни, оголваше зъбите си като бясно куче, но не можеше да промени формата си. Беше просто човек.

Беше облечен в дрипи, които преди изглеждаха като великолепни одежди и с които залъгваше гражданите, дори себе си.

Ако го нападнаха сега, нямаше с какво да се брани. Не можеше да се превърне във вълк и да ги сплаши. Нямаше криле на сокол, които да го понесат в небето, където лъчите на изгряващото слънце прогонваха буреносните облаци.

Въртеше се на място. Искаше да ближе раните си, да бяга, да се скрие на сигурно място, да вие и чупи с ръце скалите. Не знаеше възрастта си, не можеше да я изчисли, но отново беше млад, безпомощен и отчаян.

Магията бе освободила хората от Аркев. Порив за отмъщение сгръваше замръзналите им вени. Ръцете напипваха ножовете, търсеха камъни, както преди.

Можеше ли да умре? Можеха ли да го убият? Не. По някакъв начин чувстваше това. Все още не хвърляше сянка, за разлика от тримата си спътници, които толкова време бе държал подчинени на волята си. Магьосницата Шайна им върна душите, които той бе изтръгнал. Само неговата, дадена доброволно, бе унищожена и не

можеше да бъде върната. А тримата? Какво щяха да правят? Йевдора плачеше, Роши бе посърнал. Младият артист стоеше високомерно и спокойно преосмисляше какво се бе случило. Ръцете му търсеха меч, свиваха се в юмруци, синьозелените му ледени очи бяха приковани върху зачервеното лице на отдръпващия се магьосник.

Волк се обърна и побягна, обзет от неистов страх, агония и безнадеждност. Виеше като вълк. Втурна се навън от храма и затича по улиците. Възбудена тълпа от хора го следваше.

Не беше толкова бърз и подвижен, както преди да попадне в затвора, където го оковаха във вериги.

Но никой не го стигна. Може би се отвращаваха от мисълта да го пипнат. Или може би в деня на Белия бог — Сован Тованацит не можеха да действат, подбудени от омраза.

Достигна река Карга. Беше като луд. Нагази в нея. Преди беше щука, цар на рибите, плуваше и ловуваше в зелените дълбини на реката. Сега усещаше, че потъва. Водата покри тялото му, изпълваше дробовете му, мехури въздух бълбукаха на повърхността, разплискана от малките камъчета и гнили плодове, които гражданите мятаха по него.

Не чу вика, който се извиси с гълъбите и камбанния звън, за да посрещне слънцето:

— Черният звяр е мъртъв, мъртъв, мъртъв!

Аркев бе свободен от веригите. Робството бе свършило.

После настъпи тишина и животът в града се върна към нормалния си ритъм.

Грънчарите правят съдовете гладки, но животът не винаги прави същото с хората.

Миц отново мъркаше само на коленете на Уоана, която сега бе Херцогинята на Аркев. Бледата принцеса никога не бе мечтала, че ще има съпруг, но сега се омъжи повторно за дебелия кафяв мъж, изкусния свирач, приятеля на бебетата и врабците, когото някога тайничко и срамежливо бе харесвала. Роши стана, какъвто никога не се бе надявал да стане — Херцог на Аркев, съпруг на Уоана.

Първо бе гледал на нея като на малко глупаво момиче. Съжаляваше я и затова се опитваше да я развесели като беше мил с нея. После видя как тя разцъфна, заобиколена от вниманието му, забеляза и нежността, честността и загрижеността ѝ за хората от

нейния бял град. Беше пораснала и бе решила никога да не управлява необмислено, както правеше баща ѝ, или безмилостно като Волкхавар. Беше научила някои полезни неща. И тогава един ден Роши откри, че се радва на нейната компания повече от всяка друга, както преди се бе наслаждавал да гледа малкото птиче, чието крилце бе излекувал, да се оправя и да лети отново радостно в небето. Роши казваше на принцесата: „Не мога да се ожения за Херцогиня. Откажи се от властта и ела с мен на село“, а Уоана отговаряше: „Аз трябва да остана и да се грижа за моя народ“, и държеше главата си високо като Шайна. Така Роши прие да стане Херцог. Посланиците от чужди страни се учудваха на музикалния му талант и на хитрот му жонглиране по време на вечерите. А когато от двете детски креватчета се понесе бебешки плач, Уоана го питаше: „Любими съпруге, кажи ми защо ме поиска, та аз съм толкова бледа и глупава?“ А Роши отговаряше: „Никой не заглежда славея, докато пее.“ Всеки, който имаше възможността да опознае Уоана, забелязваше, че вече не е бледа и глупава.

Така заживя херцогското семейство.

Йевдора се върна в селото си и се омъжи за състоятелен, трудолюбив мъж. Въпреки цялата ѝ хубост, магията на Волк я бе направила интересна. Тя заживя щастливо в Йевдор със съпруга и децата си.

Преди последното завъртане на колелото,, нека да видим какво се случи с робинята и нейния любим още в деня, в който Волк се удави.

Тишината, надвиснала над града, се нарушаваше единствено от птиците, които пееха високо в небето, и биенето на камбаните.

Хората напуснаха храма. Дори свещениците излязоха да посрещнат слънцето. В белия чист храм бяха останали само двама.

Пред идола стоеше Шайна, а на пет крачки от нея — Дисаел. Те се гледаха, смутени и искрени.

Ако беше изправена пред него така преди много време, когато за пръв път бе осъзнала любовта си към него, нямаше да може да го гледа толкова спокойно и право в очите — тези очи, които прободоха сърцето ѝ. Щеше да трепери и да свежда погледа си, а в гърлото ѝ щеше да е заседнала буца. Но след всички тези неща, тези странни неща, които се бяха случили с тях под магията на Волкхавар, без съмнение можеше да го погледне в лицето. В очите му четеше

възхищение, симпатия, дори желание, но не любов, не като нейната. Чувството ѝ бе останало несподделено и я правеше нещастна.

Тогава Дисаел, синът на благородник, артистът, се поклони ниско и каза:

— Мисля, че младата дама е магьосница. Бих ли могъл да узная името ѝ, защото съзнавам колко много е направила за мен?

— Казвам се Шайна, ваша милост — бе отговорът. — А вие сте Дисаел. Зная това.

Той също я гледаше в очите и четеше мислите ѝ, както тя неговите. Пристъпи към нея и промълви с нисък глас:

— Младата дама и магьосница Шайна знае колко съм ѝ задължен. Тя е много красива и много умна и ако би ме приела да стана неин съпруг, това ще бъде голяма чест за мен.

— В такъв случай — прекъсна го Шайна — вие бихте постъпили изключително необмислено. Ще бъде глупаво интелигентен млад мъж като вас да се ожени за жена, която не обича.

Дисаел замълча за момент, после добави:

— Мисля, че бързо бих могъл да ви обикна.

— Вие сте единственият мъж, когото обичам — отговори му девойката, — и никога няма да обикна друг. Не се срамувам да ви кажа това. Не е срамно да обичаш. И не ви обвинявам, че не споделяте чувствата ми. Това не се постига насила. През живота си съм носила достатъчно вериги, за да искам самата аз да окувам други хора. Трябва да продължите по пътя си. Аз не мога да дойда с вас. Вървете, Дисаел. Свободен сте. Не ми дължите нищо. Не плащаме на житото, когато изкласи, и на луната, когато освети небосвода. И аз не можех да постъпя по друг начин.

Усмихна му се. Тъгата, която изпитваше, не ѝ пречеше да се усмихва. Приближи се до него и докосна с пръст къдриците му. После се обърна и тръгна към вратите на храма. Продължаваше да се усмихва. Дисаел извика след нея:

— Може би пак ще се срещнем, Шайна, магьоснице.

— Потърсете ме, ако имате нужда от мен. Ще ви помогна. Ако можете да ме намерите, аз ще ви чакам. Никой друг не би могъл да заеме мястото ви в сърцето ми. Ще се радвам, ако се върнете при мен. Но няма да тъгувам по вас или да ви търся. Нека слънцето огрява пътя ви. На добър час.

И пое по пътя си, а той по неговия. По пътя на артиста имаше дъждовни нощи, твърди легла, рисувани каруци, шумни скандали, любовници. Нейният завърши на прага на Барбаят и също там започна. Наричаха я Шайна чародейката. Това ѝ беше короната, призванието, което никога преди не беше забелязвала, както земята рядко се забелязва под покривалото от трева и цветя, въпреки че никой не се съмнява, че тя е там. Иронията на съдбата ѝ беше, че любовта ѝ се превърна в мотив, а не цел; праг, а не къща.

И може би един ден някой ще почука на вратата на Барбаят и нейната приемна дъщеря — някой с черна къдрава коса, който изпитва към Шайна същите чувства, каквито тя изпитваше към него. Кой би могъл да каже?

Всичко се мени, нищо не е сигурно.

Кой би посмял да каже например, че с потъването магьосникът бе намерил смъртта си? Представете си, че на някакъв кален бряг, надолу по река Карга, някаква риба-човек изплува от водата, оглежда се, студен като омразата, и започва отново борбата си с жителите на Коркеем.

Денят следва нощта, нощта следва деня, а после отново настъпва ден. Ябълките узряват, падат, птиците ги кълват, семките падат от човките им и от тях поникват нови дръвчета. Така е — всичко се повтаря. И така ще бъде, докато свят светува.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

МАГИЯТА НА ВОЛКХАВАР. 1994. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.24. Фантастичен роман. Превод: [от англ.] М. Дамянова [Volkhavaar, Tanith LEE]. Формат: 17 см. Страници: 224. Цена: 25.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.